W. BRUCE CAMERON

DRUMUL UNUI CÂINE CĂTRE CASĂ

virtual-project.eu

W. BRUCE CAMERON

DRUMUL UNUI CÂINE CĂTRE CASĂ

Original: *A Dog's way Home* (2017)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU SZOLLO prin
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru nepotul meu, William Gage Cameron

Unu

De la început am fost conştientă de existenţa pisicilor.

Peste tot, numai pisici.

Nu prea le vedeam – aveam ochii deschişi, însă când erau pisicile prin apropiere, nu percepeam decât nişte siluete care se tot mişcau prin întuneric. Dar le simţeam mirosul, la fel de clar cum îl simţeam şi pe-al mamei mele, în timp ce mă hrăneam, sau pe-al fraţilor mei, care stăteau lângă mine în timp ce-mi croiam drum ca să ajung la laptele care mă hrănea.

Bineînţeles, nu ştiam că sunt pisici. Ştiam că sunt nişte făpturi care nu semănau cu noi, prezente în culcuşul nostru, dar care nu încercau să se hrănească lângă mine. Mai târziu, când am văzut că erau mici, iuţi şi suple, mi-am dat seama nu doar că „nu erau câini”, ci că erau un cu totul alt soi de animal.

Trăiam sub o casă răcoroasă şi întunecoasă. Pământul emana mirosuri ciudate, vechi. Îmi făcea plăcere să le inhalez, umplându-mi nasul de miresme dense. De deasupra, de pe un tavan din lemn cioplit, pluteau particule de rumeguş prin aer. Acoperişul era atât de mult lăsat în jos, încât de fiecare dată când mama se ridica în scobitura din pământ care ne servea drept culcuş, lăsându-ne singuri pe mine şi pe fraţii mei –, care scheunam a protest şi ne înghesuiam unii-n ceilalţi – coada dreaptă-i ajungea până la căpriori. Nu ştiam unde mergea mama noastră când pleca, ştiam doar cât eram de neliniştiţi până se întorcea.

Singura sursă de lumină din culcuş venea dintr-o deschizătură pătrată din capăt. Prin acea fereastră spre lume ne veneau mirosuri uluitoare de rece, de ud, de fiinţe vii, de locuri şi lucruri mult mai îmbietoare decât simţeam în culcuş. Dar deşi vedeam câte-o pisică dispărând fulgerător prin acea spărtură şi ieşind la aer sau revenind din vreun loc

necunoscut, mama mă împingea mereu înapoi când încercam să plec şi eu.

Pe măsură ce prindeam putere în picioare şi vederea mi se ascuţea, mă jucam cu pisoii la fel cum mă jucam şi cu fraţii mei. Adesea puneam ochii pe aceeaşi familie de pisici care stătea prin colţurile din spate ale adăpostului nostru comun. Doi dintre pisoi erau deosebit de prietenoşi, iar mama lor mă lingea din când în când. În capul meu, ea era Mama Pisi.

După o bucată de vreme petrecută cu micile feline, mama mea venea şi mă lua înapoi, apucându-mă de ceafă şi scoţându-mă din grămada de pisoi. Fraţii mei mă adulmecau cu toţii, suspicioşi, când mama îmi dădea drumul lângă ei. Din reacţiile lor îmi dădeam seama că nu-i deranja damful de pisici ce rămăsese pe mine.

Aceasta era viaţa mea distractivă şi minunată, şi n-aveam niciun motiv să bănuiesc că avea să se schimbe.

Mă hrăneam, moleşită, ascultând scheunatul fraţilor şi surorilor mele, care făceau la fel, când, deodată, mama mea a sărit în picioare. Mişcările ei au fost atât de bruşte, încât picioarele mi s-au ridicat de la pământ înainte să dau drumul mamelonului.

Am ştiut imediat că se întâmpla ceva rău.

Panica a început să se răspândească prin culcuş, trecând de la o pisică la alta, ca o briză. Alergau nebuneşte spre partea din spate a adăpostului. Mamele-şi cărau puii care miorlăiau, apucându-i de ceafă. Eu şi fraţii mei am pornit în goană spre mama noastră, scheunând după ea, speriaţi de faptul că şi ea era speriată.

Raze puternice de lumină au trecut peste noi, făcându-mi ochii să mă usture. Veneau din acea văgăună, la fel ca sunetele:

— Iisuse! Sunt sute de mâţe în spaţiul ăsta îngust de aici!

Nu am simţit cine scotea sunetele astea, şi nu ştiam de ce se umpluse culcuşul de lumini ce pâlpâiau. Mirosul unei creaturi cu totul diferite a venit spre mine dinspre deschizătură. Eram în pericol, iar acele creaturi nevăzute reprezentau pericolul. Mama a gâfâit, ferindu-şi capul, dând înapoi, iar noi ne-am străduit cât de mult am putut să mergem după ea, implorând-o cu glasurile noastre să nu ne părăsească.

— Ia să văd. Hristoase, ia te uită câte sunt!

— O să avem o problemă?

— Cum naiba să n-avem o problemă?

— Şi ce vrei să facem?

— Trebuie să sunăm la exterminator.

Am reuşit să percep o diferenţă de nuanţă şi ton între cele două sunete, deşi nu eram sigură ce însemna.

— Dar nu putem să le otrăvim noi?

— Ai ceva în camion?

— Nu, dar pot să mă duc să iau.

Mama refuza în continuare să ne dea alinare de la mameloanele ei.

Muşchii îi erau încordaţi, urechile date pe spate, atenţia îi era concentrată asupra sursei sunetelor. Voiam să sug, ca să ştiu că suntem în siguranţă.

— Păi, dacă facem asta, o să avem tot cartierul plin de pisici moarte. Sunt prea multe. Dacă vorbeam de una sau două, era în regulă, dar aici e o întreagă colonie de mâţe.

— Ai vrut să terminăm demoul până la sfârşit de iunie. Aşa n-o să avem prea mult timp să scăpăm de ele.

— Ia uite, vezi holurile alea? Cineva a hrănit drăcoveniile astea.

Luminile au devenit mai slabe, adunându-se la un loc într-un punct incandescent de pe podea, chiar în interiorul văgăunii.

— Mda, păi, foarte tare, ce să zic. Ce au, măi, frate, oamenii ăştia?

— Vrei să încerc să aflu cine a fost?

— Nuu. Când dispar mâţele, dispare şi problema. Sun eu pe cineva.

Luminile iscoditoare au mai pâlpâit o dată peste tot, apoi s-au stins. Am auzit pământul cum se mişca şi paşi greoi, clari, mult mai zgomotoşi decât paşii silenţioşi ai pisicilor. Încet, creaturile noi s-au îndepărtat de ascunzătoare, iar pisoii şi-au reluat jocul fericiţi. Mi-am luat porţia de lapte alături de fraţii mei, apoi m-am dus să-i văd pe pisoii Mamei Pisi.

Ca de obicei, când lumina zilei care pătrundea prin orificiul pătrat începea să dispară, pisicile adulte ieşeau toate afară, iar noaptea le auzeam umblând, şi uneori simţeam mirosul sângelui de animale mici pe care le omorau şi le aduceau puilor lor.

Când mama vâna, nu mergea mai departe de holurile mari cu hrană uscată care erau puse chiar în orificiul pătrat. Simţeam mirosul mâncării din respiraţia ei, de peşte, plante şi carne, şi am început să mă întreb ce gust ar avea.

Lucrul care ne făcuse să intrăm în panică, orice ar fi fost, încetase.

Mă jucam cu pisoii neobosiţi ai Mamei Pisi când lumea noastră s-a rupt în bucăţi. De data asta, lumina nu era o singură rază, era o explozie care făcea totul să strălucească.

Pisicile s-au împrăştiat îngrozite. Eu am încremenit. Nu eram sigură ce să fac.

— Pregăteşte plasele; când fug, o să fugă toate odată!

Un sunet din afara orificiului.

— Suntem gata!

Trei fiinţe mari s-au strecurat în urma luminii. Au fost primii oameni pe care i-am văzut vreodată, dar mi-am dat seama că mai simţisem mirosul oamenilor – doar că nu reuşisem să văd niciodată cum arătau. Am simţit înăuntrul meu o scânteie aprinzându-se, de parcă i-aş fi recunoscut – m-am

simţit atrasă de ei, în mod ciudat. Am vrut să alerg spre ei în timp ce se târau înainte în culcuş. Dar faptul că pisicile erau atât de alarmate încât o luaseră razna m-a ţinut încremenită.

— Am prins unul.

Un motan a scuipat şi a miorlăit.

— Iisuse!

— Ai grijă, c-au scăpat două!

— Ei, pe toţi dracii! a venit un răspuns de afară.

Am fost despărţită de mama şi am încercat să-i disting mirosul pe lângă cel al pisicilor. Apoi m-am lăsat moale când am simţit nişte dinţi ascuţiţi în ceafă. Mama Pisi m-a târât înapoi, în adâncul umbrelor, spre un loc în care peretele din piatră era despărţit de o crăpătură mare. S-a înghesuit prin crăpătură, într-un spaţiu mic, strâmt, şi m-a pus jos, lângă pisoii ei, ghemuindu-se lângă noi. Pisoii tăceau mâlc, aşa cum făcea şi Mama Pisi. M-am întins lângă ei în întuneric, ascultând oamenii cum strigau unul la altul.

— Sunt şi căţeluşi aici!

— Tu mă iei peste picior? Bă, prinde-l pe ăla!

— Iisuse, ce repede se mişcă.

— Hai, pisi-pisi, nu-ţi facem nimic.

— Uite căţeaua.

— Vezi că-i foarte speriată. Ai grijă să nu te muşte.

— E-n regulă. O să fii bine, fetiţo! Haide!

— Gunter n-a zis nimic de câini.

— N-a zis nimic nici de faptul că ar fi atâtea mâţe, în pana mea.

— Măi, voi le prindeţi cu plasele alea, acolo, afară?

— E greu ca toţi dracii! A strigat cineva de afară.

— Haide, cuţu! Fir-ar! Aveţi grijă! Vine căţeaua!

— Iisuse! Bun. Am prins câinele! a strigat vocea de afară.

— Hai, cuţu, hai, cuţu! Ce mici sunt!

— Şi e mai uşor cu ei decât cu afurisitele alea de mâţe, asta-i sigur.

Am auzit aceste zgomote fără să înţelegem ce anume însemnau. Puţină lumină a ajuns în spaţiul nostru din spatele peretelui, trecând prin crăpătură, dar mirosurile oamenilor nu s-au apropiat de noi. Amestecul de miros de felină şi de teamă s-a pierdut în aer, la fel ca sunetele.

În cele din urmă, am adormit.

Când m-am trezit, mama mea dispăruse. Fraţii mei dispăruseră. Scobitura din pământ unde ne născuserăm şi unde mama avusese grijă de noi încă purta mirosul familiei noastre, dar sentimentul de gol care m-a copleşit când am adulmecat după mama mi-a provocat un scâncet, un suspin din gâtlej, pe care n-am reuşit să mi-l înăbuş.

Nu înţelegeam ce se întâmplase, dar singurele pisici care mai rămăseseră în spaţiul nostru erau Mama Pisi şi pisoii ei. Agitată, căutând răspunsuri şi consolare, m-am dus la ea, plângând de teamă. Îşi adusese pisoii de după zid şi-i adunase pe pătrăţelul din stofă pe care eu îl credeam casa lor. Mama Pisi m-a examinat cu grijă cu nasul ei negru. Apoi s-a ghemuit în jurul meu, întinzându-se, iar eu m-am luat după mirosul ei şi am început să sug. Senzaţia de pe limba mea era nouă şi ciudată, dar eu tânjeam după căldură şi după hrană, şi m-am hrănit cu recunoştinţă. După câteva minute, pisoii ei mi s-au alăturat.

În dimineaţa următoare s-au întors câţiva dintre motani. S-au apropiat de Mama Pisi, care a scuipat ca să-i avertizeze, apoi s-au întors în zona lor, ca să doarmă.

Mai târziu, după ce lumina din gaură fusese în cea mai strălucitoare formă a ei şi apoi începuse să slăbească, am simţit izul unui alt om, unul diferit. Acum că puteam face deosebirea, mi-am dat seama că mai avusesem acel miros în nas.

— Pisi? Pisi?

Mama Pisi ne-a lăsat pe neaşteptate pe pătratul nostru din stofă. Senzaţia bruscă, rece şi ciudată, care a venit odată cu plecarea ei, ne-a şocat pe toţi, şi ne-am întors unii spre ceilalţi, căutând alinare, înghesuindu-ne într-o grămadă alcătuită din pisoi şi-o căţeluşă. O vedeam în timp ce se apropia de scobitură, dar nu a înaintat până să ajungă cu totul la ea – doar a rămas pe loc, în lumina slabă. Motanii erau în alertă, dar nu au urmat-o spre om.

— Tu eşti singura care-a rămas? Nu ştiu ce s-a întâmplat, n-am fost aici să văd, dar am văzut urme în pământ, deci ştiu c-au fost nişte camioane. Le-au luat pe toate celelalte pisici?

Omul s-a târât prin scobitură, blocând pentru moment lumina. Era mascul – puteam simţi după miros, deşi aveam să învăţ abia mai târziu care era diferenţa dintre bărbat şi femeie. Părea un pic mai mare decât primii oameni pe care-i văzusem.

Din nou, m-am simţit atrasă de acea creatură deosebită, tânjind după ceva ce nu puteam explica. Dar amintirea groazei din ziua trecută m-a ţinut lângă fraţii mei pisoi.

— Bun, v-am văzut. Salut, cum aţi scăpat? Şi v-au mai luat şi bolurile. Fain.

S-a auzit un foşnet, iar un miros delicios de mâncare a început să plutească prin aer.

— Ia uite, ceva pentru voi. Mă duc să aduc un bol. Şi puţină apă.

Imediat ce a plecat el, pisicile au năvălit, hrănindu-se cu lăcomie din orice ar fi fost vărsat pe pământ.

Am simţit aceeaşi persoană apropiindu-se mai repede decât o simţiseră pisicile, de parcă ele nu mai erau în stare să-i identifice mirosul, pe măsură ce devenea mai puternic. Dar masculii au reacţionat cu toţii când el a apărut din nou la ascunzătoare, fugind înapoi în colţ. Numai Mama Pisi a rămas fermă pe poziţie. Cineva a împins un bol nou în faţă, şi era mâncare în el, dar Mama Pisi nu s-a apropiat de el, ci a rămas pe loc, aşteptând. Îi

simţeam tensiunea şi ştiam că era gata s-o rupă la fugă, dacă el încerca să o prindă, aşa cum făcuseră şi ceilalţi.

— Uite şi nişte apă. Ai pisoi? Pare că alăptezi. Ţi-au luat puiuţii? Îmi pare tare rău, pisi. O să dărâme ăştia casele astea şi o să construiască un complex de apartamente. Tu şi familia ta nu puteţi rămâne aici, bine?

În cele din urmă, bărbatul a plecat, iar pisicile adulte au continuat să mănânce. I-am adulmecat gura Mamei Pisi când s-a întors, dar când am vrut să o ling pe faţă, s-a ferit brusc.

Simţeam trecerea timpului după lumina schimbătoare care venea din ascunzătoare. Au mai venit nişte pisici; câteva care locuiseră cu noi înainte, şi o femelă nouă, a cărei sosire a iscat o bătaie între masculi, pe care am urmărit-o cu foarte mult interes. Doi luptători rămăseseră prinşi unul de altul atât de mult timp, încât singurul motiv pentru care ştiam că nu adormiseră era că micile lor cozi se mişcau repede, nu de fericire, ci de o tulburare foarte mare. După ce şi-au dat drumul din prinsoare, s-au întins pe jos. Nasurile aproape că li s-au atins. Au emis unul către celălalt nişte sunete care nu semănau deloc a sunete scoase de nişte pisici. Într-o altă luptă, un mascul stătea întins şi-l trosnea pe altul, care era în patru labe. Cel care stătea în picioare îl lovea uşor peste vârful capului pe cel culcat, iar acela răspundea zgâriindu-l repede.

De ce nu se ridicau iar în picioare şi nu se atacau unul pe altul? Felul ăsta de-a se purta, pe lângă faptul că stresa toate animalele din culcuş, mi se mai părea şi fără rost.

În afară de Mama Pisi, nu m-am apropiat deloc de ceilalţi adulţi, care se purtau de parcă nici măcar n-aş fi existat. Mă zbenguiam cu pisoii, ne hârjoneam, ne căţăram şi ne fugăream toată ziua. Uneori mârâiam la ei, pentru că mă enerva felul lor de a se juca. Mi se părea ceva greşit în el, pur şi

simplu. Voiam să mă urc în spinările lor şi să-i muşc uşor de gât, dar ei parcă nu se prindeau de jocul ăsta, şi se lăsau moi când îi doboram sau când săream pe trupşoarele lor. Uneori îmi acopereau botul cu corpurile lor încolăcite, sau mă loveau peste faţă cu gheruţele lor mici şi ascuţite, sărind pe mine din toate părţile.

Noaptea simţeam lipsa mamei. Simţeam lipsa fraţilor mei. Îmi făcusem o familie, dar înţelegeam că pisicile erau diferite faţă de mine. Aveam o haită, dar era o haită de pisoi, ceea ce nu părea a fi în regulă. Mă simţeam neliniştită şi nefericită, şi uneori scoteam câte-un scheunat chinuit, iar Mama Pisi mă lingea, şi mă simţeam un pic mai bine, dar lucrurile nu erau, pur şi simplu, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Aproape în fiecare zi, bărbatul venea şi aducea mâncare. Mama Pisi mă pedepsea plesnindu-mă repede peste nas când încercam să mă apropii de el, şi am învăţat repede regulile culcuşului: nu trebuia să fim văzuţi de oameni. Niciuna dintre celelalte feline nu părea a fi tentată să fie atinsă de oameni, dar eu îmi doream din ce în ce mai mult să fiu ţinută în braţe de el şi îmi era greu să ţin seama de legile culcuşului.

Când Mama Pisi a încetat să ne mai alăpteze, a trebuit să ne obişnuim să mâncăm ce ne aducea bărbatul, adică bucăţele delicioase de hrană uscată şi, uneori, o carne umedă, ciudată. Imediat ce m-am obişnuit cu schimbarea, mi-a fost mult mai bine – fusesem atât de flămândă atât de mult timp, încât mi se părea o stare firească, dar, în clipa aceea, puteam să mănânc pe săturate şi să lipăi câtă apă începea în mine. Consumam mult mai mult decât fraţii mei pisoi la un loc, şi devenisem mult mai mare decât oricare dintre ei, dar nu erau impresionaţi de mărimea mea şi refuzau cu hotărâre să se joace frumos, dându-mi cu ghearele pe la nas în continuare.

Am imitat-o pe Mama Pisi şi ne-am îndepărtat de scobitură când o acoperea omul, dar îndrăzneam să stăm exact pe margine, simţind toate mirosurile îmbietoare de afară. Mama Pisi ieşea uneori noaptea, şi simţeam că pisoii voiau să i se alăture. Pe mine mă atrăgea mai mult lumina zilei, dar ţineam seama de Mama Pisi şi ştiam că avea să pedepsească repede orice încercare de a mă aventura dincolo de limite.

Într-o zi, bărbatul, ale cărui mirosuri îmi erau deja la fel de cunoscute precum cele ale Mamei Pisi, a apărut chiar în faţa găurii, scoţând sunete. Simţeam că erau şi alţi oameni cu el.

— De obicei, sunt tocmai în spate. Mama se apropie când îi aduc mâncare, dar nu mă lasă să pun mâna pe ea.

— Mai poţi să ieşi pe undeva din spaţiul ăla îngust în afară de geam?

Era o voce diferită, însoţită de mirosuri diferite – o femeie. Fără să-mi dau seama, am început să dau din coadă.

— Nu cred. Cum o să meargă treaba asta?

— Avem mănuşile astea mari ca să ne protejăm, şi dacă rămâi aici cu plasa, o să prinzi pisicile care reuşesc să treacă de noi. Câte sunt?

— Nu ştiu acum. Până de curând era evident că femela alăpta, dar dacă are pisoi, nu ies la lumina zilei. Mai sunt şi altele, nu ştiu ce sex au. Erau multe, dar cred că s-a descotorosit dezvoltatorul de ele. O să dărâme şirul ăsta de case şi o să facă un complex de apartamente.

— N-o să obţină autorizaţia de demolare dacă trăiesc pisici fără stăpân aici.

— Probabil că de-aia a şi făcut-o. Crezi că le-a făcut rău celor pe care le-a prins?

— Ăă, bun, deci nu există vreo lege care să împiedice prinderea şi omorârea pisicilor fără stăpân care trăiesc pe proprietatea cuiva. Că mă gândesc că ar fi putut să le ducă la vreun adăpost, ceva, nu?

— Erau foarte multe. Toată proprietatea colcăia de pisici.

— Chestia e că eu n-am auzit nimic de-o droaie de pisici care să apară pe undeva. Comunitatea salvatorilor de animale e destul de unită; noi vorbim între noi. Dacă ajungeau douăzeci de pisici în sistem, aş fi aflat de ele. Eşti bine? Îmi pare rău, poate nu trebuia să zic nimic.

— Sunt în regulă. Dar mi-aş fi dorit să fi ştiut că o să se întâmple asta.

— Dar ai procedat corect când ne-ai sunat, Lucas. Căutăm case potrivite pentru toate pisicile pe care le găsim. Eşti pregătit?

Mă plictisisem de zgomotele monotone şi mă hârjoneam de zor cu pisoii, când am simţit-o pe Mama Pisi încremenind. Panica i se răspândea prin tot corpul. Ţinea ochii aţintiţi asupra găurii, fără ca măcar să clipească, iar coada îi zvâcnea. Avea urechile date pe spate. Am privit-o curioasă, fără să-l bag în seamă pe motănelul care a venit la mine, m-a plesnit peste gură şi a fugit de acolo.

Apoi, o lumină puternică a strălucit, iar eu am înţeles de ce îi era teamă. Mama Pisi a fugit spre peretele din spate, părăsindu-şi puii. Am văzut-o strecurându-se fără zgomot prin crăpătura ascunsă, chiar în timp ce doi oameni intrau în ascunzătoare. Pisoii s-au adunat la un loc, confuzi, motanii au fugit spre partea din spate a culcuşului, iar eu m-am ferit, speriată.

Lumina parcă dansa pe pereţi. Apoi m-a găsit, strălucindu-mi puternic în faţă.

— Hei! Aici e un căţel!

Doi

Hai, pisi-pisi!

Femeia s-a târât înainte, întinzând mâinile. Stofa groasă de pe mâinile ei purta mirosurile multor animale, mai ales al pisicilor.

Pisicile au reacţionat zbughind-o de frică. Fugeau haotic, fără ţintă, şi niciuna nu a alergat spre crăpătura din perete, unde se ascundea Mama Pisi, deşi îi simţeam mirosul înăuntru, speriată şi ghemuită cum era. Celelalte pisici adulte erau puţin mai bine, deşi cele mai multe erau încremenite, holbându-se cu groază la omul care se apropia. Una dintre ele a luat-o la goană spre deschizătură şi a rânjit când femeia a prins-o cu mănuşile ei grele. Ea a dat-o cu grijă unei alte perechi de mâini acoperite cu stofă. Încă doi adulţi au reuşit să treacă de ea şi să ajungă în libertate.

— Le-ai prins? a întrebat femeia, tare.

— Pe una am prins-o! a venit răspunsul strigat. Cealaltă a scăpat!

Cât despre mine, ştiam ce trebuia să fac. Trebuia să merg şi să stau cu mama mea. Dar ceva din mine se împotrivea acelei reacţii – în schimb, m-am simţit atrasă de femeia care se târa spre mine, fiind fascinată de ea. O dorinţă de neoprit a pus stăpânire pe mine: deşi niciodată nu mai fusesem atinsă de un om, am simţit foarte puternic cam cum ar fi, de parcă mi-aş fi adus aminte de ceva de demult. Femeia a făcut un gest spre mine cu ambele mâini, chiar dacă pisicile adulte rămase o luaseră la goană prin spaţiul din spatele ei.

— Haide, cuţu!

Am alergat cu paşi mari în faţă, drept în braţele ei, dând din codiţă.

— Doamne, cât eşti de drăguţă!

— Am mai prins două! a strigat o voce de afară.

Am lins-o pe femeie pe faţă, bâţâindu-mă şi foindu-mă.

— Lucas! Am prins căţeluşul, poţi să te-ntinzi tu să-l iei?

M-a ridicat şi s-a uitat la burtica mea.

— S-o iei, adică. E fetiţă.

Bărbatul care ne adusese hrana de pus în boluri s-a apropiat de ascunzătoare. Mirosul lui cunoscut a pătruns puternic înăuntru. El a întins braţele şi m-a cuprins cu blândeţe, apoi m-a scos în lume. Inima îmi bubuia, dar nu de groază, ci de bucurie desăvârşită. Încă simţeam pisoii în spatele meu, le simţeam frica, iar mirosul Mamei Pisi se simţea tare în aer, dar în clipa aceea nu-mi doream decât să mă ţină bărbatul în braţe, să-i rod degetele şi să sar pe el când m-a pus jos şi m-a rostogolit prin pământul rece.

— Ce zăpăcită eşti! Ce căţeluşă zăpăcită eşti!

Cât ne-am jucat noi, femeia a adus pisoii afară, unul câte unul şi i-a dat la doi bărbaţi care i-au băgat în cuşti, în spatele unui camion. Pisoiaşii au mieunat tulburaţi. Strigătele lor mă întristau, pentru că eram sora lor mai mare, dar nu puteam să fac nimic ca să-i ajut. Mă aşteptam ca mama noastră să li se alăture în curând, şi ştiam că aveau să se simtă mai bine atunci.

— Cred că i-am luat pe toţi, a zis femeia, venind la locul unde mă jucam cu bărbatul. În afară de ăia care au fugit afară.

— Da, îmi pare rău pentru asta. Băieţii tăi i-au prins pe-ai lor, dar eu n-am reuşit să-i prind.

— E în regulă. E nevoie de mult exerciţiu pentru treaba asta.

— Ce-o să se întâmple cu cei care au fugit?

— Păi, să sperăm că n-o să se întoarcă dacă muncitorii au de gând să demoleze casele.

Femeia a îngenuncheat ca să mă mângâie după urechi. Faptul că mă bucuram de atenţia a doi oameni deodată era pur şi simplu cel mai frumos lucru care mi se întâmplase vreodată.

— Nu mai erau alţi câini. Habar n-am ce făcea micuţa asta acolo, jos.

— N-am mai văzut-o până acum. Întotdeauna am văzut numai pisici. Ce vârstă are?

— Nu ştiu, vreo opt săptămâni? O să fie mare, îţi poţi da seama de asta. Uită-te la lăbuţele alea.

— Ce-o fi, ceva ciobănesc? Mastiff?[1].

— Nu, adică, s-ar putea să fie ceva mastiff în ea, dar eu văd ceva de Staffordshire[2]. sau poate de rottweiler, în faţa ei. E greu să-mi dau seama, poate are un cockteil de ADN canin în ea.

— Pare sănătoasă. Adică, dacă a trăit în văgăuna aia, a observat bărbatul.

El m-a luat în braţe, iar eu m-am lăsat moale în mâinile lui, dar când m-a adus mai aproape, am încercat să-l muşc de nas.

— Da, păi, mă îndoiesc că a *trăit* acolo, a zis femeia. Probabil că nu o fi făcut decât să se ia după vreun pisoi sau după pisica adultă. Că veni vorba, când ai văzut-o ultima oară pe pisica mamă?

— Au trecut vreo câteva zile.

— Nu era în spaţiul ăla îngust, deci probabil c-am venit noi la momentul nepotrivit, iar ea a ieşit la vânătoare. Dacă o vezi cumva, să mă anunţi, în regulă, Lucas?

— Ai vreo carte de vizită sau ceva de genul ăsta?

— Sigur că da.

Bărbatul m-a lăsat jos, iar femeia s-a ridicat. I-a dat ceva bărbatului. Mi-am pus lăbuţele pe picioarele lui, vrând să miros obiectul. Eram interesată de tot ceea ce făcea bărbatul şi, mai presus de orice, îmi doream să se ghemuiască iar şi să se mai joace un pic cu mine.

— Audrey, a spus bărbatul, uitându-se la obiectul mic pe care-l ţinea între degete.

— Dacă nu sunt eu acolo, vorbeşte cu oricine răspunde. Toţi ştiu de casa asta. O să venim şi-o să încercăm să prindem oricâte pisici ar fi rămas în urmă. Aa, am mai întrebat lumea, şi n-a adus nimeni recent ditamai colonia de pisici în Denver[3]. Cred că putem să ne aşteptăm la ce-i mai rău.

— Cum *poate* face cineva aşa ceva? a întrebat bărbatul. Părea că suferă. I-am sărit pe picioare, ca să ştie că, dacă era trist, avea o căţeluşă acolo jos, care să-l ajute să uite de toate grijile.

— Nu ştiu. Uneori, pur şi simplu nu înţeleg oamenii.

— Mă simt foarte prost.

— Nu ai de ce. Nu ştiai ce avea de gând să facă. Deşi nu înţeleg de ce nu s-au sinchisit să ducă animalele alea la un adăpost, undeva. Am fi putut găsi un cămin pentru câteva, şi ţinem legătura cu oameni care ştiu locuri sigure pentru pisici sălbăticite. Unii nu-şi bat capul să facă lucrurile cum trebuie.

Femeia m-a ridicat în braţe.

— Bun, micuţo. Eşti gata să plecăm?

Am dat din coadă, apoi mi-am răsucit capul ca să-l văd pe bărbat. După mâinile lui tânjeam mai mult decât după ale oricui.

— Ăăă, Audrey?

— Da?

— Mi se pare că ea e căţeluşa mea. Adică, teoretic, eu am găsit-o.

— Aa!

Ea m-a pus jos, iar eu m-am dus la bărbat ca să-i rod pantofii.

— Păi, eu nu ar trebui să dau un animal spre adopţie aşa. Adică, există o procedură.

— Doar că dacă e căţeluşa mea, atunci nu e vorba de nicio adopţie.

— Bun. Fii atent, nu vreau să devină penibilă situaţia asta, sau ceva de genul ăsta. Eşti, măcar, în stare să iei un căţel acasă? Unde locuieşti?

— Chiar acolo, în apartamentele alea de peste stradă. Aşa am văzut pisicile; trec mereu pe-aici. Într-o zi, m-am hotărât să le hrănesc, pur şi simplu.

— Locuieşti singur?

În comportamentul bărbatului a apărut o schimbare foarte subtilă. I-am aruncat o privire vioaie. Îmi doream să mă ia din nou în braţe.

— Nu, locuiesc cu mama.

— Aa!

— Nu, nu-i cum crezi tu. E bolnavă. E cadru militar, şi când s-a întors din Afganistan, a avut nişte simptome. Deci, eu merg la şcoală şi lucrez cu Biroul de Administrare al Veteranilor[4], ca să încerc să obţin ajutorul de care are ea nevoie.

— Îmi pare foarte rău să aud lucrul ăsta.

— Urmez cursuri on-line. Vreau să intru la medicină. Deci stau mult pe acasă, şi mama la fel. Îi putem acorda căţeluşei toată atenţia de care are nevoie. Şi cred că amândurora ne-ar prinde bine să avem un câine. Mama nu poate încă să aibă o slujbă.

S-a aplecat şi m-a ridicat. În sfârşit! M-a ţinut în braţe, iar eu m-am relaxat şi i-am privit faţa. Se întâmpla ceva important; simţeam asta, deşi nu eram sigură despre ce anume era vorba. Culcuşul, locul în care mă născusem, şi în care Mama Pisi încă stătea ghemuită de spaimă, părea a fi un loc pe care aveam să-l las în urmă. Urma să fiu alături de acel bărbat, oriunde m-ar fi dus. Asta-mi doream mai mult decât orice: să fiu cu el.

— Tu ai avut vreodată un căţeluş? Îţi dau mult de furcă, a zis femeia.

— Am locuit cu mătuşa mea când eram copil, a spus bărbatul. Avea doi yorkie[5].

— Asta e deja mai mare decât un yorkie. Îmi pare rău, Lucas, dar nu pot. Este lipsit de etică. Avem un proces de aprobare – unul dintre motivele pentru care avem parte de atât de puţine returnări e faptul că protocoalele noastre de plasament sunt atât de stricte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu. Nu te las să o adopţi.

Bărbatul a coborât privirea spre mine şi a zâmbit.

— I-auzi, cuţu, ăştia vor să mi te ia. Tu vrei aşa ceva?

El şi-a apropiat faţa de a mea, iar eu l-am lins. El a zâmbit.

— Cuţu şi cu mine votăm că ea rămâne cu mine. Doi la unu, i-a spus el femeii.

— Hm, a răspuns ea.

— Cred că lucrurile se întâmplă cu un motiv, Audrey. Fetiţa asta micuţă se ascundea acolo cu pisoii dintr-un motiv anume, şi cred că acel motiv era ca să o găsesc eu.

— Îmi pare rău, dar există anumite reguli.

El a aprobat din cap.

— Există întotdeauna anumite reguli şi există întotdeauna anumite *excepţii* de la reguli. Asta-i una dintre excepţiile alea.

Au rămas în tăcere o clipă.

— Câştigă lumea? Când se contrazice cu tine, vreau să zic.

El a clipit.

— Păi, sigur. Dar nu şi de data asta.

Ea a clătinat din cap şi a zâmbit.

— Păi, cum ai spus, tu ai găsit-o. O duci imediat la veterinar? Adică, mâine? Dacă promiţi că faci asta, presupun că-i în regulă… Stai să-ţi dau nişte lucruri, am lese, zgărzi şi mâncare pentru căţeluşi.

— Hei, cuţu! Vrei să vii să locuieşti cu mine?

Pe faţa lui a apărut un zâmbet, dar simţeam în vocea lui ceva ce nu înţelegeam. Îl deranja ceva, era neliniştit. Orice avea să se întâmple în continuare, îl îngrijora.

Mama Pisi nu a ieşit. I-am simţit mirosul când bărbatul m-a dus de acolo, şi mi-am închipuit-o încă în ascunzătoarea îngustă, făcându-se mică de frica oamenilor. Nu prea înţelegeam lucrul ăsta – ce anume era de temut? Mă simţeam de parcă n-aş mai fi văzut vreodată ceva atât de uimitor precum bărbatul care mă ţinea în braţe, de parcă n-aş mai fi simţit vreodată ceva atât de minunat precum mâinile lui pe blana mea.

Când oamenii au închis uşa maşinii lor, sunetele scoase de fraţii mei pisoi s-au întrerupt brusc, apoi camionul s-a îndepărtat, lăsând în urmă doar

mirosul familiei mele de feline. Mă întrebam când aveam să-i revăd, dar nu aveam timp să mă gândesc prea mult la acea despărţire ciudată, în care fraţii mei mergeau într-o direcţie, mama în alta, iar eu în a treia. Erau atâtea sunete şi imagini noi, încât mă apucase ameţeala. Când bărbatul m-a dus în locul pe care aveam să învăţ să-l numesc „casă”, am simţit miros de mâncare, de praf, de chimicale şi de femeie. Podeaua avea un covor îmbietor de moale. Bărbatul m-a pus jos. Am alergat după el când traversa camera şi i-am sărit în braţe când şi-a îndoit picioarele şi s-a aşezat lângă mine.

Simţeam neliniştea bărbatului crescând, o simţeam pe pielea lui, la fel ca pe a Mamei Pisi când se încorda, ştiind că oamenii se apropiau de văgăună.

— Lucas?

O voce de femeie. Am făcut legătura între ea şi mirosul ei, care se simţea pe fiecare obiect din cameră.

— Bună, mamă.

O femeie a intrat în cameră şi s-a oprit. Am alergat în întâmpinarea ei şi am dat din coadă, vrând s-o ling pe mâini.

— Ce?

A rămas cu gura căscată, iar ochii i s-au făcut mari.

— E un căţeluş.

A îngenuncheat şi a întins mâinile, iar eu m-am repezit la ele, rostogolindu-mă pe spate şi rozându-i degetele.

— Păi văd că e un căţeluş, Lucas. Ce caută ăsta aici?

— E fetiţă.

— Ăsta nu e un răspuns la întrebarea mea.

— Au venit oamenii de la asociaţia pentru salvarea animalelor să ia restul pisicilor. Cel puţin, pe cele mai multe dintre ele. Erau nişte pui nou-născuţi de pisică şi căţeluşa asta era sub casa aia, cu ei, spuse el.

— Şi ai adus-o acasă pentru că…

El a venit şi s-a ghemuit lângă femeie. Mă atingeau amândoi!

— Pentru că… uită-te şi tu la ea. Cineva a părăsit-o, a reuşit cumva să ajungă în spaţiul ăla îngust, şi ar fi murit de foame, probabil.

— Dar tu nu poţi să ai un câine, Lucas.

Teama bărbatului trecuse, dar simţeam altceva fremătând în el, o emoţie diferită. Corpul îi era mai ţeapăn, faţa i se înăsprea.

— Ştiam că o să spui asta.

— Normal că asta spun, Lucas. Abia ne descurcăm. Tu ştii cât de scump e un câine? Cu facturile de la veterinar, cu hrana pentru câini, se adună cheltuielile destul de repede, a spus ea.

— Am un al doilea interviu la AV, şi mi-au zis că doctorul Gann o să mă accepte în mod sigur – acum ştiu pe toată lumea de-acolo. O să am de lucru. O să am bani.

Mâinile lui mă mângâiau, şi am simţit cum mă relaxez şi îmi vine să adorm.

— Nu e vorba numai despre bani. Am mai discutat despre lucrul ăsta. Chiar vreau să te concentrezi pe intrarea la Facultatea de medicină.

— Dar *sunt* concentrat!

Vocea-i era ascuţită şi m-am trezit din toropeală.

— Ai ceva cu notele mele? Dacă notele sunt problema, hai să vorbim despre ele.

— Normal că nu, Lucas. *Notele*, fii serios. Faptul că te descurci cu toate pe care le ai pe cap şi ai şi note maxime e uluitor pentru mine.

— Deci e vorba despre faptul că nu vrei să am un câine sau e vorba despre faptul că nu vrei să iau o decizie atât de importantă de unul singur?

Tonul lui mă neliniştea. L-am atins cu nasul, sperând să se joace cu mine şi să uite de ceea ce-l supăra.

A urmat o tăcere lungă.

— Bun. Ştii ce? Eu tot uit că tu ai aproape douăzeci şi patru de ani. E pur şi simplu prea uşor

să mă duc cu gândul la relaţia mamă-fiu pe care am avut-o întotdeauna.

— Întotdeauna.

Vocea lui era seacă.

O altă perioadă de tăcere.

— Da, în afară de cea mai mare parte a copilăriei tale. Ai dreptate, a spus ea cu tristeţe.

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce am adus vorba despre asta. N-am vrut să sugerez nimic.

— Nu, nu, ai dreptate. Şi putem să vorbim despre asta oricând ai nevoie, şi o să fiu mereu de acord cu tine, pentru că am luat foarte, foarte multe decizii greşite la viaţa mea, şi foarte multe dintre ele au legătură cu faptul că te-am părăsit pe tine. Dar încerc să mă revanşez acum.

— Ştiu că încerci, mamă.

— Ai dreptate în legătură cu căţeluşa. Din reflex, mă comport de parcă ai fi încă adolescent, nu colocatarul meu adult. Dar hai să ne gândim un pic la treaba asta, Lucas. Proprietarul nici măcar nu permite prezenţa animalelor de companie în clădire.

— Şi cine o să ştie? Poate că singurul avantaj al faptului că avem cel mai nasol apartament din toată clădirea e că uşa se deschide spre stradă, nu spre curte. O iau în braţe, ies cu ea, şi, până o pun jos, nu-şi dă nimeni seama nici măcar de unde-am venit. N-o scot niciodată în curte şi o ţin mereu în lesă.

M-a întors pe spate şi m-a pupat pe burtă.

— N-ai avut niciodată un câine. E o responsabilitate mare.

Bărbatul nu a spus nimic, ci a continuat să mă gâdile cu nasul. Apoi femeia a râs, scoţând un sunet uşor, vesel.

— Cred că dacă există ceva despre care să nu trebuiască să-ţi ţin lecţii, acel ceva e *responsabilitatea.*

În următoarele câteva zile, m-am obişnuit cu noua mea viaţă minunată. Am aflat că pe femeie o

chema Mama, iar pe bărbat îl chema Lucas.

— Vrei ceva bun, Bella? Bun?

Am ridicat privirea spre Lucas, simţind că aştepta ceva din partea mea, dar neînţelegând ce anume. Apoi a scos mâna din buzunar şi mi-a dat o bucăţică de carne, dezlănţuind un potop de gusturi delicioase pe limba mea.

Bun! Curând a devenit cuvântul meu preferat.

Dormeam cu Lucas, cuibărită chiar lângă el, pe o grămadă de pături moi, pe care le-am cam făcut ferfeniţă până când am înţeles cât de tare-l supăra treaba asta. Să stau întinsă lângă el îmi plăcea chiar mai mult decât să stau cuibărită lângă Mama Pisi. Uneori, când aţipea, îi luam cu blândeţe degetele în gură, nu ca să-l muşc, ci doar ca să i le rod uşor. Eram atât de plină de iubire că mă durea falca.

Mă striga Bella. De câteva ori pe zi, Lucas aducea lesa, cum îi spunea el chestiei pe care-o prindea de „zgardă". Se folosea de lesă ca să mă tragă în direcţia în care voia el să meargă. La început, mă enerva chestia aia, pentru că nu înţelegeam de ce eram trasă de gât într-o direcţie, când mie-mi mirosea ceva foarte bine în alta. Dar pe urmă am învăţat că atunci când lesa era desprinsă din locul de lângă uşă, mergeam la „plimbare", şi era o încântare pentru mine să fac asta! Îmi plăcea mult şi când veneam acasă, Mama era acolo, şi fugeam la ea să mă îmbrăţişeze, şi-mi plăcea când Lucas îmi punea mâncare-n bol şi se aşeza ca să mă joc cu picioarele lui.

Îmi plăcea să mă hârjonesc şi-mi plăcea cum mă ţinea în poală. *Îl iubeam.* Lumea mea îl avea în centru pe Lucas, iar când aveam ochii deschişi, iar nasul avid de mirosuri, îl căutam. Fiecare zi aducea noi bucurii, noi lucruri de făcut alături de Lucas, omul meu.

— Bella, tu eşti cea mai bună căţeluşă din lume, îmi spunea el adesea, pupându-mă.

Numele meu era Bella. Aşa am şi ajuns să mă ştiu: Bella.

Cel puţin o dată pe zi, mergeam la culcuş. Erau câteva case înşiruite, fără oameni care să locuiască în ele, dar numai într-una se găseau pisici. Erau izolate de un gard de sârmă, dar Lucas avea să tragă de sârmă în locurile în care era fixată de stâlp, apoi aveam să intrăm.

Mirosul Mamei Pisi încă se simţea puternic în culcuş, deşi urmele prezenţei pisoilor se pierdeau. Ştiam şi că unii motani se întorseseră. Lucas punea mâncare şi apă pe jos, dar n-aveam voie s-o mănânc. Şi nici n-aveam voie să intru nici în culcuş ca să-mi văd mama.

— O vezi? O vezi pe pisicuţă? E chiar acolo, ne priveşte, Bella. Abia se vede, în umbre, spunea Lucas încet.

Îmi plăcea mult să-mi aud numele. Simţeam o întrebare în vocea lui Lucas, dar nu primeam nimic bun. Poate că nu înţelegeam întru totul ce spunea, dar eram cu Lucas, şi asta conta cel mai mult.

Într-o după-amiază stăteam întinsă pe piciorul lui Lucas, unde căzusem în urma unui joc aprig de-a „atacă pantofii”. Nu-mi era comod să stau acolo, dar mă simţeam prea obosită ca să mă mişc de-acolo, aşa încât capul îmi era mult mai jos decât corpul.

Am auzit un huruit zgomotos, ce devenea tot mai puternic şi, în cele din urmă, Lucas s-a mişcat într-un fel care îmi spunea că şi el îl auzise.

— Ce se aude, Bella?

M-am ridicat greoi în picioare. Plimbare? Bun? Lucas s-a dus la fereastră şi a privit afară.

— Mamă! a strigat el alarmat.

Mama a ieşit din camera ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăştia descarcă un buldoexcavator! Vor dărâma casa, şi mai sunt pisici care trăiesc acolo!

S-a dus la un sertar şi a tras tare de el ca să-l deschidă, iar Mama s-a apropiat de fereastră.

— Bun, fii atentă aici. Uite cartea de vizită. Sună la asociaţie, întreabă de Audrey, dar dacă nu-i ea

acolo, zi-le pur şi simplu că dezvoltatorul o să dărâme casa şi pisicile vor fi omorâte!

Simţeam limpede teama care se revărsa din Lucas în timp ce mergea să ia lesa. A prins-o de zgarda mea. M-am scuturat, trează de-a binelea.

— O să sun. Tu ce-o să faci? a întrebat Mama.

— Trebuie neapărat să îi opresc!

A deschis uşa.

— Lucas!

— Trebuie neapărat să-i opresc!

Împreună, am alergat afară.

Trei

Lucas a ieşit alergând, trăgându-mă după el. Alergam pe stradă. O parte din gard fusese dărâmat. Câţiva bărbaţi erau adunaţi în jurul gardului, unde era o maşinărie uriaşă, care hârâia zdravăn. Zgomotul pe care-l făcea era profund şi puternic. M-am ghemuit să fac pipi, şi unul dintre bărbaţi s-a despărţit de grup şi a venit la noi. Avea nişte pantofi din care veneau izuri fascinante de uleiuri şi alte mirosuri puternice pe care nu le mai întâlnisem niciodată.

— Încă trăiesc pisici acolo, i-a spus Lucas bărbatului care se apropia. Lucas gâfâia, iar inima îi bubuia când m-a luat în braţe şi m-a strâns la piept.

— Ce tot vorbeşti acolo? a întrebat bărbatul, încruntându-se.

— Pisici. Sunt pisici în spaţiul ăla îngust. Nu puteţi să dărâmaţi clădirea; o să le omorâţi. Puteţi să vă ocupaţi de celelalte clădiri, dar în asta sunt animale.

Bărbatul şi-a muşcat buza. A aruncat o privire în spate, spre prietenii lui, apoi spre mine.

— Fain căţeluş.

Când m-a mângâiat pe cap, am remarcat că avea mâna aspră şi am simţit mirosuri de pământ şi de chimicale, şi puternice, şi slabe, pe pielea lui.

Lucas a respirat adânc.

— Mulţumesc.

— Ce e, daniff?[6]

— Ce anume?

— Căţeluşa. Un prieten de-al meu are un daniff, mare danez cu mastiff. Semăna mult cu ea când era mititel. Mie-mi plac câinii.

— Foarte tare. Poate, nu ştiu ce rasă e. De fapt, a fost salvată din spaţiul îngust de sub casa pe care vă pregătiţi s-o demolaţi. Erau acolo tot felul de pisici, şi încă mai sunt unele. Asta tot încerc să vă explic, că nu au fost prinse toate animalele. Deci, din punct

de vedere legal, nu puteţi să demolaţi o casă cu atâtea animale care trăiesc în ea.

Din orificiul care ducea la culcuş, am simţit mirosul Mamei Pisi, şi am ştiut că se apropiase cu grijă. Am început să tremur, vrând să mă duc să o văd, dar Lucas m-a strâns tare. Îmi plăcea la nebunie să fiu ţinută în braţe de el, dar uneori mă enerva când venea vremea de joacă.

— Din punct de vedere legal, repetă bărbatul, gânditor. Mda, păi eu am autorizaţia de demolare. E afişată chiar acolo, o vezi? Deci, chiar *este* legal. Eu n-am nimic cu pisicile, poate mă deranjează doar că iubita mea are cam prea multe. Dar trebuie să-mi fac treaba. Mă-nţelegi? Nu-i ceva personal.

— Ba e personal. E personal pentru pisici. E personal pentru mine, a declarat Lucas. Sunt singure pe lume. Abandonate. Eu sunt tot ce au ele.

— Bun, păi, eu nu stau să dezbat problema asta.

— I-am sunat pe oamenii care se ocupă cu salvarea animalelor.

— Nu mă priveşte. Nu putem să aşteptăm după ei.

— Nu!

Lucas s-a îndreptat cu paşi mari într-acolo şi s-a oprit în faţa maşinăriei mari. Eu l-am urmat, dar mă simţeam de parcă nu eram în lesă.

— Nu puteţi face asta.

Am privit fix măgăoaia aia, fără să înţeleg nimic.

— Vezi că începi să mă freci la icre, prietene. Dă-te din calea noastră. Încalci o proprietate privată.

— Nu mă mişc de aici.

Lucas m-a ridicat şi m-a ţinut strâns la piept.

Bărbatul a venit mai aproape de noi, privindu-l fix pe Lucas. Erau de aceeaşi înălţime, se priveau ochi în ochi. Eu şi Lucas îl priveam la fel de fix. Am dat din coadă.

— Chiar vrei să te bagi în treaba asta? a întrebat bărbatul încet.

— Vă supăraţi dacă las mai întâi căţeluşa jos?

Bărbatul a privit în altă parte, scârbit.

— Zicea maică-mea c-o să vină zile de-astea.

— Băi, Dale! a ţipat unul dintre bărbaţi. Am vorbit cu Gunter, a zis că vine imediat!

— Bun. În regulă. Poate să se ocupe el de protestatarul ăsta, atunci.

Bărbatul s-a întors şi a plecat la prietenii lui. Mă întrebam dacă restul avea să vină să mă mângâie. Mi-ar fi plăcut.

Curând, o maşină mare şi închisă la culoare a oprit acolo, iar un bărbat s-a ridicat din ea. S-a dus şi a vorbit cu ceilalţi bărbaţi, care s-au uitat cu toţii la mine, pentru că eram singurul câine de acolo. Apoi, bărbatul s-a apropiat să mă vadă. Era mai înalt decât Lucas şi mai gras. Când a venit aproape, am simţit miros de carne pe mâinile lui, şi de ceva dulce pe haine şi în respiraţie.

— Aşadar, despre ce-i vorba aici? l-a întrebat el pe Lucas.

— Mai sunt nişte pisici care trăiesc sub casă. Ştiu că n-aţi vrea să riscaţi să le faceţi vreun rău, răspunse Lucas.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Nu mai e nicio pisică. Am luat toate pisicile de-acolo.

— Nu le-aţi luat pe toate. Mai sunt câteva, acolo, dedesubt. Cel puţin trei.

— Păi, te-nşeli, şi n-am timp de de-astea. Deja suntem în urmă din cauza afurisitelor de mâţe, şi nu mai pierd nici măcar o zi din cauza asta. Am apartamente de construit.

— Ce-aţi făcut cu toate pisicile care erau aici? Unii erau pisoiaşi!

— Asta nu te priveşte. *Nimic* din povestea asta nu te priveşte.

— Ba mă priveşte. Locuiesc chiar vizavi. Văd pisicile cum vin şi pleacă în fiecare zi.

— Bravo ţie. Cum te cheamă?

— Lucas. Lucas Ray.

— Eu sunt Gunter Beckenbauer.

Bărbatul a întins mâna şi l-a prins pe Lucas de mână o clipă, dar i-a dat drumul. Când Lucas m-a ţinut din nou, mâna îi mirosea a carne şi a fum. Am adulmecat-o cu băgare de seamă.

— Tu eşti ăla care-mi tot dă gardul la o parte? Mi-am trimis oamenii să-l repare de trei ori deja.

Lucas nu a spus nimic. Întinsă în braţele lui, începeam să mă simt moleşită.

— Şi tot tu eşti ăla care dă şi de mâncare pisicilor. Ceea ce nu ne ajută în situaţia asta, să ştii.

— Adică aţi vrea să moară de foame?

— Sunt *pisici.* Omoară păsări şi şoareci, sau poate că tu nu ştiai asta. Deci n-o să *moară de foame.*

— Nu-i adevărat. S-au reprodus în exces. Dacă nu sunt prinse şi sterilizate, fac pui, şi cei mai mulţi pisoi mor de foame sau de boli cauzate de subnutriţie.

— Şi e vina *mea?*

— Nu. Fiţi atent! Nu vă cer decât să găsiţi o metodă de a rezolva problema asta într-un mod lipsit de cruzime. Există organizaţii înfiinţate în acest scop, organizaţii de salvare a animalelor care, fiind abandonate fără vreo vină, duc vieţi instabile. Am sunat la o astfel de organizaţie acum, iar oamenii sunt pe drum încoace. Lăsaţi-i să-şi facă treaba, apoi v-o puteţi face pe-a dumneavoastră.

Omul care mirosea a carne afumată îl ascultase pe Lucas, dar tot mai clătina din cap.

— Bun, sună de parcă mi-ai cita de pe vreun site de internet, dar nu despre asta vorbim noi acum. Tu ai habar cât de greu se construieşte ceva în zilele noastre, Lucas? Ai de lucru cu vreo douăşpe agenţii. Mi-am obţinut în sfârşit permisul după o întârziere de un an. Un *an.* Aşa că trebuie să trec la treabă.

— Nu mă mişc de aici.

— Tu chiar ai de gând să stai în faţa unui buldoexcavator în timp ce dărâmă o casă? Poţi să mori.

— N-am decât.

— Auzi, ştii ceva? Aveam de gând să merg pe calea uşoară, dar îmi forţezi mâna. Chem poliţia.

— N-aveţi decât.

— Ţi-a mai zis cineva că eşti dat dracului de încăpăţânat mic?

— Încăpăţânat, poate, răspunse Lucas. Mic nu prea îmi zice nimeni că sunt.

— Hm! Mare figură eşti.

Bărbatul s-a îndepărtat fără să mă mângâie, ceea ce era foarte neobişnuit. Am rămas pe loc o perioadă lungă. Maşinăria cea mare a încetat să mai facă zgomot, iar când uruitul s-a potolit, mi-am simţit corpul de parcă până în acea clipă m-ar fi strâns ceva care se oprise. Lucas m-a pus jos, iar eu am adulmecat pământul cu grijă. Voiam să mă joc, dar Lucas dorea să rămână acolo, iar lesa nu-mi crea foarte mult loc de mişcare.

Când au mai venit nişte oameni, am început să dau iar din coadă. Erau o femeie şi un bărbat, care coborâseră din altă maşină. Amândoi purtau haine închise la culoare şi aveau la şold obiecte din metal.

— Poliţia, a observat Lucas. Ei, Bella, ia să vedem noi ce se întâmplă acum că a venit şi poliţia.

Cei doi oameni cu haine închise la culoare s-au dus să discute cu omul cu degetele care miroseau a carne afumată. Lucas părea un pic cam neliniştit, dar nu ne-am mişcat din loc. Am căscat şi-am dat din coadă de bucurie când cei doi oameni s-au apropiat să mă vadă. Simţeam miros de câine pe femeie, dar nu şi pe bărbat.

— Oh, Doamne, ce căţeluş drăguţ, a spus femeia cu căldură.

— Ea e Bella, a zis Lucas, întâmpinând-o. Îmi plăcea mult faptul că vorbeau despre mine!

Femeia îmi zâmbea.

— Cum te cheamă?

— Lucas. Lucas Ray.

— În regulă, Lucas. Ce-ar fi să ne spui şi nouă ce se întâmplă? a întrebat bărbatul, prietenul ei.

Bărbatul a vorbit cu Lucas, iar femeia a îngenuncheat ca să se joace cu mine. I-am sărit pe mână. Când am reuşit s-o miros ca lumea, mi-am dat seama că avea mirosurile a doi câini diferiţi pe degete. Am lins-o şi am putut simţi gustul de câini. Obiectele din metal din lateralul ei zornăiau.

Când femeia s-a ridicat în picioare, mi-am întors din nou privirea spre Lucas.

— Şi, atunci, cine ar trebui să protejeze pisicile, dacă nu poliţia? întrebă Lucas.

Era a doua oară când folosea cuvântul „poliţia”. Mi-am dat seama că era supărat şi m-am dus să mă aşez la picioarele lui, sperând să-l fac fericit.

— N-ai ce să faci în legătură cu asta. Ai înţeles?

Bărbatul cu hainele închise la culoare a făcut un gest spre maşinăria mare.

— Înţeleg de ce te deranjează treaba asta, dar nu te poţi băga peste un proiect de construcţie. Dacă nu pleci, o să trebuiască să te ducem la secţie.

Femeia care mirosea a doi câini l-a atins pe Lucas pe braţ.

— Cel mai bine pentru tine şi pentru căţeluşa ta ar fi să plecaţi acasă acum.

— Vreţi măcar să vă uitaţi cu lanterna în spaţiul ăla îngust? întrebă Lucas. O să vedeţi despre ce vorbesc.

— Nu sunt sigură c-ar ajuta treaba asta la ceva, a spus femeia.

Am privit o altă maşină cum oprea. Asta mirosea a câini, a pisici şi a alte animale. Mi-am ridicat nasul în aer şi am simţit fiecare miros în parte.

În maşina nouă erau un bărbat şi o femeie. Bărbatul a întins mâna spre bancheta din spate, a luat ceva mare şi l-a pus pe umăr. Nu mi-am dat seama după miros ce era. A atins obiectul, iar din el a venit o lumină puternică, una care mi-a adus aminte de clipa în care luminile inundaseră văgăuna şi căzuseră pe pisici, care se fereau de ele, fugind care încotro.

O cunoşteam pe femeie. Era cea care intrase sub casă în ziua în care-l cunoscusem eu pe Lucas. Când i-am văzut pe ambii nou-veniţi, am dat bucuroasă din coadă. Ce de oameni erau aici!

— Bună, Audrey, a salutat-o Lucas.

— Bună, Lucas.

Am vrut să mă duc să o văd pe femeie, pe care am hotărât că o chema Audrey, dar ea şi prietenul ei s-au oprit şi nu au venit la noi. Lumina s-a mişcat pe faţa lui Lucas, apoi s-a aşezat pe pământul din faţa orificiului de la culcuş.

Bărbatul care mirosea a carne afumată s-a îndreptat cu paşi mari într-acolo. Paşii îi erau greoi, şi făcea gesturi cu mâinile ca un om care arunca o jucărie pentru câini.

— Hei! Aici nu se filmează!

Audrey s-a dus mai aproape de bărbatul care avea chestia aia pe umăr.

— Vă filmăm pentru că demolaţi o clădire care găzduieşte pisici fără stăpâni!

Bărbatul care mirosea a carne afumată a clătinat din cap.

— Nu mai sunt pisici aici!

M-am încordat – Mama Pisi! S-a oprit o clipă la marginea orificiului, vrând să vadă cum stăteau lucrurile, apoi a zbughit-o afară, fugind chiar pe lângă noi şi făcându-se nevăzută în nişte tufe de lângă zidul din spate. Am uitat că eram în lesă când am încercat să fug după ea, şi m-am trezit ţinută din scurt. Enervându-mă, m-am aşezat şi am schelălăit.

— Ai filmat? l-a întrebat Audrey pe prietenul ei.

— Am filmat, a răspuns bărbatul cu lucrul ăla pe umăr.

— Aşadar, nu mai sunt pisici? l-a întrebat Lucas pe bărbatul care mirosea a carne afumată.

— Vreau să-i arestaţi pe ăştia! a strigat bărbatul la oamenii cu haine închise la culoare.

— Stau pe trotuar, a observat calm bărbatul cu haine închise la culoare. Nu există nicio lege care să interzică treaba asta.

— Nu arestăm pe nimeni pentru că filmează, a adăugat femeia care mirosea a doi câini. Şi dumneavoastră ne-aţi spus într-adevăr că nu mai sunt pisici.

— Sunt de la o organizaţie de salvare a animalelor, a adăugat Audrey din locul în care stătea. Deja am sunat la comitetul de construcţie. O să vă retragă autorizaţia de demolare din cauza prezenţei pisicilor fără stăpân. Domnilor poliţişti, dacă dărâmă casa asta, va comite un act ilegal.

— E imposibil, a rânjit bărbatul care mirosea a carne afumată. Nu se mişcă ăştia atât de repede. Nici la telefon nu răspund atât de repede, ce naiba?

— Ba răspund, dacă-i sună o membră a consiliului nostru director. E comisarul comitatului, a răspuns Audrey.

Cei doi oameni cu haine închise la culoare s-au uitat unul la altul.

— Chiar nu ţine de departamentul nostru problema asta, a spus bărbatul.

— Dar aţi văzut pisica. Protecţia animalelor *este* departamentul dumneavoastră, a zis Audrey.

Mă întrebam de ce nu venea la mine, dar ea stătea tocmai în locul în care erau parcate maşinile. Eu voiam să se joace cu noi!

— Chestia asta mă costă bani şi toată lumea stă aici şi nu face nimic! Mă aştept ca poliţia să-şi facă datoria şi să-i ducă dracului pe ăştia de aici! a spus bărbatul care mirosea a carne afumată.

Poliţia – oamenii care purtau haine închise la culoare şi aveau obiecte la şolduri erau poliţia. Amândoi s-au încordat.

— Domnule, i-a spus femeia lui Lucas, vreţi, vă rugăm, să vă luaţi câinele şi să treceţi pe trotuar?

— Nu şi dacă ăsta are de gând să dărâme o casă peste o grămadă de pisici fără apărare, a răspuns Lucas cu încăpăţânare.

Bărbatul şi femeia cu haine închise la culoare s-au privit uimiţi.

— Lucas, dacă mai sunt nevoită să-ţi spun o dată, va trebui să te încătuşez şi să te bag în spatele vehiculului nostru, a explicat poliţista.

Lucas a rămas tăcut o clipă, apoi ne-am dus la Audrey, ca să mă mângâie. M-am bucurat foarte mult să o văd! Şi m-am bucurat şi că bărbatul care mirosea a carne afumată şi poliţia ne urmau, ca să fim cu toţii împreună.

Bărbatul care mirosea a carne afumată a respirat adânc.

— Erau vreo douăzeci şi patru de pisici aici, dar acum nu mai sunt. Poate că pisica pe care tocmai am văzut-o explora pe-acolo. Asta nu înseamnă că *trăia* acolo.

— Eu o văd în fiecare zi, a vorbit Lucas.

O bucată de hârtie a trecut purtată de vânt pe lângă noi. Am încercat s-o prind, dar lesa m-a ţinut din scurt.

— Ba chiar trăieşte acolo. Ea şi alte câteva pisici.

— În legătură cu toate pisicile alea. La ce adăpost le-aţi dus? Nu le găsesc nicăieri în sistem, a spus Audrey insistent.

— Bun, întâi de toate, Lucas ăsta mi-a tot tăiat gardul, domnilor poliţişti. A *hrănit* pisicile! Apoi, da, are dreptate doamna, am adus o firmă din afară, să vină să le prindă, fără cruzime. Nu ştiu ce au făcut ăia cu ele. Poate că le-au găsit case potrivite tuturor.

— Deci el a hrănit pisicile despre care dumneavoastră spuneţi că nu mai sunt aici.

Femeia cu haine închise la culoare a dat din cap.

Toată lumea a stat în linişte o clipă. Eu am căscat.

— Băi, Gunter! a strigat unul dintre bărbaţii plini de praf. Vorbesc cu Mandy la telefon. Zice că e vorba de autorizaţia ta.

În cele din urmă, cei mai mulţi oameni au plecat. Audrey a îngenuncheat ca să se joace cu mine în

iarba rară, în timp ce prietenul ei punea chestia aia cu lumini la loc în maşină.

— A fost genial cum ai venit cu camera aia de la ştiri.

Audrey a râs.

— A fost din greşeală toată chestia. Îl plimbam pe frate-meu cu maşina, trăgea cadre de rezervă. E la Facultatea de regie, la CU Boulder.[7] Când a sunat mama ta, am venit imediat şi ne-am gândit că ar fi frumos să facem să pară că am fi de la Fox31[8] sau ceva de genul ăsta.

M-a ridicat, m-a pupat pe nas, iar eu am lins-o.

— Ce dulcică eşti tu.

M-a pus la loc jos.

— O cheamă Bella.

Auzindu-mi numele, am ridicat privirea spre Lucas.

— Bella! a rostit Audrey bucuroasă. Mi-am pus labele pe genunchii ei, încercând să ajung la faţa ei. Ce căţeluşă mare o să fii tu când o să creşti!

— Auzi, Audrey?

Lucas a tuşit uşor, iar eu am ridicat privirea, simţind cum tensiunea creştea.

— Mă gândeam că ar fi frumos să ieşim împreună. Şi uite că şi Bella e de acord.

— Aa!

Audrey s-a ridicat brusc. Eu m-am dus să atac pantofii lui Lucas.

— Eşti drăguţ, Lucas. Dar, de fapt, tocmai m-am mutat cu iubitul meu. E serioasă treaba. Adică e o relaţie serioasă.

— Sigur. Perfect, e-n regulă.

— Măi, Audrey! Putem să plecăm? Vreau să ajung să prind ora de aur![9] a ţipat bărbatul pe geamul maşinii.

Somnoroasă, am căscat şi m-am întins pe iarbă, crezând că era momentul potrivit pentru un pui de somn. Am închis ochii şi nu i-am deschis nici când Lucas m-a luat în braţe.

Mai târziu, mă jucam cu Lucas pe podeaua moale din camera mare, căreia ei îi ziceau „camera de zi”. El trăgea de o aţă, iar eu săream pe ea şi fugeam cu ea, dar îmi scăpa din gură, iar el, râzând, o trăgea pe podea, până când reuşeam iar să sar pe ea. Eram atât de mulţumită de faptul că eram cu el, atât de fericită să-l aud cum râdea, că aş fi putut juca acel joc toată noaptea.

A bătut cineva la uşă, iar Lucas a rămas o clipă pe loc, apoi s-a dus la uşă. L-am urmat. A lipit ochiul de uşă, iar eu am simţit mirosul unui bărbat prin aerul mai rece care intra prin crăpătura de jos a uşii. Era bărbatul de mai devreme, cel care mirosea a carne şi a fum.

Lucas a încremenit. Bărbatul a bătut din nou la uşă. Lucas a deschis uşa, dându-mă la o parte cu piciorul.

— Noi doi trebuie să vorbim, a spus bărbatul.

Patru

— Despre ce să vorbim? a întrebat Lucas.

— Pot să intru sau vrei să stăm aici, în prag?

— Puteţi să intraţi.

Lucas s-a retras dinspre uşă, iar bărbatul a intrat, privind în jur. Lucas a închis uşa, chiar dacă asta însemna că înăbuşea valul de mirosuri minunate care veneau de afară.

Bărbatul s-a aşezat pe canapea.

— Drăguţ căţel.

Mi-a întins degetele ca să i le miros.

— E pitbull[10]?

— E căţeluşă. Nu ştim ce rasă e. Trăia în casa de vizavi.

Bărbatul a rămas nemişcat o clipă, iar eu l-am privit curioasă.

Apoi s-a lăsat pe spate.

— Mda, apropo de asta, am dreptate când spun că tu eşti ăla care a hrănit pisica aia de acolo?

— Eu am fost.

— Bun, deci aici e ironia sorţii, nu ţi se pare? Eu am o problemă pe care mi-ai cauzat-o tu. Dacă pui boluri cu mâncare pentru pisici, vin pisici. E legea firii. Şi am dreptate când zic că tot tu mi-ai tăiat şi gardul, aşa-i?

Lucas nu a răspuns.

— Uite ce-i, eu am venit aici să discut rezonabil cu tine. Există o imagine de ansamblu, pe care eu nu cred că tu o vezi.

Eram nerăbdătoare când îi vedeam că nu fac decât să stea. M-am năpustit asupra unei mingi pufoase care chiţăia, aflată pe podea. Nu puteam s-o cuprind cu gura, iar când încercam, se rostogolea, aşa că săream pe ea şi mă luptam cu ea ca s-o supun. Mârâiam, simţindu-mă aprigă şi triumfătoare.

— Îmi pare rău, domnule…

— Spune-mi Gunter. Încerc să fiu prietenos.

— Bine, Gunter, fu de acord Lucas.

Bărbatul care mirosea a carne afumată era Gunter.

— Păi, îmi pare rău, dar nimănui din echipa ta nu i-a păsat când le-am spus că sunt pisici sub casă, a zis Lucas.

— Da, şi atunci i-ai chemat pe răzbunătorii animalelor, ăia au sunat la comitat, şi acum mi-au suspendat autorizaţia. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să dureze câteva săptămâni până să fie reaprobată. De fapt, ce dracului de săptămâni, că ăştia nu fac nimic care nu durează mai mult de o lună – acum vorbim de sfârşitul verii, poate chiar mai mult. Deci, plătesc dobânda la împrumut, plătesc echipa, şi am echipamente, şi toate astea mă costă o căruţă de bani. Totul pentru o *mâţă* afurisită. Şi ştii că nu există nicio lege care să-mi interzică să împuşc drăcovenia dacă vreau.

— Sunt mai multe pisici, nu-i doar una. Chiar vreţi să le împuşcaţi? Asta-i reclamă bună?

— De asta sunt aici. Nu vreau să fac asta. Dar ştii foarte bine că din clipa în care începem să demolăm şandramaua, pisicile alea o s-o zbughească unde văd cu ochii. Nu-i nevoie să le omor. Dar vreau să nu o chemi pe femeia aia cu camera de filmat. În regulă? Ălora nu le pasă care-i adevărul, o să apară la toate ştirile c-au murit nişte pisoi din cauza noastră, ceea ce e o tâmpenie.

— N-o să aveţi cum să vă daţi seama dacă au scăpat toate. Trebuie să le prindem, şi apoi să blocăm intrarea, a spus Lucas.

— Nu. Ce? Asta ar putea dura *săptămâni* întregi. Avem nevoie de o soluţie imediată.

Gunter a rămas tăcut o clipă.

— Poate că privim problema asta din perspectiva greşită. Apartamentele astea pe care vreau eu să le construiesc vor fi tare drăguţe. Blaturi scumpe, aparatură casnică de calitate. Îţi rezerv ţie unul, cu două dormitoare. Aici ce ai? Un pat şi-o baie? Eu ştiu complexul ăsta, a fost construit în anii

şaptezeci. N-avea aer condiţionat, n-avea decât ferestre, avea aragaze electrice de-alea ieftine. Probabil că vor fi dărâmate toate hardughiile astea – toată lumea construieşte, acum că se ştie sigur c-o să avem un loc nou.

— Avem două dormitoare. Şi-avem chiria subvenţionată. Nu ne putem muta.

— Păi asta zic; vă subvenţionez eu.

— Nu cred că aţi avea cum, toate-s legate de beneficiile mamei de la AV.

— Să-mi bag picioarele, puştiule, nu poţi să mă ajuţi şi tu un pic? Fii atent, că fac să fie simplă treaba. Îţi dau o mie de dolari, şi nu mai vorbeşti cu ăia cu drepturile animalelor. S-a făcut?

— O mie de dolari ca să mă uit în altă parte când dărâmaţi o casă peste o familie de pisici.

— Aşa-i viaţa uneori. Uită-te la raportul cost-beneficii. Gândeşte-te la cât bine poţi să faci pentru Salvaţi Pisicile sau Greenpeace[11], sau mai ştiu eu ce, cu o mie de dolari, şi pune-n balanţă cu vieţile câtorva pisici care colcăie de boli, şi care vor muri, probabil, oricum, în iarna asta.

Am căscat, m-am întins şi m-am scărpinat după ureche. Nu conta că existau jucării de alergat şi de ros. De cele mai multe ori, oamenilor le plăcea pur şi simplu să *stea.*

— Cinci mii, a zis Lucas.

— Ce?

Bărbatul s-a întors deodată, iar canapeaua a scos un sunet. L-am privit curioasă.

— Tu vorbeşti serios? Negociezi cu mine?

— Eu nu fac decât să vă ascult. Vă faceţi griji pentru întârzieri de câteva luni. V-ar putea costa o grămadă de bani. Cinci mii mi se pare ieftin. Chiar zece mii.

Bărbatul a tăcut un minut, apoi a râs cu toată puterea. Avea o oarecare asprime în voce.

— Cu ce te ocupi tu, puştiule?

— În mare, sunt student. Săptămâna viitoare o să încep să lucrez ca asistent administrativ la spitalul

AV. E de bine, că de acolo primeşte mama tratament.

M-am întins pe podea, plictisită.

— Păi, bravo ţie, ce să zic? Nu. Ţi-am oferit un târg bun şi tu m-ai jignit încercând să mă şantajezi. Deci uite ce-o să primeşti ca să te-nveţi minte. Nimic. Puteai să te alegi cu o mie. Crezi că dacă eşti contractor, te descurci în lumea asta fără să-ţi faci câţiva prieteni la guvern? Nu trebuie decât să găsesc un agent de la controlul animalelor care să fie dispus să semneze un document în care să scrie că nu sunt pisici sub casă. El probabil c-o să se mulţumească cu mult mai puţin de o mie de dolari – eu am încercat să te ajut. Clar ţi-ar prinde bine banii.

— De fapt, dumneavoastră m-aţi jignit primul, spunându-mi să mă compromit pentru câţiva arginţi.[12] Ştim amândoi că nu v-aş accepta banii, răspunse Lucas calm. Şi acum faceţi presupuneri legate de standardele noastre de viaţă.

Gunter s-a ridicat.

— Să nu te mai prind pe proprietatea mea. Dacă te mai prind pe acolo, pun să fii arestat pentru încălcarea proprietăţii private.

— Vă mulţumesc că aţi trecut pe la mine, a spus Lucas sec.

Uneori, oamenii se îmbrăţişează sau îşi ating scurt mâinile când se despart, dar Gunter şi Lucas nu au făcut nici una, nici alta.

— Nu-l las să le facă rău pisicilor, Bella, mi-a zis Lucas. Mi-am auzit numele şi m-am întrebat dacă era vremea cinei.

Uneori, Lucas şi Mama mă lăsau singură. Prima oară când s-a întâmplat asta, m-am supărat foarte tare şi am ros lucruri pe care ştiam că nu trebuia să le rod – ziare şi pantofi, lucruri care nu-mi fuseseră date de mâna lui Lucas şi care-mi erau mereu smulse din gură când eram prinsă cu ele. Mama şi Lucas s-au supărat foarte tare când au ajuns acasă.

Au scuturat un pantof în faţa mea şi mi-au zis „Nu!”

Ştiam cuvântul „Nu!” şi învăţasem să nu-mi placă. Data următoare când m-au lăsat singură, mi-am ros jucăriile şi doar un pantof. Am înţeles că s-au supărat din nou, dar n-am înţeles de ce mă lăsau singură. Aia mi se părea mie problema importantă.

Când eram cu Lucas, lumea devenea un loc minunat, iar când el pleca, mă simţeam ca atunci când mă ascundeam cu mama mea în crăpătura zidului din spate al culcuşului, unde totul era întunecat şi înspăimântător. Nu înţelegeam ce făcusem, şi nu voiam decât ca Lucas să vină acasă şi să mă asigure că încă mă iubea. Ori de câte ori spunea „Nu!”, eu mă făceam mică şi aşteptam să-i treacă supărarea pe oricare ar fi fost problema.

Cel mai mult îmi plăcea să merg cu Lucas să hrănim pisicile. Eram mereu încântată de sunetele şi mirosurile din punga cu mâncare, deşi până în clipa aceea nu-mi dăduse deloc din ea. Traversam strada, iar Lucas îşi făcea loc prin gaura din gard. Îmi doream foarte tare să-l urmez spre culcuş, ca să pot să mă joc, dar Lucas mă lega de un copac din partea dinspre stradă a gardului. În momentul acela, simţeam mirosul a trei pisici acolo. Mama Pisi nu venea niciodată destul de aproape de ieşire ca să o pot vedea, dar celelalte două puteau fi văzute uneori.

— Nu pot să fiu mereu aici, acum am un serviciu, le-a spus Lucas pisicilor, când stătea aproape de ascunzătoare. O să încerc să vă apăr, dar dacă vin maşinăriile, o să trebuiască să fugiţi.

Uneori, Lucas se chinuia să intre în culcuş, iar eu scheunam de tristeţe până când se întorcea.

Într-o seară ne-am întors acasă, iar Mama şi Lucas stăteau la masă şi mâncau pui! Stăteam şi aşteptam răbdătoare o bucăţică, şi n-am fost dezamăgită – mâna lui Lucas a coborât cu o bucăţică de piele pe care am luat-o repede dintre

degetele lui. Îmi plăcea la nebunie puiul, şi orice altceva, venea din mâna lui.

— Acum sunt cel puţin trei acolo, poate chiar patru. E greu să-ţi dai seama.

— Cum trec de gard? a vrut să ştie Mama.

— Aa, păi sunt multe locuri prin care se poate înghesui o pisică. Bella adulmecă mult pe la o adâncitură din spate, din partea de jos a gardului – cred că pe acolo intră şi ies.

L-am privit nerăbdătoare când mi-am auzit numele. Bun? Mergeam la plimbare? Mai mult pui?

— N-ai cum să le convingi să iasă?

— Nu, că-s destul de speriate. Mai ales femela neagră – ciudat, dar aia e cea mai curajoasă. Vine chiar până la ieşirea din ascunzătoare, dar îmi dau seama că n-o să iasă nicicum dacă sunt eu acolo.

— Şi femeia aia de la asociaţia de salvare a animalelor? Wendy?

— Audrey. Da, am vorbit cu ea. Spune că va încerca să vină iar acolo, dar acum sunt foarte prinşi, răspunse Lucas.

— Era drăguţă.

— Are un iubit.

— Aşa mai zic ele, dar…

— Mamă.

Ea a râs.

— Bun. Şi care-i planul?

— Suntem în impas până vine Audrey. Dar nu o să-l las să omoare pisicile.

— Şi dacă pune otravă?

— L-am tot urmărit. Încă n-a încercat. Cred că încearcă să găsească pe cineva de la departamentul şerifului pentru a-l mitui, ca să spună că toate pisicile au plecat.

Mama a tăcut o clipă.

— Lucas…

— Da?

— De ce e lucrul ăsta atât de important pentru tine? Nu că n-aş iubi şi eu animalele, dar la tine, nu ştiu, parcă-i mai mult de atât.

Lucas s-a foit în scaun.

— Cred că-i din cauză că sunt singure pe lume.

Am aruncat o privire spre Mama în timp ce se lăsa pe spate, încrucişându-şi gleznele.

— Simţi nevoia să le protejezi pentru că sunt abandonate. Exact cum ai simţit că şi tu aveai nevoie să fii protejat, când şi *tu* ai fost abandonat.

— De la terapia aia a ta de grup, nu mai poate omul să aibă o discuţie normală cu tine.

— Eu vorbesc serios.

— Dar nu poate fi vorba pur şi simplu despre faptul că mă simt răspunzător pentru ele?

— De ce? De ce te simţi tu răspunzător pentru toate? Parcă de la cinci ani eşti adult. E vorba despre…

Au tăcut o clipă. Am adulmecat cu grijă podeaua de la picioarele lui, sperând la o bucăţică pe care s-o fi scăpat.

— Despre ce să fie vorba?

— Despre faptul că eşti singurul copil al unui alcoolic.

— Poţi s-o laşi baltă, mamă? Uneori fac şi eu lucruri din motive pe care nu le pot explica în cuvinte, bine?

— Cred doar că ar fi o idee bună să ne gândim la asta.

— Mamă, sunt nişte pisici. Oare am putea spune că despre atât e vorba? Sincer, eu nu trec prin viaţă învinovăţindu-te pe tine în fiecare zi, sau gândindu-mă la toate lucrurile care s-au întâmplat. Ştiu că e important, dar mă bucur pur şi simplu că lucrurile au revenit în sfârşit la normal. Da? Şi cred că e *normal* să vreau să opresc un dezvoltator imobiliar care vrea să dărâme o casă peste nişte pisici.

— În regulă, Lucas. În regulă.

Lucas şi cu mine ne jucam şi iar ne jucam. Îi plăcea să-mi zică „Fă-ţi Treaba”. Asta însemna că atunci când eram afară, uneori îmi dădea câte ceva bun, dar de cele mai multe ori nu-mi dădea nimic.

Mai putea şi să-şi bage degetele în gură şi să scoată un sunet ascuţit, pătrunzător, care la început m-a speriat, dar apoi a devenit un semnal pentru ca eu să fug la el ca să-mi dea o mică gustare, aşa că mă bucuram de fiecare dată când ridica degetele la gură.

Lucrul care îmi plăcea cel mai puţin din casă era „cuşca”. Mama şi Lucas păreau foarte încântaţi când mi-au tăcut cunoştinţă cu chestia aia, dar era făcută din bare subţiri din metal şi nu puteam s-o rod. Au pus o pernă moale în mijlocul ei şi m-au învăţat jocul de-a „du-te la cuşcă”. Asta însemna că eu trebuia să intru acolo şi să mă întind pe pernă, iar ei îmi dădeau ceva bun. După aia, brusc, au schimbat jocul: ne jucam de-a „Du-te la Cuşcă” şi pe urmă mă lăsau singură în casă!

N-aveam ce să rod, în afară de pernă. Cândva o făcusem bucăţi (n-avea un gust foarte bun) pentru că mă simţeam foarte singură. Îmi lipsea atât de mult Lucas, încât lătram mereu când era plecat.

Lucas era supărat că mă lăsase singură toată ziua, deşi eram nebună de bucurie, şi am pornit în goană prin camera de zi, sărind pe mobilă, tăvălindu-mă pe covor şi lingându-l pe faţă. Părea nemulţumit de faptul că împrăştiasem umplutură de pernă prin toată casa, dar ce altceva era să fac cu ea? El n-o gustase, şi nu ştia cât de neplăcută era la gust. În mod sigur, nu aveam de gând să o mănânc.

— Am eu un prosop pe care poţi să-l pui acolo, a spus Mama.

— Nu-i voie să-ţi rozi patul pentru căţei, Bella, mi-a zis Lucas.

Am dat din coadă.

— Poate că ar trebui să-i pui mingea acolo data viitoare, a propus Mama.

Am fixat-o cu privirea, foarte atent. Mingea? Ştiam cuvântul ăla – mingea era cea mai minunată jucărie din casă. Când o arunca Lucas, sărea înapoi, iar eu o prindeam şi i-o aduceam ca să o mai arunce o dată. Uneori, Lucas lua mingea cu noi la

plimbare. Era un loc mare, deschis, cu iarbă, unde Lucas îmi dădea drumul din lesă – un „parc” – şi-mi arunca mingea iar şi iar.

Îmi plăcea mult să alerg după minge, s-o aduc înapoi, şi-mi plăcea mult când Lucas îmi spunea că sunt un câine bun. Uneori, mai erau şi alţi câini care alergau după alte mingi, prefăcându-se că nu-şi doreau să fi alergat după o minge aruncată de Lucas.

Era omul meu. Nu-mi doream nimic mai mult în viaţă decât să fiu cu el în fiecare zi. Bine, asta şi ceva bun.

— Fă-ţi treaba, îmi spunea el. Ceva bun! Apoi: „Fă-ţi Treaba”. Şi nu-mi dădea nimic bun. Nu era cel mai plăcut joc.

Pe urmă, am înţeles: „Fă-ţi Treaba” însemna să mă ghemuiesc şi să fac pipi, ceea ce ajunsese să-mi placă mai mult să fac afară. Lucas radia de fericire. Mergeam în parc, îmi făceam treaba şi primeam ceva bun, iar Lucas îmi arunca mingea şi, uneori, sărea şi ajungea în locurile în care copiii se jucau pe leagăne. Eram chiar în spatele acelui loc, mă apropiam tot mai mult de el. Când mingea a sărit pe o rampă de plastic şi s-a rostogolit până în vârf, am luat-o pe urmele ei, căutând să mă agăţ cu ghearele de suprafaţa alunecoasă. În vârful rampei, mingea a luat-o înainte, iar eu m-am dus după ea. Am sărit şi am prins-o după ce s-a lovit de pământ şi a sărit la nivelul gurii mele.

— Bella! a strigat Lucas. Ai fugit pe tobogan! Ce căţel bun eşti tu, Bella!

Lucas era încântat de mine. M-a condus pe rampă.

— Bun, hai, fugi după minge pe rampă, Bella!

Am jucat iar şi iar jocul ăsta. Mingea ajungea sus, pe „tobogan”, iar eu alergam după ea, o prindeam şi i-o duceam. Uneori, prindeam mingea din aer, din cealaltă parte a toboganului, chiar după ce sărea de la pământ. Lucas râdea de încântare când făceam asta.

Mai târziu mi-a dat apă şi ne-am întins pe iarbă. Aerul era răcoros, soarele strălucea. I-am pus capul pe picioare, iar el mă mângâia pe cap. De câte ori i se oprea mâna, îl atingeam uşor cu botul, pentru că voiam să mă mângâie mai mult.

— Îmi pare rău că trebuie să te las singură când merg la muncă. Dar îmi place mult slujba mea. Am un birou, dar abia dacă dau pe-acolo; cea mai mare parte a timpului mi-o petrec alergând de colo colo şi ajutându-i pe manageri cu cazurile lor. E drăguţ, dar îmi lipseşti, Bella.

Îmi plăcea tare mult când îmi rostea numele.

— Ai auzit-o pe mama cum umbla azi-noapte? Iar nu doarme. Nu ştiu ce mă fac dacă intră iar într-un ciclu de-ăla de-al ei. Doamne, ce mi-aş mai dori s-o poată face bine cineva.

Am simţit tristeţe din partea lui, aşa că m-am urcat pe pieptul lui. A mers: m-a împins la o parte şi a râs.

— Ce căţeluşă neroadă eşti tu, Bella!

Când eram cu Lucas, eram fericită. O iubeam pe Mama, dar ceea ce simţeam faţă de Lucas era la fel de puternic ca foamea, şi adeseori când dormeam, visam că eram împreună cu el şi hrăneam pisicile sau ne jucam cu mingea pe tobogan.

Nu-mi plăcea când spunea „Merg la Muncă”, pentru că însemna că Lucas avea să mă părăsească pentru mult, mult timp. „Merg la Muncă”, îi zicea el Mamei, apoi pleca, iar eu rămâneam singură cu ea. Nu înţelegeam de ce trebuia să se joace de-a „Merg la Muncă”. Nu eram un câine bun?

Când era vremea ca Lucas să termine jocul de-a „Merg la Muncă”, îl simţeam când venea acasă. Ştiam, fără să-i simt mirosul, că mergea pe stradă spre casă, şi mergeam la uşă şi mă aşezam, aşteptându-l. Când simţeam că era chiar acolo, începeam să dau din coadă, iar o clipă mai târziu îi simţeam mirosul şi-i auzeam paşii când mergea.

— Nu ştiu cum, dar simte când vii acasă, i-a spus Mama lui Lucas. Se duce la uşă şi scânceşte.

— Poate că pur şi simplu mi-a memorat programul.

— Dragule, nici *tu* nu ţi-ai memorat programul. Pleci de la serviciu la o altă oră în fiecare zi. Nu, are ea un al şaselea simţ în legătură cu asta.

— Bella, căţeluşa-medium din Denver, a spus Lucas. M-am uitat la el, dar n-am văzut în rostirea numelui meu niciun semn că urma să primesc ceva bun.

Lucas făcea „Merg la Muncă”, iar Mama se odihnea pe canapea. Uneori se mişca de colo colo şi mă ducea la plimbare, şi cânta. Vocea i se ridica şi-i cobora cu totul altfel decât atunci când vorbea. Dar în ultima vreme nu mai făcuse mare lucru, ci doar stătuse întinsă pe canapea. Mă cuibăream lângă ea şi-i simţeam dragostea, dar şi ceva tristeţe.

Auzeam pe cineva venind pe treptele din faţă, deşi îmi dădeam seama că nu era cineva pe care să-l mai fi întâlnit vreodată, după miros. Mi-am dat seama că era vorba despre un bărbat.

Am lătrat.

— Nu, Bella! m-a certat Mama.

Nu? Nu înţelegeam cuvântul ăsta rostit în acest context.

Am auzit sunetul înalt şi limpede al soneriei care mă anunţa de fiecare dată când era cineva pe veranda din faţă. Treaba mea era să alertez pe toată lumea că-l auzisem, aşa că am lătrat din nou.

— Bella! Nu! Câine rău ce eşti!

Am privit-o, simţindu-mă vinovată şi tristă. Câine rău? Ce făcusem?

Mama a deschis uşor uşa, iar eu mi-am lipit nasul de crăpătură, adulmecând şi dând din coadă.

— Salut, iubire.

Un bărbat mare stătea pe treptele din faţă. Respiraţia lui avea un miros de chimicale puternice de la care mă cam usturau ochii, iar pe haine i se simţea un miros plăcut de pâine.

Am simţit că mama era nefericită, aşa că am încetat să mai dau din coadă cu atât entuziasm.

— Cum m-ai găsit? a întrebat Mama.

— Mă inviţi şi pe mine înăuntru, Terri?

— Bun, dar eu tocmai voiam să plec.

— Mamă, ce câine mare! Cum îl cheamă?

— E o „ea”. Bella o cheamă.

— Salut, Bella!

S-a ghemuit şi aproape că s-a împleticit când a întins mâna spre mine. A pus o mână pe covor. Mâna lui mi-a frecat vârful capului. Mama ţinea braţele încrucişate.

— Nu prea ştiu ce cauţi pe aici.

— Sunt spontan.

— Brad, tu eşti beat, sau ce-ai? Sau eşti pe *altceva?*

— Cine, eu? Neh!

Mama a clătinat din cap, scârbită.

— Eşti luat de-a binelea.

— Poate o ţâră.

Bărbatul a râs. A intrat împleticindu-se în camera de zi, privind în jur. Mama l-a privit cu răceală.

— Fii atentă, a început el. M-am gândit mult la noi doi. Mi se pare că am făcut o greşeală. Mi-e dor de tine, iubito. Cred că ar trebui să mai încercăm o dată. Nu întinerim.

— Eu cu tine nu vorbesc când eşti în halul ăsta. Niciodată.

— În ce hal? În ce hal?

Bărbatul ridicase vocea, iar eu am tresărit auzind-o.

Mama a pus mâinile în şolduri.

— Să nu începi. N-am chef să mă cert cu tine. Vreau doar să pleci.

— Nu plec până nu-mi dai un singur motiv ca lumea pentru care mi-ai dat papucii.

— O, Doamne!

— Arăţi bine, Terri. Hai aici.

El a zâmbit.

— Nu.

Mama a început să dea înapoi din faţa lui.

— Pe bune. Tu ştii cât de des mă gândesc la noi doi? Ne era bine împreună, iubire. Îţi aduci aminte când ne-am cazat noi la hotelu' ăla din Memphis[13]…

— Nu. Termină.

Mama a clătinat din cap.

— *Nu* ne era bine împreună. Nu eram eu însămi cu tine.

— Niciodată n-ai fost mai „tu însăţi" decât cu mine.

— Hai, că eşti penibil.

— Bine, eu vin şi-ţi fac complimente şi tu te porţi ca o curvă.

— Te rog frumos să pleci.

El a aruncat o privire prin cameră.

— Văd că iarăşi stă fiu-tău cu tine, ai?

A mijit ochii.

— Poate i-o prinde bine o discuţie ca de la bărbat la bărbat despre cum să se maturizeze şi să nu mai depindă de mămica.

Mama a oftat.

— Of, Brad, ceea ce sugerezi tu e total greşit din foarte multe puncte de vedere.

— Pe bune? Vrei să sfârşească precum taică-său? Mort prin spatele vreunui magazin de băuturi? Mda, poate nu-ţi aduci aminte când mi-ai povestit de aia. Ai uitat în ce hal erai când am dat eu de tine, a zis el rânjind. Îmi eşti datoare.

— Aşa crezi tu? Nu-ţi sunt datoare cu nimic. *Eşti* un nimic, un nimic în ochii mei, un nimic în ochii lumii.

— Eu acum nu mă simt respectat. Ştii cum zic? N-ai niciun drept să mă tratezi cu lipsă de respect. Nu după tot ce am făcut noi împreună. Nu după tot ce *ştiu.*

— Trebuie neapărat să pleci *acum!*

Vocea Mamei era puternică şi furioasă. Mi-am coborât privirea, sperând că nu era supărată pe

mine, dar apoi am ridicat-o alarmată când bărbatul a apucat-o pe Mama de braţe.

Cinci

— Încetează! a ţipat Mama cu o voce atât de aspră, încât am lătrat. Eram îngrozită. Ea şi bărbatul s-au lovit de perete, amândoi deodată, şi s-a auzit un zgomot puternic ca de sticlă spartă. M-am făcut mică.

Am auzit o bufnitură, iar bărbatul a icnit şi s-a dat înapoi, chircindu-se. Mama s-a năpustit asupra lui. Mâinile ei scoteau nişte sunete seci, în timp ce îl lovea peste faţă. Ea s-a răsucit, l-a lovit cu piciorul, iar el s-a împleticit.

— Curvo! a zbierat el.

S-a zbătut, iar ea l-a apucat de braţ, i l-a răsucit şi l-a călcat pe picioare, doborându-l la podea. Am încetat să mai latru.

— Doamne, Terri, a şuierat el.

Ardea de furie şi de durere. Şi-a cuprins încheietura mâinii. I-am simţit mirosul sângelui care-i picura de pe buză pe bărbie, în jos.

— Nu, să nu îndrăzneşti să încerci să te ridici, că dacă te ridici o să te doară, l-a avertizat Mama.

El se holba la ea.

— Trebuie neapărat să pleci, i-a zis Mama.

— Mi-ai rupt *încheietura.*

— Nu ţi-am rupt-o. Puteam să ţi-o rup, dar nu ţi-am rupt-o.

— Te omor.

— Nu, eşti în casa mea, şi dacă te mai apropii vreodată de mine, *eu* te omor pe *tine,* a spus ea furioasă. Acum, ieşi. Nu, ţi-am spus să nu te ridici! Târăşte-te! Hai! Fă-o! Până nu mă răzgândesc.

M-am dus să-l miros, dar Mama s-a răstit:

— Nu, Bella!

Aşa că am tresărit şi m-am aşezat. Ştiam că făcusem ceva care o supărase.

— Îmi vine să vomit, a spus bărbatul înecându-se.

— Nu aici. Hai, şterge-o!

A ajuns la uşa de la intrare şi s-a ridicat greoi în picioare. S-a întors şi a început să-i spună Mamei tot felul de lucruri, dar ea s-a dus la uşă şi a împins-o ca să se închidă. L-am auzit cum cădea pe treptele din faţă, apoi a traversat repede curtea, iar mirosul i s-a pierdut în aer.

Mi se părea că Mama stătuse mult la uşă. Era foarte tristă. M-am dus să-i ating mâna cu botul. Era udă, pentru că se ştersese cu ea la ochi. Îmi părea rău dacă fusesem un câine rău.

— Of, Bella, de ce nu pot eu să fac nici măcar un lucru cum trebuie?

Când s-a aşezat pe canapea, am sărit să fiu alături de ea şi mi-am pus capul în poala ei. Am simţit că o parte din tensiunea şi furia ei trecuseră. O alinam pe Mama. Era mai important decât mersul la plimbare, mai important decât faptul că ajutam la hrănirea pisicilor – era cea mai importantă treabă pe care o aveam. Ştiam că trebuia să stau cu Mama atât timp cât avea nevoie de mine.

Mi-a mângâiat blana.

— Eşti un câine bun, Bella. Foarte, foarte bun.

Unul dintre obiectele din casă pe care învăţasem să le identific era „telefonul”. Era din metal, şi nu era un lucru de felul celor cu care aş fi vrut să mă joc vreodată, dar Mama şi Lucas vorbeau foarte mult despre el. Uneori, ţineau telefonul lipit de faţă şi vorbeau cu mine, deşi nu-mi dădeam niciodată seama ce trebuia să înţeleg din asta, şi nu primeam nimic bun.

În timp ce stăteam cuibărită lângă Mama, ea a lipit telefonul de obraz.

— Lucas, poţi să vorbeşti?

Auzindu-i numele, am ridicat privirea.

— Eu… Brad a fost aici. Nu, sunt bine. Nu ştiu, că doar nu ne-am mutat aici în secret, ar fi putut să afle de la oricine. A trebuit să-l scutur un pic. Era… nu ştiu ce consumase. Tequila, în mod sigur. Nu, nu veni acasă. Sunt bine, aici, cu Bella.

Am dat din coadă.

— Voiam să-ţi spun doar că m-am temut întotdeauna că dacă-l vedeam din nou, lumea lui avea să mi se pară din nou bună. Că dacă l-aş fi văzut, aş fi vrut să mă întorc la el, la modul ăla de viaţă. Parcă o parte din mine n-ar fi vrut să creadă că eram în recuperare. Dar când l-am văzut intrând, mi-am dat seama pe loc că *niciodată* n-am să mai fac asta. Nici mie, nici ţie. Aproape că te-am pierdut – nu, ascultă-mă –, ştiu prin ce ai trecut din cauza mea, şi nu spun decât că nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Niciodată? Bine?

Mama a ascultat o bucată de vreme.

— Da, mă duc diseară la o şedinţă. Şi eu te iubesc, scumpule.

Următoarea dată când Lucas m-a dus să hrănim pisicile, am simţit mirosul încă uneia care se ascundea acolo cu celelalte, o femelă nouă. Nu a ieşit. Pisicilor, din câte îmi dădusem seama, nu le plăceau foarte mult oamenii.

— Deci, am vorbit cu Audrey, şi mi-a spus că nu poate să facă nimic deocamdată, din cauza plăcuţelor pe care scrie PROPRIETATE PRIVATĂ şi ACCES INTERZIS, pe care le-a pus Gunter, i-a spus Lucas mamei lui.

— Credeam că el s-ar bucura că ei încearcă să le salveze pe cele care au mai rămas acolo, jos. E o situaţie din care câştigă toată lumea.

— Nu ştiu ce are de gând.

Lucas a oftat.

— Ai nevoie de ajutor cu plasele pe care le-a lăsat?

— Sincer, nu, mai bine mi-ar pica să stai pe verandă, cu ochii după Gunter.

Lucas mi-a prins lesa de zgardă. Plimbare! Am traversat strada, dar n-aveam deloc mâncare la noi. A împins gardul şi s-a înghesuit printr-o gaură, apoi a bătut din palme ca să-l urmez, ridicându-mă şi lăsând gardul lăbărţat să se aşeze la loc.

— Uf, ce grea te-ai făcut.

Lucas a icnit.

M-a pus să şed şi să aştept în timp ce el a luat nişte pături subţiri cu bucăţi mici de lemn cusute în ele. Aveau un iz uşor de pisică, şi-i vedeam mâinile prin material.

— Bun! Eşti gata, Bella?

Am dat din coadă.

Lucas mi-a desprins lesa.

— Bun, asta-i şansa ta. Hai, du-te, Bella! Du-te!

Lucas a luat păturile şi a făcut un gest cu ele. Eu m-am încordat. Ce trebuia să fac?

— Ştiu că vrei să faci asta. Dă-i înainte. Du-te să vezi pisicile.

Nu înţelegeam nici măcar un cuvânt din ce-mi spunea. Am şezut, încercând să fiu un câine bun.

El a râs, iar eu am simţit dragostea care venea dinspre el şi am dat din coadă.

— Nu-ţi vine să crezi că-ţi dau voie, nu-i aşa? Bun, fii atentă.

Lucas a dat drumul unei pături şi m-a apucat de zgardă. M-a tras spre gaura culcuşului. Simţeam mirosul câtorva pisici acolo înăuntru, şi una dintre ele era Mama Pisi. Dar nu era aproape. Mi-am adus aminte de crăpătura din perete şi m-am întrebat dacă se strecurase în ascunzătoarea aia mică.

Lucas mi-a împins capul în ascunzătoare. Nu ştiam ce trebuia să fac, dar nu credeam că eram un câine rău. După miros, îmi dădeam seama că pisicile erau speriate.

M-am hotărât să mă duc să-mi văd mama. M-am lăsat pe burtă şi m-am înghesuit în văgăună, care devenise mult mai mică.

Ajunsă în culcuş, m-am scuturat şi-am început să dau din coadă.

O panică pe care-o cunoşteam bine s-a răspândit printre pisicile adulte, care se purtau de parcă m-ar fi văzut ca pe o ameninţare. Pe *mine!* În timp ce mă întorceam spre ascunzătoare, au fugit toate ca o haită, luând-o la goană spre culcuş.

— Ahh! l-am auzit pe Lucas ţipând.

Mi-am băgat nasul în ascunzătoare, dar n-am încăput. Am respirat: Mama Pisi era chiar acolo, în întuneric. Am dat din coadă. Am auzit-o furişându-se în faţă, apoi nasul ei l-a atins scurt de al meu. Ea a tors.

— Bella! Haide!

M-am întors. Voiam ca mama mea să vină cu mine, dar ştiam că nu va veni.

Când m-am înghesuit prin văgăună şi am ieşit din nou la lumina zilei, Lucas era fericit. Ţinea păturile ridicate de la pământ. Doi motani foarte îmbufnaţi se uitau urât la el dintre ele.

— Am înhăţat doi! mi-a zis el zâmbind larg. Mă bucuram de bucuria lui.

Acasă, Lucas a pus cei doi motani într-o cutie. Miorlăiau înăuntru, iar în vocile lor puternice se simţea cât de teamă le era. Am adulmecat curioasă capacul cutiei, iar când am făcut asta, n-au mai scos un sunet.

— Tare ţi-ar mai plăcea să alergi după ei, să-i faci să se urce într-un copac, aşa-i, Bella?

Am dat din coadă, crezând că avea să mă lase să mă joc cu ei. Poate că aşa aveam să-i fac să fie mai puţin morocănoşi.

Chiar înainte de cină a sunat soneria, şi deşi am lătrat aşa cum trebuia să o fac, Lucas era evident deranjat de sunet.

— Stai! Nu lătra! a strigat el. Probabil voia să avertizeze persoana care venise, ca să plece. Am lătrat din nou.

— Hei! s-a răstit el.

M-a plesnit uşor peste coapsă, iar eu l-am privit fix, nevenindu-mi să cred. Toţi ţipau, eu lătram pentru că se auzea soneria, dar de ce era deodată supărat pe *mine?*

Am dat din coadă când am simţit mirosul femeii din prag. Era Audrey! Se bucura să mă vadă şi mi-a spus că sunt un câine bun, un câine mare. Apoi a luat cutia cu pisici şi a dus-o de acolo. Mă gândeam că poate le va duce înapoi în culcuş. Dacă era aşa,

însemna să le văd data următoare când Lucas mă va lăsa să intru acolo.

Mirosul pisicilor din cutie se simţea încă în aer când Lucas a spus „Mă duc să citesc”, apoi am plecat împreună să ne întindem în patul lui. Avea lângă el o farfurie cu mirosuri pur şi simplu minunate, de era să ameţesc.

— Vrei un pic de brânză, căţel zăpăcit ce eşti?

Ţinea între degete o bucăţică delicioasă, iar eu am privit-o cu atenţie.

— Doamne, ce haioasă eşti – e o bucăţică minusculă de brânză!

În ziua următoare, Mama tocmai mă adusese în casă de afară, şi-mi desprindea lesa de zgardă, când am simţit că nu era ceva în regulă cu ea. Simţeam o nouă emoţie din partea ei, şi un miros înţepător, schimbat, de transpiraţie, pe pielea ei. Am adulmecat-o neliniştită.

— Bun căţel, Bella, a şoptit ea, dar nu se uita la mine, ci privea fix undeva în depărtare. Aoleu, ce ciudat mă simt.

În cele din urmă, s-a aşezat să se joace de-a uitatul la TV. Uitatul la TV era atunci când Lucas şi Mama stăteau pe canapea şi mă mângâiau, deci, de obicei îmi plăcea foarte mult. Dar de data asta era altfel, pentru că Mama era altfel. Încă mirosea urât, iar când a pus mâna pe mine, era încordată şi tremura. Eram atât de speriată, încât am sărit jos şi m-am ghemuit la picioarele ei, dar, o clipă mai târziu, am urcat din nou pe canapea. Gâfâind, am coborât ca să beau nişte apă. Când m-am întors, i-am adulmecat neliniştită piciorul. Orice ar fi păţit, simţeam că devenea tot mai rău.

— Ce-i, Bella? Vrei să-ţi faci treaba? Doar ce-am fost afară.

A intrat în bucătărie şi a tras cutia cu bunătăţi. Îmi plăcea sunetul pe care-l scotea cutia aia când ieşea din dulap, dar când Mama s-a îndreptat spre treptele subsolului şi a deschis uşa, eram supărată.

Ei şi lui Lucas le plăcea să arunce bunătăţi acolo jos şi să mă pună să cobor alergând şi să urc la loc. De obicei, unul dintre ei spunea că „e Antrenament Bun”. Nu ştiam ce înseamnă, şi nu înţelegeam de ce, dacă voiau să-mi dea ceva bun, nu puteau să-mi dea din mâinile lor, sau să-mi lase toată cutia. Dar, de data asta, nu m-am simţit în largul meu, şi n-am vrut s-o las în capătul treptelor, singură, când aruncă vreo câteva bucăţele pe trepte în jos.

— Bella? Ce faci? Nu vrei ceva bun?

Până şi vocea ei mă alarma. Am scheunat.

— Bella, du-te! Ia ceva bun!

Părea clar ceea ce voia să spună, iar gustările din partea de jos a treptelor mă momeau cu mirosurile lor atrăgătoare. Am alergat în jos. Aveam nevoie de Lucas. Când lucrurile mergeau prost, Lucas ştia să le îndrepte.

În timp ce înfulecam bunătăţile cât de repede puteam, am auzit o bufnitură foarte puternică deasupra capului, apoi un zgomot pătrunzător, care parcă rămăsese în aer.

Îngrozită, am urcat din nou scările în goană. Mama zăcea chircită la podea. Scotea nişte sunete slabe, iar mâinile-i acopereau faţa şi-i tremurau.

Nu ştiam ce să fac. Mi-am pus capul pe umărul ei, ca s-o alin, dar umărul îi era ţeapăn şi nu se relaxa.

Am lătrat iar şi iar. După o clipă, Mama a încetat să mai tremure atât de tare, dar buzele i se mişcau şi scotea gemete slabe.

N-am fost nicicând mai bucuroasă să-mi dau seama, în clipa aceea, că îl simţeam pe Lucas venind. Trebuia să ajungă în curând acasă. Îl aşteptam nerăbdătoare, iar în clipa în care mirosul lui ca de floare a început în sfârşit să plutească prin aer, el a intrat pe uşă.

— Bella? De ce lătrai? Nu-i voie să latri aici! Mamă? E cineva?

Am fugit de Lucas şi m-am îndreptat spre colţul în care zăcea Mama. Când am văzut că nu mă

urmează, am fugit înapoi. El intrase în bucătărie şi deschidea sertare.

— Îţi sunt scoase bunătăţile, ţi-a dat mama ceva bun? Ea trage un pui de somn?

Am lătrat!

— Măi! Nu-i voie, Bella!

Am alergat înapoi la Mama. Lucas era în bucătărie. Stăteam deasupra Mamei şi lătram.

— Bella! Taci!

Lucas a trecut după colţ.

— Mamă!

A alergat spre Mama şi i-a pus mâna la gât. Apoi s-a ridicat. I-am atins obrazul mamei cu botul. Lucas a ridicat telefonul, şi după o clipă vorbea tare, cu vocea copleşită de teamă.

— Veniţi repede, vă rog! a strigat el.

La puţin timp după aceea, în casa noastră au intrat bărbaţi şi femei. Le simţeam mirosul, dar Lucas mă încuiase în camera lui, deci nu puteam să-i văd. La început a fost multă gălăgie, apoi s-a închis uşa de la intrare şi s-a lăsat liniştea peste tot.

Eram singură şi îngrozită. Aveam nevoie de Lucas, dar îmi dădeam seama că plecase cu toţi ceilalţi. Nu înţelegeam ce se întâmpla, dar ştiam că Lucas era speriat, iar Mama nu se trezea când o atingea. Am lăsat să mi se audă frica în glas, schelălăiam şi scânceam, zgâriam uşa camerei, apoi am lătrat, ca oamenii să ştie că eram părăsită, speriată, şi că aveam nevoie de cineva să vină şi să mă ajute.

Nu a venit nimeni.

Lucas îmi lipsea atât de mult, încât nu mă puteam gândi decât la cum ar fi să-i simt mâinile pe blana mea. Nu puteam fi în siguranţă până când nu venea acasă ca să-mi dea drumul din dormitor. Lumina care trecea prin geam slăbise, iar eu simţeam mirosul schimbării, în timp ce ziua devenea noapte şi părea că trecuse mult de-atunci. Se făcuse noapte, şi doar animalele de pradă mai

foşneau prin ierburi, păsările tăcuseră, iar maşinile care treceau pe acolo erau rare. Razele luminilor lor străluceau scurt pe perdele. Unde era Lucas?

Eram un câine rău. Învăţasem să nu mă ghemuiesc în casă, să respect „Fă-ţi Treaba" afară, dar de data asta nu avusesem de ales, mă dusesem într-un colţ şi făcusem o grămadă acolo. Ştiam că Lucas va veni acasă şi va striga „Nu!" la mine. Pe podea, lângă pat, am găsit o chestie lungă, cam greu de mestecat, cu mirosul lui pe ea. O rodeam şi-o făceam bucăţi când în sfârşit i-am simţit prezenţa şi-am auzit sunetul inconfundabil al paşilor lui apropiindu-se de casă. Săream ca o nebună şi scheunam în timp ce el deschidea uşa de la intrare şi venea în sfârşit la mine.

— Of, Bella, ce rău îmi pare.

Şi-a lipit faţa de a mea, ca să-l ling. Am tresărit când a adus ziare şi apă ca să cureţe mizeria pe care o lăsasem în colţ, dar nu a ţipat la mine. A luat chestia aia greu de mestecat în mână.

— Păi oricum nu-mi plăcea cureaua aia. Haide, Bella. Hai să mergem la o plimbare.

Plimbare! Cerul începea să strălucească mai puternic, iar eu auzeam păsări şi simţeam mirosul Mamei Pisi şi al altor câini şi oameni în timp ce ne plimbam pe stradă.

Speram să mergem în parc. Voiam să ţopăi voioasă pe urmele veveriţelor, să urc în pas alergător pe tobogan, să mă joc şi iar să mă joc.

— A fost încă o criză majoră de epilepsie, spuse Lucas. N-a mai avut aşa de ani întregi. Credeam că medicamentele o ţineau sub control. Sunt tare îngrijorat, Bella. Doctorii nici măcar nu ştiu sigur ce-i cu ea.

Îi simţeam tristeţea, dar nu înţelegeam. Cum putea cineva să fie nefericit la o plimbare?

Mama nu s-a întors nici în ziua următoare, nici după aceea. Când Lucas s-a jucat de-a „Merg la Muncă", eu am rămas în cuşcă şi am lătrat de nervi şi de frică din cauza celor întâmplate. De ce trebuia

să plece Lucas? De ce nu era Mama acasă? Oare se mai întorcea? Oare Lucas se mai întorcea? Aveam nevoie de omul meu. Aveam să fiu un câine bun, să şed şi să dau alinare oricui avea să vină şi să mă scoată din cuşcă.

Am fost copleşită de bucurie în ziua în care Mama şi Lucas au intrat în casă împreună. Am lătrat şi am scheunat, dorindu-mi cu disperare să-mi dea drumul din cuşcă. În clipa în care Lucas a deschis uşa cuştii, abia am apucat să-l şterg în treacăt pe faţă cu limba, apoi am alergat în camera de zi şi am sărit pe canapea, unde stătea întinsă Mama. Râdea în timp ce o lingeam pe obraji.

— Jos, Bella, mi-a spus Lucas.

Nu-mi plăcea când zicea „jos”. Dar când a bătut din palme, mi-am dat seama că urma să se supere, aşa că am sărit fără tragere de inimă pe podea. Mama s-a întins să mă mângâie pe cap. Era la fel de bine de parcă aş fi stat cu ea pe canapea.

— Şi ce zice înştiinţarea aia? a întrebat Mama.

— Practic, pentru că avem un câine, am încălcat contractul de închiriere. Avem trei zile la dispoziţie până să fie chemată protecţia animalelor şi să se demareze procedura de evacuare.

Lucas părea abătut. Voiam să mă duc să-l alin, dar voiam să rămân şi pe loc, ca să mă mângâie Mama.

Mama a pus mâinile în şolduri.

— Am mai văzut câini pe aici.

— Da. Poate să vină un câine *în vizită,* dar cred că le-a spus cineva că Bella a tot lătrat timp de câteva săptămâni.

— Cine?

— N-au vrut să zică.

— Nu ştiu de ce, dacă tot încercăm să fim vecini buni, nu vin să stea de vorbă cu noi.

— Păi, uneori eşti cam intimidantă, mamă.

Au tăcut o clipă. Am atins mâna Mamei cu botul când a încetat să mă mângâie.

— Nu putem să ne mutăm, Lucas, a spus Mama încet.

— Ştiu.

— Aici e perfect că poţi să mergi pe jos la serviciu. Şi ajutorul pentru locuinţă n-o să pot să-l schimb în câteva zile. Pe lângă asta, ăsta a fost singurul loc pe care am fi putut să visăm măcar să ni-l permitem. De unde să fi făcut rost de banii pentru garanţie?

— Dar asta a fost înainte să am un serviciu. Poate că putem să ne permitem să plătim mai mult pe chirie.

— Vreau să economiseşti banii ăia pentru facultate, a spus Mama.

— Dar îi economisesc. Pentru asta sunt economiile – pentru situaţii de urgenţă.

— Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva.

Au tăcut din nou. M-am dus la Lucas – simţeam că era tulburat, dar nu ştiam de ce, pentru că eram în sfârşit toţi acasă. M-am ghemuit la picioarele lui.

— Ce-o să ne facem, Lucas?

— O să mă gândesc eu la ceva.

Următoarea zi după ce Mama s-a întors acasă, ţinea telefonul lipit de obraz în timp ce Lucas o urmărea, iar eu rodeam un băţ din cauciuc numit „os”. Mai erau şi alte lucruri numite „oase”, care-mi plăceau mult mai mult.

— Asta tot încerc să vă spun. Înştiinţarea aceea e o greşeală. Nu am câine, a spus ea.

Auzind cuvântul „câine”, am ridicat privirea. Ce încerca să-mi spună? Am privit spre Lucas, dar el încă era concentrat asupra Mamei.

— Am avut un căţeluş în vizită, dar nu deţin personal un câine.

Am întors din nou privirea spre Mama la auzul cuvântului „câine”.

— Aşa este. Da. Mulţumesc foarte mult. Vă sunt recunoscătoare. A pus telefonul jos.

— N-am minţit. Nu deţin personal un câine. Bella e căţeluşa *ta*.

I-am dus osul Mamei, sperând să mi-l arunce pe scări ca să facem un „Antrenament Bun”.

Lucas a zâmbit larg.

— E un argument excelent din punct de vedere legal.

Mama nu a făcut nicio mişcare pentru a lua osul.

— Dar n-o să facă problema să dispară. Mai devreme sau mai târziu, o să ne prindă.

— Poate că n-o să ne prindă. O s-o scot pe Bella înainte să se lumineze sau după ce apune soarele. Nu lucrează nimeni din personal la orele alea. Sunt sigur că vecinilor nu le pasă, atât timp cât e liniştită. Şi când ajungem pe stradă, cine poate şti că eu locuiesc în complex? Aş putea la fel de bine să-mi plimb câinele pe lângă clădire ca şi cum aş ieşi de acolo.

Nu ştiam ce spuneau, dar îmi plăcea că repetau numele meu şi cuvântul „câine”.

— Dar dacă trebuie să merg la clinică? Nu poţi să-ţi iei liber de la serviciu de fiecare dată când se întâmplă asta. Pot să-mi ţin şedinţele seara, dar asta-i tot.

— Poate o putem trimite pe Bella să stea cineva cu ea.

— Şi la ce renunţăm, la mâncare?

— Mamă.

— Zic doar că nu ne permitem aşa ceva.

— Bun.

Am oftat de mulţumire.

— Îmi pare rău. Dar nu ştiu cum o să meargă treaba asta. Într-una din zilele astea, probabil în curând, o să trebuiască să fie lăsată singură şi, când o să se întâmple asta, o să latre.

Şase

În următoarele şase zile, am jucat două jocuri noi. Unul era: „Nu Lătra.” Treaba mea era să alertez pe toată lumea de câte ori simţeam că era cineva la uşă. Uneori auzeam pe cineva sau îi simţeam mirosul chiar înainte să sune soneria, şi lătram ca să atrag atenţia tuturor celor care erau acasă. Uneori, Lucas sau Mama îşi unea vocea cu a mea. „Termină!”, strigau. „Linişte!” Dar la „Nu Lătra”, Lucas stătea în pragul uşii deschise, întindea mâna şi suna la sonerie, apoi spunea sever: „Nu Lătra”, şi mă ţinea de bot. Nu-mi plăcea jocul ăsta, dar l-am jucat iar şi iar. Apoi Mama s-a dus afară, iar Lucas a rămas în camera de zi. Mama a ciocănit la uşă, ceea ce nu semăna cu regulile obişnuite ale jocului, dar Lucas *tot* a repetat „Nu Lătra”. Parcă nu voiau să-mi fac datoria!

„Nu Lătra” semăna mult cu „Stai”, un alt joc care nu-mi plăcea deloc. Când Lucas spunea „Stai”, trebuia să mă mişc din loc până nu se întorcea el şi spunea „Bun!” Uneori îmi dădea ceva bun şi spunea „Stai frumos”, şi partea aia îmi plăcea, dar, altfel, jocul „Stai” cerea concentrare şi era deosebit de obositor. Oamenii parcă n-au simţul trecerii timpului, şi nu simt câtă distracţie pierd când câinele trebuie să facă „Stai”, şi să stea şi iar să stea, fără să se joace. La fel era şi cu „Nu Lătra”: Lucas considera că odată ce-mi spusese „Nu Lătra”, eram un câine bun doar dacă îmi aduceam aminte că era o stare în care trebuia să rămân mereu. Când suna cineva la sonerie iar eu jucam „Nu Lătra”, Lucas uneori îmi dădea ceva bun, alteori nu-mi dădea nimic. Era foarte obositor. Tot speram că va uita de „Nu Lătra”, dar şi el şi Mama repetau cuvintele astea întruna.

Mult, mult mai distractiv era „Du-te Acasă!” „Du-te Acasă” era atunci când Lucas îmi desprindea lesa, iar eu alergam înapoi la noi acasă

şi mă ghemuiam lângă uşa de la intrare. Lucas ştia foarte bine unde trebuia să mă culc.

— Nu, tu trebuie să fii aici, Bella. Aici, unde nu te poate vedea nimeni din stradă. Bine?

A bătut pe ciment până când m-am culcat acolo, apoi mi-a dat ceva bun. Când ne jucam de-a „Du-te Acasă", eram un câine bun, care primea mâncare. Când ne jucam de-a „Nu Lătra", nu mă simţeam ca un câine bun, chiar dacă-mi dădea mâncare.

— S-a prins imediat. Dacă e vreodată nevoie, vine aici şi stă lângă peretele de sub gardul viu, ascunsă de toată lumea, i-a spus Lucas Mamei.

Mama m-a mângâiat pe cap.

— E un câine bun.

Am dat din coadă.

— Dar încă are probleme cu „Nu Lătra", a continuat Lucas.

Am gemut.

Nu îmi doream nimic cu mai multă ardoare decât ca Lucas să-mi spună că eram un câine bun. Asta şi „Bucăţica de Brânzică", a cărei semnificaţie era că Lucas mă iubea şi-mi dădea ceva foarte bun.

De câteva ori, Lucas m-a băgat în cuşcă şi şi-a pus telefonul pe jos în faţa ei. Nu mă interesa telefonul.

— Nu lătra, a zis el supărat.

Apoi, el şi Mama au ieşit pe uşă. M-am simţit singură şi am lătrat, iar Lucas a intrat alergând în casă, ceea ce şi voiam să se întâmple! Dar era supărat pe mine, şi mi-a zis de câteva ori „Nu Lătra!", fără să-mi dea drumul sau măcar să mă mângâie, în ciuda faptului că mă bucuram foarte tare să-l văd.

Am hotărât că „Nu Lătra" era şi mai puţin plăcut când era implicată şi cuşca.

— Nu cred că pricepe, i-a spus Lucas Mamei într-o noapte.

Fuseserăm în parc şi ne jucaserăm cu mingea, iar eu eram cuprinsă de o moleşeală plăcută.

— Nu mai latră la sonerie, a anunţat Mama.

— Nu, aşa-i. E un câine bun când aude soneria.

Somnoroasă, am dat din coadă. Da, eram un câine bun.

— Am programare la neurolog mâine, a zis Mama.

— Poate sun eu la lucru, zic că sunt bolnav. Nu putem să riscăm s-o lăsăm aici.

— Nu. N-ai cum să faci asta, Lucas.

Am dat din coadă la auzul cuvântului „Lucas”, ridicându-mă uşor în picioare dacă urma cumva vreo plimbare.

— Nu ştiu ce alte variante am, a zis el mohorât. Nu vreau să ratezi programarea aia; aştepţi după aceea de nu-i adevărat.

M-am ridicat în şezut şi am ridicat privirea spre Lucas, spre omul meu, devenind vioaie în ciuda oboselii. Ceva se întâmpla – el şi Mama erau foarte încordaţi.

Am şezut, ca un câine bun care „Nu Lătra”, dar nu a părut să ajute la nimic.

A doua zi dimineaţă, devreme, chiar în perioada în care Lucas se juca „Merg la Muncă”, am ieşit toţi trei la o plimbare. Îmi plăcea mult când ne plimbam toţi!

Am trecut strada după ce am ieşit în stradă, aşa cum făceam de obicei. Am simţit mirosul Mamei Pisi în culcuş.

— Vezi? a întrebat Lucas. E un gard nou. Acum e acoperit cu nailon pe ambele părţi. N-am cum să-mi sprijin picioarele de el. Şi ochiurile sunt de calibru greu şi sunt legate direct de stâlp. Mi-ar trebui un cleşte dintr-ăla industrial ca să pot trece.

Mama s-a încruntat.

— Stai, tu ai tăiat gardul?

— Nu. A zis Gunter că l-am tăiat, dar n-a trebuit să-l tai: Am folosit doar un cleşte ca să desfac buclele de sârmă.

— Mă bucur să aud asta. Dar dacă te înalţi şi te prinzi de bara de sus, reuşeşti să-l sari?

— Poate.

Lucas a aprobat din cap.

— Dar Bella tot de partea cu strada a gardului o să fie. Am nevoie să intre în spaţiul ăla îngust, ca să atragă pisicile în plasa mea.

— Şi dacă te-ai băga tu pe acolo, ai putea să le prinzi cu plasa?

— S-ar putea. Aş putea să-ncerc.

— Dacă aş veni cu tine?

Lucas i-a zâmbit larg Mamei.

— E cam scârbos acolo jos.

— A, îmi închipui. Am văzut şi mai rău.

— Probabil.

— Pisicile alea pot să iasă şi ele din curte?

Mama a pipăit materialul care stătea pe gard. Cred că s-ar putea urca pe ăsta.

— Da, şi eu cred, dar în partea din spate au săpat prin pământul de sub cadru, unde era strâmb gardul vechi, deci probabil că au tot intrat şi ieşit prin gaura aia.

— De ce crezi că a pus gardul ăsta nou? a întrebat Mama.

— Sincer, cred că încearcă să mă împiedice să prind restul pisicilor. Vrea să-mi transmită un mesaj – el poate face asta, şi nu pot să-l opresc.

Am pornit împreună pe stradă. Curând, am ajuns la un drum pe care erau multe maşini care mergeau cu viteză. În urma fiecăreia rămâneau mirosuri diferite, iar pe peluzele şi-n tufişurile pe care mă opream ca să le adulmec se simţeau miresme. Un câine alb a lătrat la mine din spatele unui gard, şi am vrut să merg să-l adulmec, dar eram în lesă.

Când am ajuns la o clădire mare, Mama s-a îndepărtat de noi şi a luat-o într-o altă direcţie. Eu mă tot opream şi mă uitam la ea, dar ea continua să meargă fără să privească înapoi. Era tulburător. Ceea ce începuse ca o plimbare minunată în familie se destrămase cumva. Nu înţelegeam. Ar fi trebuit să fim împreună! Din gâtlej stătea să-mi scape un scheunat agitat.

— Haide, Bella. Merge doar la programare. O să vină când o să termine şi o să te găsească. Eu trebuie să ajung la muncă.

Eram confuză pentru că vorbea de „Merg la Muncă”. Atunci mă lăsa singură acasă cu Mama. Acum eram plecaţi la *plimbare.*

Lucas m-a condus la o uşă care a piuit când a deschis-o. A intrat şi a privit cu atenţie în jur, apoi m-a tras după el. Podeaua era foarte alunecoasă şi mirosea a chimicale şi a o *grămadă* de oameni diferiţi, deşi eu nu vedeam pe nimeni. Mi s-a părut un loc nou şi plăcut, mai ales când Lucas m-a alergat pe hol. Ne-am închis într-o cameră mică, unde mirosul de chimicale era şi mai puternic, şi a îngenuncheat. Eu dădeam din coadă de bucurie.

— În regulă, ascultă-mă. Tu n-ai avea ce să cauţi aici, în spital. Dacă te prind ăştia, dau de mari belele. Aş putea să fiu dat afară. Asta-i doar pentru cât are mama programarea. Trebuie să merg la muncă. Pot să mă întorc imediat ce scap din tură. Te rog, „Nu Lătra”, Bella. *Te rog!*

Nu iarăşi asta. M-a apucat de bot şi mi l-a scuturat.

— „Nu Lătra.”

Nu lătram.

Eram cu totul zăpăcită când a trântit uşa după el şi a ieşit. Acum ce urma?

Mă întrebam dacă asta era varianta de la „Nu Lătra” în care atunci când lătram, Lucas deschidea uşa. Chiar dacă era supărat pe mine, era mai bine decât să fiu lăsată singură în locul ăla străin. Nu-i simţeam mirosul de partea cealaltă a uşii, deşi simţeam că era prin apropiere. Era o senzaţie asemănătoare cu cea din ce în ce mai puternică pe care o aveam atunci când el se apropia de casă, după ce termina de jucat de-a „Merg la Muncă”. Deci, chiar dacă mă lăsase, era încă în clădire sau în apropierea ei. Dar unde? Mama unde era? Am scâncit. Nu aveau cum să mă fi lăsat de bunăvoie singură în încăperea aia! Ceva era în neregulă!

Am şezut ca un câine bun, privind fix spre uşă şi dorindu-mi cu toată fiinţa să se deschidă. Nu auzeam nimic din ce era de cealaltă parte a ei. În cele din urmă, nemaiputând suporta acea tăcere nici măcar o secundă, am lătrat.

Lucas a deschis uşa după foarte, foarte mult timp – în care am lătrat foarte, foarte mult. Înainte s-o facă, i-am simţit mirosul, şi mirosul unei alte persoane, iar când a venit în încăpere era urmat de o femeie. Ea avea un miros de flori, combinat cu un iz plăcut de nuci. Am fost copleşită de bucurie când l-am văzut pe Lucas, şi am sărit pe el atingându-l cu labele, încercând să-l fac să se aplece ca să pot să-l pup. Omul meu se întorsese! Puteam să plecăm din camera asta mică şi, poate, să mergem în parc şi să primesc ceva bun.

— Vedeţi? i-a zis Lucas femeii.

— Ai zis că-i o căţeluşă. Ea e matură!

Femeia se aplecă şi întinse mâna pe care rămăsese ceva cu zahăr. Am lins-o cu blândeţe, plăcându-mi foarte mult de ea pentru că avea degetele atât de dulci.

— Nu, tot căţeluşă e, cred că vreo opt luni are. Veterinarul a spus că s-a născut undeva în martie sau pe la începutul lui aprilie.

Femeia m-a scărpinat după urechi.

— Să ştii că dacă ai un căţel, ai lipici la gagici.

Eu m-am sprijinit de mâna ei.

— Am auzit chestia asta.

Femeia s-a ridicat.

— Dar nu şi la mine.

— Pe bune? Pentru că eu am adoptat-o pe Bella numai ca s-o impresionez pe Olivia de la departamentul de întreţinere.

— Pare a fi motivaţia ta pentru orice faci în ultima vreme, din câte am observat.

— Trebuie să fie adevărat, dacă tot *observi* atâtea.

— Am observat şi că s-a înfundat iarăşi jgheabul de gunoi, că asta mi-e prioritatea numărul unu, apropo de observaţii.

— E bine să-mi ştiu locul.

— Şi ce-ai de gând? Ştii că dacă eşti prins cu un câine aici, o să fii concediat. Cred că lista doctorului Gann, cu două catralioane de lucruri pe care angajaţii nu trebuie să le facă niciodată, cam avea în frunte chestiile de genul „ziua de adus câinele la serviciu”.

— Mă gândeam că tu lucrezi la întreţinere, asta-i o cameră de întreţinere, şi ai putea să faci curat aici, sau ceva de genul ăsta, vreo oră, aşa. Să-i ţii de urât Bellei, ca să nu latre.

— Hai, pe bune? Şi de ce ţi-aş face eu ţie vreo favoare?

— Nu mie. Fă-o pentru câine.

— Bella, a zis femeia mângâindu-mă pe cap, mare prostălău mai e şi tată-tău ăsta.

— Mi-ai zis că-s tocilar. Nu cred că se poate şi una, şi alta.

— Păi, pentru d-ăştia ca tine se fac excepţii.

— Deci, acum zici că sunt excepţional.

Femeia a râs.

— Nu există absolut nimic la tine care să mi se pară excepţional. Sau surprinzător. Sau interesant.

— Ei, aici te înşeli, pentru că de fapt sunt extrem de surprinzător.

— Pe bune?

— Jur.

— Ia zi-mi şi mie un lucru despre tine, de care aş putea să fiu surprinsă.

— Bun.

Lucas a tăcut o clipă.

— Ai văzut?

— Bun, ia fii atentă: locuiesc vizavi de o casă plină cu pisici.

— *Ce?* a râs femeia.

— Ţi-am spus. Sunt plin de surprize.

— Mda, păi eu tot nu pot să stau o oră aici. Eu nu sunt ca tine; n-am o slujbă la care să alerg de colo colo toată ziua, fără să fac nimic. Am o şefă, şi probabil că se întreabă pe unde sunt acum.

— Dar aşa a fost pariul! Eu te surprind şi tu ai grijă de câinele meu.

— N-a fost niciun pariu. Eu nu pun pariuri.

— Te rog?!

— Nu. Oricum, dacă mă prinde careva cu un câine, *amândoi* vom fi concediaţi.

Cineva a ciocănit la uşă. Părea o situaţie în care nu erau valabile regulile jocului „Nu Lătra", aşa că i-am dat de ştire lui Lucas că era cineva acolo. El şi femeia stăteau şi se priveau unul pe celălalt.

Când Lucas a deschis uşa, un bărbat slab stătea acolo. Pantofii lui miroseau a pământ şi a iarbă, avea părul lung şi faţa păroasă. Am înaintat să-l salut, dar Lucas mi-a tăiat calea, trecând în faţa mea.

— Sper că nu întrerup vreo chestie, a zis sec bărbatul.

— Ar vrea el, a răspuns femeia. Numai la asta-i stă capul.

Lucas a râs.

— Salut, Ty. M-a băgat Olivia în cameră. Ai venit exact la timp ca să mă salvezi.

— Pe cine am auzit eu lătrând de pe hol?

Bărbatul s-a lăsat pe vine, iar eu m-am dus la el, dând din coadă.

— O fi oare un *câine* în spitalul AV? Nu, că n-are cum să fie.

Mâinile lui erau blânde şi miroseau a oameni şi a cafea.

Lucas a ridicat mâinile, apoi le-a lăsat să cadă.

— Nu o putem lăsa singură. Latră, iar compania care ne-a închiriat apartamentul ne-a anunţat că dacă ne prind cu un câine, ne evacuează şi o trimit pe Bella la ecarisaj. Ştiu că nu e în conformitate cu regulile, dar nu am ştiut ce altceva să fac.

— Deci marele lui plan pentru mine era să fac pe dădaca pentru Bella în camera asta mică, a adăugat femeia.

— Numai până termină mama cu programarea ei.

— El intră foarte des în panică, a zis femeia. E cu doi ani mai mare, dar eu sunt aia matură.

— Păi, cred că am o soluţie la mica noastră problemă, a spus bărbatul. O să o iau pe Bella în salon cu mine.

— Şi dacă află doctorul Gann despre asta? a întrebat Lucas neliniştit.

— Doctorul Gann conduce tot spitalul ăsta cu un buget redus, şi n-are el timp de vânat căţei care vin în vizită. Pe lângă asta, mă gândesc c-o să reuşim s-o ţinem pe Bella ascunsă câteva ore.

Bărbatul m-a luat de lesă şi m-a condus în nişte camere noi. Podeaua de acolo avea un covor tare şi câteva scaune pe care stăteau oameni. În acel covor simţeam miros de mâncare, de chimicale şi de oameni, dar nu şi de câini. Nu-mi plăcea să fiu departe de Lucas, dar toată lumea mă iubea, mă mângâia şi mă striga pe nume. Mulţi oameni erau bătrâni. Se bucurau cu toţii să mă vadă. Tapiţeria scaunelor era moale. Am descoperit asta când mi-am pus capul pe unul, pentru ca oamenii să-mi mângâie urechile.

Am aflat că bărbatul care mă luase pe mine se numea Ty. Era foarte drăguţ cu mine. M-a hrănit cu pui, puţină pâine şi câteva ouă. Unei femei, Layla, îi tremurau mâinile când îmi netezea blana de pe cap.

— Ce căţel cuminte, mi-a murmurat ea la ureche.

Un bărbat mi-a dat o lingură de sos atât de delicios, încât îmi venea să mă tăvălesc pe podea.

— Nu-i da budincă, Steve, a zis Ty.

Bărbatul a scotocit după încă o porţie.

— E de vanilie.

Sosul era într-un recipient mic din plastic de pe o masă de lângă scaunul lui moale, iar o lampă încălzea mâncarea, astfel încât un miros dulce se

ridica în aer. M-am uitat la mâna lui cu la fel de multă atenţie ca la o Bucăţică de Brânzică. Lingura a coborât, iar eu m-am lins pe buze, stăpânindu-mă până când aveam să reuşesc să o apuc cu blândeţe.

Ty a bătut cu un deget în scaunul bărbatului.

— Bun, asta-i ultima, Steve.

Bărbatul cu sosul era Steve.

— Asta-mi aduce aminte de o corcitură de buldog pe care am avut-o când eram copil. Poţi să mai vii aici când vrei tu, Bella.

I-am lins degetele.

Ty a ridicat din umeri.

— Nu prea sunt sigur de asta. Dacă află doctorul Gann că Bella e aici, face spume.

— Da' n-are decât să facă.

Vocea lui Steve era aspră, iar mâna i s-a încleştat pe blana mea. Am ridicat privirea spre el, nesigură de ce se întâmpla.

— N-are el habar prin ce trecem noi.

— Nu, Steve, ascultă-mă, el e un om bun. Doar că are o grămadă de lucruri pe cap şi se confruntă mereu cu o căruţă de reguli.

Steve şi-a lăsat strânsoarea mai moale.

— Sigur. E-n regulă. Atunci, zic să nu-i zicem nimic.

— Hm!

Ty şi-a frecat bărbia.

— Încă o linguriţă.

Steve s-a întors în scaun şi a luat linguriţa. M-am concentrat asupra lui fără să clipesc.

— Nu. Trebuie să plecăm.

Ty m-a tras de lesă, iar eu l-am urmat fără tragere de inimă, privind cu tristeţe în urmă, spre Steve.

— Eşti o căţeluşă cuminte, Bella. Hai, că vreau să cunoşti pe cineva.

Ty m-a condus spre locul în care stătea un bărbat pe un scaun mare şi lat, de unul singur, lângă o fereastră. Numele lui era Mack. N-avea păr pe cap, iar mâinile îi erau moi când mi le-a plimbat pe urechi. Pielea îi era foarte închisă la culoare, iar

degetele-i miroseau în mare parte a săpun, cu un iz de bacon.

Mack era trist, la fel de trist cum era şi Mama câteodată – avea o durere amestecată cu teamă şi disperare. Mi-am adus aminte cum stăteam întinsă lângă Marna şi o alinam când se simţea astfel, aşa că am pus labele pe scaunul lui Mack şi m-am urcat pe el, ca să-i fiu aproape.

— Hei! a râs Ty.

De pe canapea s-a ridicat praful. L-am inhalat adânc. Mack m-a îmbrăţişat prelung şi cu putere.

— Ce mai faci, Mack? Mai poţi?

— Mda, a zis Mack.

Acela a fost singurul cuvânt pe care l-a rostit. Dar în timp ce mă strângea, simţeam că durerea îl lăsa. Eram un câine bun, îmi făceam datoria şi-l alinam pe Mack. Eram sigură că Lucas s-ar fi bucurat.

În cele din urmă, Mama a intrat în cameră. I-a îmbrăţişat pe câţiva oameni.

— Trebuie neapărat s-o mai aduci pe Bella aici. Face senzaţie, i-a spus Ty.

— Păi… mai vedem, a spus Mama.

— Pe bune, Terri. Să-l fi văzut pe Mack ce s-a înviorat.

— Mack? Serios?

— Pot să vorbesc un minut cu tine? a întrebat-o Ty încet.

Mama şi Ty s-au dus într-un colţ ca să fie singuri cu mine.

— Tu ştii de ce sunt cei mai mulţi dintre ăştia aici? a întrebat Ty.

Mama a privit spre oamenii care stăteau pe scaune.

— Ca să stea cu oameni ca ei.

— Sigur, da, pe de-o parte ăsta-i motivul. Mai e şi faptul că nu prea au unde altundeva să se ducă. Nu sunt ca tine, n-au fii de care să aibă grijă.

— Să aibă grijă, a răspuns Mama sacadat. Nu sunt sigură că eu aş defini chiar aşa situaţia. Cred

că mai degrabă e invers.

— Am priceput. Eu nu zic decât că în momentul în care oamenii ăştia au aflat c-ai băgat câinele aici pe ascuns, chestia asta i-a făcut să simtă că au şi ei un scop. Ştii ce zic? Că sunt şi ei lăsaţi să câştige la ceva. Sunt nişte luptători, se simt bine când ştiu că au din nou pentru ce să lupte, chiar dacă noi nu facem decât să ne revoltăm împotriva unei reguli tâmpite în legătură cu câinii. Ce-ar fi s-o aduci iarăşi mâine?

— A, păi nu prea cred că e o idee bună, Ty. Dacă află doctorul Gann, poziţia lui Lucas o să fie…

— Doctorul Gann *n-o* să afle, a întrerupt-o Ty. O s-o ascundem pe Bella de el şi de oricine altcineva s-ar supăra. Bine? Hai să facem treaba asta, Terri.

În ziua următoare, când Lucas a plecat să se joace de-a „Merg la Muncă”, eu şi Mama am mers cu el! Am fost dusă iar să-mi văd prietenii în camera mare cu scaune, iar Mama stătea şi ea acolo şi vorbea cu oamenii. Toată lumea se bucura să mă vadă.

Bărbatul pe nume Steve nu mai avea sos din acela delicios şi dulce.

— Vrei puţin tort?

Era minunat. Îmi plăcea de Steve. Îmi plăcea de Marty, care se aşeza pe podea ca să ne hârjonim. Îmi plăcea de Drew, care nu avea picioare, dar mă plimba cu căruciorul cu rotile de parcă m-ar fi plimbat cu maşina. Stăteam în poala lui şi dădeam din coadă, iar oamenii râdeau. Deşi mirosurile erau diferite faţă de o plimbare adevărată cu maşina, îmi plăcea că puteam să stau lipită de Drew când conducea. Mă întrebam dacă la următoarea plimbare cu maşina, Lucas avea să mă lase să stau în poala lui.

A fost o zi minunată. Toată lumea mă cocoloşea şi mă hrănea cu bunătăţi şi cu dragoste.

Şedeam pentru Jordan, care îmi dădea dintr-un hamburger câte-o bucăţică o dată, când Layla a

spus:

— Vine doctorul Gann!

Apoi, Ty m-a luat în braţe şi m-a dus repede pe canapeaua pe care stătea Mack.

— Culcat, Bella! mi-a spus Ty.

Mack a întins mâinile, m-a prins, iar eu m-am lipit de el ca să-l alin. Cineva m-a acoperit cu o pătură. Nu înţelegeam jocul ăsta, dar când mă mişcam chiar şi un pic, Mack punea mâna pe mine şi mă ţinea locului. Inima îi bubuia.

— Domnule doctor Gann! l-am auzit pe Ty tunând. Putem să vorbim şi noi un pic, să avem mai multe canale prin cablu, în afară de Weather Channel?[14]

Mai erau şi alte voci. Am stat nemişcată, lipită de Mack.

— Ce căţel cuminte, m-a lăudat el cu o voce atât de scăzută, încât abia l-am auzit.

Când pătura a fost ridicată de pe mine, oamenii au aplaudat şi m-au numit câine bun, iar eu am dat din coadă, copleşită de bucurie.

Mai târziu am aflat că pe femeia din camera mică o chema Olivia. A venit să mă vadă şi mi-a dat mici gustări, apoi a rămas să stea de vorbă cu Mama.

În seara aceea, Mama i-a rostit numele de câteva ori.

— De ce n-o inviţi să ieşiţi împreună? l-a întrebat Mama pe Lucas.

Adusesem mingea şi mă uitam fix la ea, sperând ca Lucas să o rostogolească pe podea.

— A, păi nu ştiu. Pentru că nu mă suportă?

— Dacă nu te-ar suporta, te-ar ignora în loc să te tachineze.

— Nu mă *tachinează.* Doar că suntem diferiţi. Ea e cam Goth[15] din fire, îmi zice „Albitură” şi spune că sunt un leac pentru insomnia ei.

Mama a tăcut o clipă.

— Nu-i din cauza mea, nu?

— Ce vrei să zici cu asta?

— Nu poţi să stai mereu cu ochii pe mine şi, dacă ai putea, nu mi-ar plăcea de nicio culoare treaba asta. Să fii o povară pentru copilul tău e cel mai rău lucru prin care poţi trece ca mamă. Dacă pui totul pe pauză din cauza mea înseamnă că mi-am trăit toată viaţa degeaba.

— Nu vorbi aşa.

— Nu, că n-am gânduri negre, spun adevărul. Ştii că nu regret nimic mai mult decât momentele în care te-am abandonat. Te-am abandonat când m-am înrolat în armată şi era să te abandonez când am vrut să-mi iau viaţa. Dar acum am depăşit toate astea, Lucas. N-o să te părăsesc, şi vreau să ai parte de un viitor. Te rog să mă crezi – nu e nimic mai important.

— Bun, atunci ai încredere în mine, mamă, chiar am un viitor. Am un viitor *strălucit.* Promit că n-o să las nimic să îmi stea în cale.

Ceva mai târziu, Mama a plecat, iar Lucas şi cu mine am mers să hrănim pisicile. În loc să meargă la culcuş, Lucas m-a condus prin spate, ocolind, într-un loc unde era săpat un şanţ pe sub baza gardului. Pământul şi gardul de acolo miroseau a câteva feline şi mi-am dat seama că în culcuş erau şi mai multe. Am simţit că şi Mama Pisi era acolo. Lucas a turnat hrană dintr-un sac într-un bol, apoi l-a împins sub gard.

— O să trebuiască să se mulţumească şi cu atât, a spus el resemnat. Mai mult nu pot să mă apropii.

Am aşteptat ca Lucas să împingă la o parte gardul, dar nu a făcut-o. În schimb, a ocolit gardul cu mine şi s-a oprit cu mâinile-n şold, fixând cu privirea ceva alb de pe materialul textil închis la culoare care acoperea gardul.

— E un anunţ de demolare, Bella. Cred că ăsta şi-a obţinut autorizaţia.

Am simţit tulburarea lui Lucas şi l-am privit curioasă. Am alergat înapoi la uşa noastră şi am intrat în casă. Mama nu era acasă. Lucas s-a dus la dulapul lui şi a scos păturile subţiri, care miroseau a

pisici, cu bucăţile de lemn la colţuri. Apoi a luat telefonul şi lesa mea.

— Gata, Bella?

Am traversat din nou strada în fugă.

— Hm, a făcut Lucas. N-o să meargă treaba asta. Şi dacă m-aş urca acolo şi te-aş ţine pe tine, tot nu ştiu cum aş trece de partea cealaltă fără să te rănesc.

M-a mângâiat pe cap.

— Bun. Atunci, hai să facem aşa.

El mi-a desprins lesa de zgardă. Am dat din coadă.

— „Antrenament bun.” Gata? Du-te Acasă, Bella!

Ştiam ce aveam de făcut. Am zbughit-o pe stradă şi m-am ghemuit în locul potrivit. Era distractiv!

L-am auzit pe Lucas lovind în ceva. Am ridicat capul, ştiind că trebuia să fac „Du-te Acasă”, dar n-am fost în stare să mă abţin. Lucas era în vârful gardului, se clătina, iar în timp ce-l priveam, a dispărut pe partea cealaltă.

Niciodată nu mai făcuserăm aşa ceva în timp ce ne jucam de-a „Du-te Acasă”. De obicei, el venea la mine şi-mi dădea ceva bun, sau Mama deschidea uşa şi-mi dădea ceva bun. La „Du-te Acasă”, ideea era să-mi dea cineva ceva bun.

Am scheunat. Nu înţelegeam nimic.

Apoi Mama Pisi a zbughit-o de după colţ!

Alergă pe stradă în jos.

Era ceva cu totul nou şi părea să însemne că regulile jocului „Du-te Acasă” nu mai erau valabile.

Mama mea s-a făcut nevăzută în umbră, dar încă îi puteam lua cu uşurinţă urma după miros.

Bucuroasă, am fugit după ea.

Şapte

Am urmărit-o pe Mama Pisi pe o pantă, spre un loc în care se afla un rând de case cu verande ieşite în afară, spre marginea dealului, I-am simţit cel mai puternic prezenţa sub una dintre acele verande – tocmai în spate, unde pământul se înălţa şi se întâlnea cu scândurile, unde îşi găsise o ascunzătoare. Am reuşit să mă strecor doar puţin sub verandă, apoi ascunzătoarea a devenit prea îngustă ca să pot încăpea acolo. Mi-am băgat nasul şi i-am inspirat mirosul. Oare ştia că eram acolo? Oare urma să iasă?

După o clipă, mirosul ei a devenit mai puternic. Apoi am văzut-o. M-a privit un moment fără să clipească. Mi-am scos capul din ascunzătoare şi m-am târât spre locul în care puteam sta în picioare, iar ea m-a urmat, frecându-şi capul de gâtul meu şi torcând.

Mama. Când eram mică, mă jucam dur cu ea, hârjonindu-ne şi rostogolindu-ne în culcuş, şi chiar dacă locul acela, cu tavanul lui jos, era atât de asemănător cu locul în care mă născusem, nu credeam c-ar fi fost cea mai bună idee să încercăm să ne jucăm în clipa aceea. Eu eram prea mare, iar ea, prea plăpândă.

Pe Mama Pisi am cunoscut-o înaintea lui Lucas. Simţindu-i mirosul, mi-am adus aminte de timpurile în care din lumea mea nu făcuseră parte nici câini şi nici oameni, ci multe pisici. În clipa asta, îmi aduc aminte doar vag cum era viaţa în culcuş, dar, în acel moment, torsul ei mă făcea să mă simt în siguranţă şi protejată. Mirosurile şi sunetele îmi reveneau puternic în minte, de parcă aş fi fost cuibărită lângă ea, cu surioarele şi frăţiorii mei pisoi culcaţi lângă mine.

Mama Pisi nu înţelegea cât de minunată putea fi viaţa lângă un om ca Lucas. Fugisem fără el, în loc să rămân la locul meu de lângă perete, deşi era

adevărat că el schimbase totul când se căţărase pe gard.

Am hotărât că trebuia să mă joc „Du-te Acasă”, că dacă mă jucam de-a „Du-te Acasă” eram un câine bun. N-am vrut să o părăsesc pe Mama Pisi, pentru că dacă rămânea acolo, nu ştiam dacă Lucas ar fi vrut să o hrănească. Voiam să mă urmeze, dar imediat ce m-am întors cu spatele la ea, am ştiut că nu o va face. Am coborât dealul, apoi m-am uitat în sus, la ea. Mă privea de pe culmea pantei cu coada ridicată, zvâcnind alene.

Mă întrebam dacă îmi voi revedea vreodată mama.

Am revenit acasă. Lucas a deschis uşa când m-am ghemuit la locul meu. Am alergat spre el, foarte bucuroasă, sărind ca să mă iubească, dar el a fost sever cu mine şi mi-a zis „Câine rău”. Nu ştiam ce făcusem, dar îmi dădeam seama că era foarte supărat pe mine.

— Nu-i voie să fugi niciodată, Bella. Du-te acasă, mereu.

Mi-am auzit numele şi am ştiut că făcusem bine că mă jucasem de-a „Du-te Acasă”, dar tot era supărat, nu ştiu de ce. M-am îndreptat spre patul meu de căţel şi m-am pleoştit acolo. Mă durea pe dinăuntru că-l supărasem pe Lucas.

Când Mama s-a întors acasă, am sărit în sus şi am început să dau din coadă, iar ea mi-a spus că sunt un câine bun, aşa că am crezut că orice s-ar fi întâmplat trecuse, şi toată lumea mă iubea.

— Cum a fost la grup? a întrebat Lucas.

— Bine. A fost fain grupul din seara asta. Toţi m-au întrebat de Bella – ea e cel mai frumos lucru care s-a întâmplat vreodată în locul ăla. Pare să fi creat o legătură deosebită cu fiecare dintre oamenii ăia. Ce s-a întâmplat cu pisicile?

— N-am prins niciuna, decât pe cameră. Am tras şi un cadru cu autorizaţia de demolare şi i l-am trimis lui Audrey la asociaţie.

— Bună idee. Poate reuşeşte să facă ea ceva cu el.

— Poate.

— Îmi trimiţi şi mie o copie pe e-mail?

— Sigur că da. A, şi Bella a fugit de mine.

— Chiar aşa?

Mama a rămas cu gura căscată.

— Bella, *ai fugit?*

Mi-am coborât privirea. Mă simţeam iarăşi ca un câine rău, deşi habar n-aveam ce făcusem.

— Mă gândeam c-ar fi fost o idee bună să o trimit acasă şi s-o pun să se ascundă pe veranda din faţă cât mă urcam eu pe gard. Eram nerăbdător să încerc să prind o pisică în casă şi nu mi-am făcut timp s-o aduc mai întâi pe ea acasă. A fost din vina mea. Când am renunţat în sfârşit să mai încerc să bag pisicile-n spaţiul ăla îngust, şi am venit acasă, ia-o de unde nu-i.

— Unde te-ai dus, Bella?

Am dat din coadă. Oare fusesem iertată? Mama nu mai părea a fi supărată. M-am dus la ea şi mi-am băgat capul sub mâna ei, iar ea m-a mângâiat. Da!

— O să mai încerc şi mâine, a promis Lucas.

M-am dus la el, iar el m-a mângâiat. Niciun sentiment de pe lume nu era mai frumos decât să fiu un câine bun în ochii Mamei şi ai lui Lucas. Am alergat să-i aduc lui mingea ca să sărbătorim.

În noaptea aceea, chiar înainte de culcare, am făcut „Bucăţica de Brânzică". Tremuram de concentrare privind gustarea, până când, în cele din urmă, a râs şi mi-a dat-o.

Eram un câine bun.

Următoarea dată când am jucat „Merg la Muncă", pământul era acoperit cu o chestie rece, udă şi minunată.

— Zăpadă, mi-a zis Lucas. Asta-i zăpadă, Bella.

Mi se părea că zăpada era cel mai uluitor lucru de care dădusem de când cu „Bucăţica de Brânzică", şi poate şi de bacon. Încă eram udă de zăpadă când Lucas a fost întâmpinat în faţa clădirii

mari de către Ty, care m-a luat de lesă şi m-a condus spre camera cu scaune, ca să mă văd cu prietenii mei. Mack s-a întins după mine, iar eu am sărit pe canapea şi am dormit lipită de el o bucată de vreme. Mack era cel mai trist om pe care-l întâlnisem vreodată, dar părea mereu mai fericit când mergeam la el în vizită. Îmi făceam datoria, îmi atingeam obiectivul, oferam alinare.

Ty m-a condus într-o cameră unde oamenii stăteau aşezaţi pe scaune, în cerc. Unul dintre ei era prietenul meu, Drew, care nu m-a luat la plimbare, dar mi-a spus că eram un câine bun.

Ty m-a tras uşor de lesă ca să ajung în mijlocul cercului, astfel încât oricine îşi dorea să vadă un câine s-o poată face.

— Ascultaţi la mine. Oricine are o problemă cu Bella, dacă sunteţi alergici, sau ceva de genul ăsta, ziceţi-mi acum. Altfel, ea e aici ca să ne ajute. Ea ştie cumva când cineva întâmpină greutăţi în a-şi găsi cuvintele, ştiţi? Vine imediat la voi. Aa, şi ultima chestie înainte să începem – vizitele Bellei la spitalul AV sunt neautorizate. A priceput toată lumea?

Am petrecut mult timp în cameră, stând pur şi simplu, fără bunătăţi. Un bărbat plângea, ţinându-şi faţa în palme, iar eu am încercat să-l ajut punându-mi capu-n poala lui, făcându-mi datoria, aşa cum făceam şi cu Mama. Erau prietenii mei, şi voiam să ştie că nu aveau de ce să fie trişti, pentru că era acolo un câine care să-i aline.

Mai târziu, Lucas a venit să-mi viziteze prietenii şi să-mi spună că eram un câine bun. În timp ce plecam împreună cu el, Olivia a venit să mă vadă. Avea în mână o bucăţică de pui pe care mi-a dat-o. Îmi plăcea mult de Olivia.

— Vrei să mergi cu noi pe jos până acasă? a întrebat Lucas.

— Vreau să merg pe jos cu Bella până acasă. Cred că poţi să vii şi tu, a răspuns ea.

Ne-am strecurat pe uşa din lateral. Zăpadă! Am sărit în ea, întinzându-mă pe spate, cu picioarele în aer.

— Zăpăcită mai eşti, Bella, mi-a zis Olivia.

Lucas a tras cu blândeţe de lesă.

— Bun, ajunge. Hai să mergem, Bella.

M-am ridicat în picioare, scuturându-mi apa din blană.

— Cum merge, reuşiţi s-o ascundeţi pe Bella de doctorul Gann? a întrebat Olivia. Am privit-o, sperând că motivul pentru care mă striga pe nume era ca să-mi dea mai mult pui, deşi simţeam după miros că nu mai avea pui în buzunar. Oamenii pot găsi mereu pui, fursecuri şi peşte, atunci când vor.

— Ty a pus la cale o întreagă operaţiune. Când au întâlnirile alea cu doisprezece paşi[16], ea stă cu ei. Când Bella e pe podea cu pacienţii, Ty pune oameni să stea de şase. Gestionează toată chestia asta de parcă ar fi un lagăr de prizonieri de război, iar ei ar vrea să-i păcălească pe paznici. Cred că asistentele ştiu, dar doctorii n-au habar. Ty zice că dacă Bella o să fie prinsă, el o să spună că e câinele lui. N-o să-l dea ăştia afară pe Ty; toţi veteranii îl admiră, iar el conduce, într-un fel, terapia de grup pe care o au în fiecare seară.

În timp ce ne plimbam, am găsit o veveriţă. Zăcea turtită pe asfalt şi emana nişte mirosuri uimitoare. Zăpada din jurul ei se topise. Am inspirat cu grijă. Era moartă. Cunoşteam moartea; erau nişte cunoştinţe pe care le dobândisem fără s-o întâlnesc vreodată; la fel cum ştiam că trebuia să-l ling pe Lucas atunci când se apleca să-mi vorbească, sau cum ştiam că în clipa aceea trebuia să împing veveriţa cu umărul.

— Bella! Nu!

Lucas m-a tras de lesă. L-am privit surprinsă. Nu? Oare ce făcusem?

— Nu vrei să miroşi aşa scârbos, Bella, mi-a zis Olivia.

Ne-am îndepărtat, iar eu am privit în urmă, cu regret, vrând să am parfumul ăla pe blana mea.

— Tot nasoală e situaţia cu proprietarul? întrebă Olivia.

— Sincer, cred că nimeni nu întreabă şi nu zice nimic. Atât timp cât Bella nu latră, n-o să se plângă nimeni. Mi-am făcut un sistem: mă uit în stânga şi-n dreapta, pe urmă o scot direct în stradă. Dacă nu îi anunţă oficial niciunul dintre ceilalţi chiriaşi, cred că suntem în regulă. Bella se descurcă bine la „Nu Lătra".

Am aruncat o privire în sus, surprinsă. „Nu Lătra?" Ce însemna în contextul ăsta?

— Păi, m-am distrat aseară, a spus Olivia după o clipă.

Lucas a zâmbit.

— Şi eu. A fost ca la o întâlnire cu insulte.

— Tu ai fost ăla care a râs de stilul meu de a conduce.

— N-am râs, am zis că nu mă aşteptam să dau peste atâţia pietoni.

— Ştii, trăim în America. Ai putea să-ţi cumperi o maşină, şi eu să stau în spate şi să ţip în timp ce conduci *tu.*

— Stai, că n-am ţipat. Eram prea îngrozit ca să scot vreun sunet. Oricum, mi se pare că transportul în comun e mai mult decât adecvat. E bun pentru mediu; ar trebui să-l încerci şi tu.

— Mă uimeşte faptul că am ieşit în oraş cu băiatul care merge cu autobuzul.

— Ai ieşit în oraş? Deci, noi doi ieşim împreună. Oficial.

— Tocmai am făcut o greşeală foarte gravă.

— Nu, că o să fie bine. În sfârşit ieşi şi tu cu un tip care nu trebuie să-şi sune ofiţerul de eliberare condiţionată o dată pe săptămână.

— Am avut o singură întâlnire, nu zi hop până n-ai sărit gardul, a zis Olivia.

— Îmi schimb statusul de pe Facebook.

— Oh, Doamne!

— La toamnă mă duc la Facultatea de medicină. Până atunci n-am nevoie de maşină – mama şi cu mine putem merge pe jos până la AV şi la magazine, iar în Denver există un sistem grozav de autobuze. În plus, femeia cu care *mă întâlnesc* are maşină.

— Asta-i cea mai proastă zi din viaţa mea.

Când am ajuns pe strada noastră, Olivia a întins o mână ca să-l atingă pe braţ.

— Ce-i cu toată poliţia asta aici?

Mai auzisem cuvântul „poliţia" înainte, şi-l asociam cu oamenii cu haine închise la culoare şi cu chestiile alea de metal la şolduri.

— Nu ştiu. Se pare că a chemat careva poliţia pentru ceva. Dar nu e mama; toţi sunt peste drum de unde stăm noi.

— E un protest. Vezi? i-a arătat Olivia.

Ne opriserăm, ceea ce mă enerva, pentru că voiam să văd pe toată lumea care se adunase pe trotuar, în faţa culcuşului. Unii ţineau foi mari de hârtie pe beţe şi le fluturau în aer.

— Am filmat pisicile şi autorizaţia de demolare. Cineva a pus filmarea pe Facebook sau ceva de genul ăsta.

Lucas căuta ceva în telefon. Apoi i l-a pus Oliviei în faţă ca să se uite la el. Am căscat. Telefoanele erau plictisitoare.

— Perfect! Ia fii atentă, mama a pus imaginile cu buldoexcavatorul oprindu-se în faţa camionului, iar restul sunt imaginile pe care le-am surprins în spaţiul ăla îngust. A etichetat în el toţi activiştii pentru drepturile animalelor din oraş.

— Ce tare! Îmi place mult de mama ta; e o rebelă. Spre deosebire de alţii despre care aş putea să vorbesc, a spus Olivia.

— Îl vezi pe ăla care pare aşa, supărat? E Gunter. El vrea să dărâme toată şandramaua. Cred că *el* ar zice că sunt un rebel. Mi-a zis că are de gând să

mituiască un agent de la protecţia animalelor ca să spună că nu erau pisici acolo.

— Ţi-a *zis* chestia asta? Nu e prea inteligent tipul.

— Practic, el crede că poate să facă tot ce vrea el în lumea asta.

— Duba aia-i de la ştiri, a arătat Olivia cu degetul, din nou. Se pare că devii celebru.

— N-o să te uit niciodată, nici pe tine, nici pe vreunul dintre omuleţii care au făcut toată treaba asta posibilă.

— A, ştiu că n-o să mă uiţi pe *mine.*

Lucas m-a lăsat cu Olivia. A mai vorbit cu nişte oameni, printre care şi cineva pe care îl mai mirosisem, femeia pe care o chema Audrey. Erau câţiva oameni cu haine închise la culoare acolo, stăteau în stradă şi făceau semne maşinilor. La un moment dat, cineva a pus o lumină strălucitoare pe faţa lui Lucas în timp ce Olivia mă ţinea de lesă.

Mâna încă îi mirosea un pic a pui.

M-am bucurat s-o văd pe Mama când ne-am întors în sfârşit şi ne-am îndreptat spre casă. Apoi, Lucas şi Olivia au plecat, ceea ce m-a supărat, dar mi-a trecut când Mama mi-a pus mâncare în bol. Am auzit soneria tare şi am jucat „Nu Lătra”. Mama s-a dus la uşă, blocându-mă cu picioarele. Era omul care mirosea a carne afumată, Gunter.

— Numele meu este Gunter Beckenbauer.

— Da, ştiu cine sunteţi, a spus Mama cu răceală.

— Ştiţi ce-a făcut fiul dumneavoastră în seara asta?

— Da.

— Şi-a pus o gaşcă de prieteni să însceneze un protest fals pe proprietatea mea. De ce-mi face asta? Ce mama naibii v-am făcut eu vouă?

— Cred că vrea doar să salveze nişte animale nevinovate.

— Am primit o grămadă de ameninţări cu moartea pe site. Dacă vă trântesc un proces, vă

ustură cururile.

Se părea că Mama n-avea de gând să mă lase să mă apropii mai mult de Gunter, ca să-l adulmec, deşi eram foarte interesată de mirosul de carne de pe hainele lui. M-am aşezat.

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva, a spus Mama. De ce nu permiteţi pur şi simplu echipei de salvare să intre acolo şi să scoată pisicile care au mai rămas? Aşa s-ar rezolva toată problema.

— Casele alea sunt abandonate. Se dărâmă văzând cu ochii. Dacă se răneşte careva acolo, e o mare problemă.

— Tocmai de aceea ar semna un document. V-ar absolvi pe dumneavoastră de răspundere.

— Auziţi, dumneavoastră ştiţi care-i problema? E proprietatea mea, şi fiul dumneavoastră a tot intrat prin efracţie şi a tot hrănit afurisitele alea de pisici, şi ăla-i singurul motiv pentru care alea sunt acolo! Acum e *iarnă.* Dumneavoastră aveţi habar cu cât e mai scump să construieşti ceva când temperaturile sunt sub limita îngheţului? El a creat problema asta, este vina lui, şi dacă o să fie strivită o adunătură de mâţe, e răspunderea lui. *Asta* să postaţi pe reţelele de socializare.

Gunter a arătat cu degetul lui care mirosea a carne afumată spre faţa Mamei. Părea foarte supărat. Am simţit cum mi se zbârleşte blana de pe ceafă Un mârâit îmi stătea în gât, dar n-am scos nici măcar un sunet. Oare „Nu Lătra” însemna că nici să mârâi n-aveam voie?

Mama a aruncat o privire spre Gunter fără vreo expresie pe faţă.

— Aţi încheiat?

— Doamnă, dumneata *chiar* nu-ţi doreşti să porneşti un război cu mine.

— Război.

Mama a făcut un pas spre bărbat, privindu-l fix. Simţeam emoţii puternice venind din partea ei.

— Dumneavoastră credeţi că ăsta-i război? Nu ştiţi nimic despre război.

Bărbatul a privit în altă parte.

— Cam mare creşte câinele ăsta. Ce e, pitbull? Cum puteţi să aveţi câine aici? Eu îi ştiu pe cei de la conducere, dacă aveţi câine nu încălcaţi contractul de închiriere?

— Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule Beckenbauer?

— Nu vreau decât să se consemneze că am vrut să se rezolve amiabil problema asta.

— Se va consemna că aţi venit aici şi aţi spus că pornim un război. Noapte bună.

Mama a închis uşa. În timp ce făcea asta, muşchii ei au scăpat de tensiune, dar ea părea obosită.

— Of, Bella, a spus ea încet. Am o presimţire rea în legătură cu asta.

Lucas a început să plece mult de acasă fără mine. Când se întorcea, mirosea a Olivia. Mă întrebam de ce era cu prietena noastră, Olivia, şi nu mă lua şi pe mine, căţeluşa lui. Erau foarte multe lucruri pe care nu le înţelegeam. Îmi plăcea când mergeam la veterinar, care era o doamnă drăguţă, dar odată am mers, am adormit, şi când m-am trezit, eram acasă, cu un guler ţeapăn în jurul gâtului. Chestia aia era incomodă şi penibilă. Nu puteam să mă ling pe nicăieri.

— Acum eşti sterilizată, Bella, mi-a spus Lucas. Am dat din coadă auzindu-mi numele, pentru că nu părea a fi supărat pe mine, dar tot m-a pedepsit cu gulerul ăla ciudat vreo câteva zile.

La mult timp după ce mi-a fost dat jos gulerul, Mama şi cu mine eram singure acasă, pentru că Lucas se jucase de-a „Merg la Muncă”, pentru a putea s-o vadă pe Olivia. Mama părea obosită şi nefericită. A dus de câteva ori mâna la faţă.

Apoi un miros puternic şi înţepător a umplut aerul. Era cunoscut: ultima oară când îl simţisem, Mama se îmbolnăvise, iar eu rămăsesem singură în

casă toată noaptea. Am scheunat, neliniştită, dar ea nu s-a uitat la mine.

Aşa că am lătrat.

— Bella! Nu lătra! m-a certat Mama cu voce puternică.

Am gâfâit, agitată şi speriată. Când Lucas s-a întors acasă, am sărit pe el, scheunând.

— Ce e? Ce-i cu tine, Bella?

— S-a comportat ciudat în ultima jumătate de oră, a spus Mama, venind în camera de zi.

— Of, trebuie să mă întind câteva minute.

S-a prăbuşit pe canapea.

— Eşti în regulă? a întrebat Lucas îngrijorat.

— Lasă-mă un minut.

Mirosul ei devenea şi mai puternic şi mai ascuţit, iar eu nu m-am putut abţine. Am lătrat din nou.

— Bella! Nu lătra! mi-a spus Lucas.

Am lătrat.

— Măi!

M-a lovit uşor peste fund.

— Nu lătra, Bella! Tu eşti… Mamă? Mamă!

Mama scotea nişte şuierături uşoare, lovind aerul cu mâinile încleştate. Lucas a alergat spre locul în care ea stătea întinsă pe canapea.

— Mamă, mamă, a şoptit el. Frica-i era puternică, pură. A scos repede telefonul.

— Mama mea are o criză, a spus el în telefon. Veniţi repede.

Apoi s-a ghemuit pe canapea ca s-o aline. Am sărit lângă el şi mi-am pus capul pe umărul lui, încercând s-ajut.

— O să te faci bine. Te rog, fă-te bine, mamă, a şoptit Lucas. Curând, în casa noastră au intrat două femei şi un bărbat. Au pus-o pe Mama într-un pat şi au împins-o pe uşă. Lucas m-a dus la cuşcă şi m-a încuiat acolo.

— Ce căţeluşă cuminte eşti, Bella, mi-a spus. Tu rămâi aici.

Nu m-am simţit ca o căţeluşă cuminte, pentru că am fost lăsată singură toată noaptea. M-am jucat

de-a „Nu lătra”, şi mi-a lipsit Lucas. Mă temeam că nu avea să se mai întoarcă acasă niciodată. Nu înţelegeam ce se întâmpla.

Lucas s-a întors când încă era întuneric afară, m-a plimbat şi m-a hrănit, apoi s-a întins în pat cu mine. Am jucat „Bucăţica de Brânzică”, dar părea distras de ceva şi nu a râs. M-am cuibărit lângă el, simţind puţină frică în sufletul lui. Îmi plăcea la nebunie să fiu aproape de Lucas al meu, să-l ajut lipindu-mă de el. În dimineaţa aceea, când a plecat, arăta mai bine, şi am aşteptat răbdătoare să se întoarcă.

Mama, Lucas şi Olivia s-au întors cu toţii acasă în acelaşi timp. Mă învârteam în cercuri, atât de încântată eram să-i văd.

— Mulţumesc că m-ai adus cu maşina, a spus Mama. Nu era nevoie; mă simţeam în stare să merg pe jos.

— Nu, e-n regulă. Oricum, Lucas mă crede şoferul lui personal de Uber, a răspuns Olivia.

În seara aceea, după ce a plecat Olivia, Lucas stătea la masă şi se juca pe telefon.

— Se pare că cincisprezece la sută dintre câini pot simţi crizele.

— E uimitor. Chiar mi s-a părut că ştia ce se întâmplă, a răspuns mama.

— Eşti o căţeluşă extraordinară, Bella, m-a lăudat el.

Am dat din coadă, simţind că mă lăuda, după tonul cu care-mi rostea numele. Eram fericită că eram cu toţii acasă, împreună, şi ştiam că Lucas avea să se joace în curând de-a „Bucăţica de Brânzică”.

A bătut cineva la uşă. M-am luptat cu instinctele şi am jucat „Nu Lătra”.

— Ţine-o pe Bella, a zis Mama.

Lucas m-a apucat de lesă.

— Trebuie neapărat să ne asigurăm că nu-i cineva din bloc, Bella, a spus el încet. Numai nu

lătra.

Îmi plăcea să-i simt mâna pe blana mea şi să aud cum scotea tot felul de sunete blânde şi îmi rostea numele.

Am simţit în pragul uşii mirosul unui bărbat, miros care mai fusese prezent în aerul din apropierea casei noastre. Mama i-a vorbit scurt, apoi a închis uşa. Lucas mi-a dat drumul, iar eu m-am dus la ea, pentru că simţeam că era tristă şi furioasă.

— Ce-i? a întrebat Lucas.

— Aviz de evacuare.

— Ce?

— Mă complăcusem. Părea c-o să scăpăm basma curată.

Mama s-a aşezat greoi în scaun.

— Bella a fost aşa de cuminte!

Lucas s-a aşezat şi el în scaun.

— Nici măcar o dată n-a lătrat. Cum or fi aflat ăştia?

— Aa, a răspuns Mama, păi ştiu eu cum au aflat.

Opt

În ziua următoare, am jucat cu Lucas „Merg la Muncă”. Era lucrul care-mi plăcea cel mai mult să-l fac, în afară de „Bucăţica de Brânzică”. Mi-am petrecut timpul cu Ty şi cu ceilalţi prieteni ai mei. Mulţi dintre ei aveau la ei bunătăţi, pentru că eram un câine bun. Steve mi-a dat o gură de ceva rece şi delicios, care avea gust de lapte, dar era mult mai dulce. Marty mi-a dat bacon. Afecţiunea pe care o simţeau faţă de mine se vedea limpede din felul în care mă mângâiau, mă strângeau în braţe, şi din cuvintele pe care mi le adresau. Unui bătrân îi plăcea să mă pupe pe nas, dar nu se putea apleca aşa cum trebuia, aşa că învăţasem să merg la scaunul lui şi să-mi pun labele pe el ca să-l ling pe faţă. Râdea când făceam asta. Îl chema Wylie, şi-mi spunea „Comoară” în loc de Bella.

— O comoară-i asta, îi spunea el lui Ty de fiecare dată.

De obicei, când mergeam să-mi vizitez prietenii, petreceam cea mai mare parte a zilei alături de ei, alinându-i, primind bunătăţi şi jucându-ne de-a „doctorul Gann”, care era jocul în care eu stăteam întinsă pe canapea între doi oameni, iar ei mă acopereau cu o pătură şi mă mângâiau cu blândeţe, până când unul dintre ei spunea „Bun!” Era precum „Stai”, dar mult mai distractiv. În ziua aceea, Lucas şi Ty m-au dus într-o altă parte a spitalului. Am stat acolo o bucată de vreme şi am ascultat clopoţei, iar eu am jucat „Nu Lătra”, apoi o uşă s-a deschis uşor, iar noi am intrat într-o cămăruţă care vibra şi tremura. Aveam în burtă o senzaţie asemănătoare cu acea din timpul unei plimbări cu maşina. Când s-a deschis uşa, mirosurile s-au schimbat, şi mi-am dat cumva seama că eram altundeva. Era ca o plimbare cu maşina, dar fără maşină!

Urmându-i pe cei doi bărbaţi pe un hol alunecos, adulmecam pereţii, simţind mirosurile multor oameni şi chimicale. Ty şi Lucas păreau a fi agitaţi,

şi ne mişcam foarte repede, aşa că nu am apucat să simt cum trebuie toate mirosurile. Am virat după câteva colţuri, iar Lucas a bătut la o uşă deschisă şi a băgat capul pe ea.

— Domnule doctor Sterling? Sunt Lucas Ray. V-am sunat azi-dimineaţă.

— Haideţi înăuntru, i-a întâmpinat un bărbat.

Mâinile lui aveau un miros puternic de chimicale. L-a apucat de degete pe Lucas, apoi s-a răzgândit şi l-a apucat de mână pe Ty, apoi s-a răzgândit din nou şi şi-a lăsat braţul în jos.

— Deci, ăsta e câinele?

— Ea este Bella.

Am dat din coadă. Îmi plăcea omul ăsta, în ciuda mirosului înţepător care-i venea de la palme.

— Ar fi bine să închizi uşa, Ty.

Toată lumea s-a aşezat, aşa că m-am aşezat şi eu. Nu prea era mare lucru de mirosit prin cameră. Dar puteam să-mi dau seama că în coşul de gunoi deschis de lângă biroul lui erau nişte cartofi.

— Aşadar, a început bărbatul, am studiat problema. Da, există câini utilitari pentru crize de epilepsie. Cei mai mulţi dintre ei sunt dresaţi să facă tot ceea ce voi susţineţi că Bella face în mod natural, şi anume să semnaleze. Unii susţin că asemenea câini au salvat vieţi, deşi există, firește, contestatari. Şi prin lege, trebuie să ţi se permită să ai un câine utilitar pentru crize, dacă e prescris de un doctor. Nu contează dacă locuieşti într-o clădire care nu permite accesul animalelor de companie, trebuie să se facă o excepţie. Am vorbit cu reprezentanţii consiliului nostru rezidenţial, şi Legea Locuinţelor Echitabile[17], LLE, e destul de clară din punctul ăsta de vedere.

— Slavă Domnului, a murmurat Lucas.

Bărbatul îşi ridică una dintre mâinile puturoase.

— Păi, staţi aşa, că nu-i chiar atât de simplu. E o întreagă procedură de urmat. Bella o să trebuiască să primească o certificare. În momentul de faţă, e un simplu animal de companie.

— Dar v-am spus că a lătrat de ambele ori când mama a avut crize. Dacă am fi înţeles ce se întâmpla, ne-am fi putut pregăti pentru asta!

Am simţit cât de agitat era omul meu şi m-am uitat la el neliniştită. Ce se întâmpla?

— Am înţeles asta, fiule. Dar faptul că are o abilitate înnăscută nu e nici pe departe suficient pentru a obţine o atestare legală.

— Cât va dura asta? a întrebat Lucas.

— Nu ştiu exact, dar cred că e un proces în care trebuie să fii foarte implicat.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Aici nu ne ocupăm cu aşa ceva, atât ştiu să-ţi spun sigur.

— Mai avem doar trei zile la dispoziţie până demarează ăştia procedurile, a gemut Lucas.

I-am lins mâna.

— Domnule doctor, n-aţi putea să-i daţi vreo scrisoare, ceva, în legătură cu treaba asta? a întrebat Ty.

— Nu pot să fac asta. Şi dacă l-ar ajuta o scrisoare la ceva, lucru în legătură cu care am mari îndoieli – cum spuneam, există o procedură clară – nu pot să susţin că e un animal dresat pentru a alerta în caz de criză, pentru că nu e dresată, e doar un câine cu o abilitate înnăscută.

Ty s-a ridicat. Părea chiar mai agitat decât Lucas.

— Ascultaţi-mă, ăsta este un câine cu totul deosebit. Vine în salon şi imediat îţi dai seama că oamenilor le dispare stresul. La întâlnirile cu doisprezece paşi, cei noi sunt încântaţi s-o aibă acolo: le oferă încredere. Se aşază chiar în faţă, şi aproape toţi cei care vor să vorbească primii o mângâie. Şi pe Terri o ajută foarte mult. Bella este mai eficientă decât antidepresivele pe care le ia. Toată lumea o iubeşte. Face mult bine aici, domn' doctor. Trebuie să ajute şi asta la ceva.

Bărbatul a tăcut o clipă.

— Deci sunteţi conştienţi că prezenţa unui câine la AV nu e în conformitate cu regulamentul, nu-i

aşa? a întrebat el, în sfârşit.

— Ştiu că am să fac orice voi fi nevoit ca să îi ajut pe oamenii la care ţin. Bărbaţi şi femei care au slujit ţara asta. Oameni cărora le este greu din multe motive. Şi dacă acest câine poate face o diferenţă, atunci să fiu eu al dracului de n-am să fac tot ce-mi stă în putere ca să aibă voie să vină aici!

Bărbatul a ridicat o mână.

— Nu, să nu mă înţelegeţi greşit. Eu nu făceam decât să mă asigur că sunteţi conştienţi că dacă doctorul Gann şi alţi doctori ale căror nume aş putea să vi le dau află că aduceţi pe ascuns un animal de companie în spital, vor desfiinţa aceste întâlniri. Personal, n-aş vrea să pună nimeni câinii pe mine, şi n-am vrut să fac niciun joc de cuvinte aici.

— Bella este mai mult decât un animal de casă, a spus Ty pe un ton potolit. Părea mai puţin furios. Asta tot încerc să vă spun.

Îmi plăcea să-l aud pe Ty rostindu-mi numele, şi am dat din coadă.

— Cum se simte mama ta? l-a întrebat bărbatul pe Lucas.

— E… în unele privinţe mai bine, în altele mai rău. Nu prea a mai fost atât de deprimată în ultima perioadă, doar că ne îngrijorează foarte tare crizele astea. Credeam că se terminaseră.

— Şi câinele tău o ajută cu depresia? A întrebat curios bărbatul.

— Da. Categoric.

— Povesteşte-mi despre asta.

— Păi, ea stă cu Bella toată ziua. Când vin eu acasă, e mult mai bine decât era înainte, adică înainte să avem câinele. A trecut mult timp de când a avut moralul atât de scăzut, încât să nu se schimbe din pijama sau să nu mănânce până nu mă întorceam eu acasă. O scoate pe Bella la plimbare şi se încarcă bine cu energie din asta. Iar Bella pare să ştie când mama are gânduri negre, şi-şi pune capul în poala ei.

Lucas îmi rostise numele, aşa că am dat din nou din coadă.

— Mă bucur să aud că se simte mai bine.

— Merge mult mai frecvent la întâlniri acum.

Lucas s-a uitat la Ty.

— Eu nu prea pot să confirm treaba asta, Lucas, a spus Ty pe un ton de scuză.

— Aa, da. Îmi pare rău.

— Păi, uitaţi care-i treaba, a spus bărbatul, dregându-şi vocea. Nu pot să vă dau nimic care să aibă vreo legătură cu această calitate a ei de câine utilitar pentru crize. Dar din câte am înţeles de la Administraţia Federală pentru Locuinţe[18], tot ce este necesar pentru ca ea să fie considerată animal de sprijin emoţional[19] e o scrisoare din partea unui doctor care o tratează la momentul actual pe Terri. Deci o să mă ocup de asta chiar acum.

— Asta… cei din administraţia blocului ne vor da voie să rămânem dacă avem asta?

— Eu nu sunt avocat, dar tot ce am citit on-line pare să sugereze clar că aşa este.

— Vă mulţumim foarte mult, domnule doctor Sterling. Habar n-aveţi cât de mult înseamnă lucrul ăsta pentru mine şi pentru mama mea.

Bărbatul s-a folosit de un creion pentru a scrijeli ceva pe o foaie de hârtie.

L-a privit fix pe Ty.

— Dar asta nu înseamnă c-o să scăpaţi basma curată de la AV. Un câine pentru crize o fi altă mâncare de peşte, dar animalele de sprijin emoţional sunt interzise.

— Am înţeles, domnule doctor.

— N-o să vă dau în gât, ci doar vă explic ce se poate întâmpla dacă sunteţi descoperiţi.

— A, păi cred c-o să putem păstra secretul Bellei, a comentat Ty, sec. Avem oameni buni care se ocupă de asta.

Bărbatul i-a dat o foaie de hârtie, iar Lucas a băgat-o în buzunar. Părea foarte fericit, dar nu a sărbătorit cu ceva bun.

După aceea, lucrurile s-au schimbat acasă. Lucas nu mai ieşea din casă singur înainte să alerge cu mine spre trotuar. Plecam împreună, iar pe el nu-l deranja dacă adulmecam şi zburdam pe lângă uşa noastră de la intrare.

La început, am fost confuză. Înainte de asta, ajunsesem la concluzia că un câine bun învaţă făcând lucrurile iar şi iar. Aşa am învăţat că „Nu Lătra" însemna să păstrez tăcerea fără să ţin seama de nimic care mă provoca, iar „Bucăţica de Brânzică" însemna că Lucas mă iubea şi avea ceva foarte bun între degete. Când îmi spunea că eram un câine bun, era un lucru la fel de bun precum orice bunătate, chiar şi precum puiul, doar că, desigur, era mai bun când era implicată şi o bunătate.

Dar oamenii se puteau schimba fără avertisment, iar eu învăţasem să accept asta ca parte din ideea de a fi alături de omul meu. Deci dacă tiparul nostru de ieşit din casă era altfel, nu-mi dădeam deloc seama de ce.

Când mă scotea Mama la plimbare, nu mergeam la fel de departe ca înainte, dar uneori ne întâlneam cu oameni.

— E câinele meu terapeut, spunea Mama.

Orice ar fi însemnat asta, auzeam cuvântul „câine" şi simţeam aprobarea şi afecţiunea oamenilor care mă mângâiau, şi ştiam că înţelegeau faptul că eram un câine bun.

Când aerul s-a încălzit, iar frunzele fluturau în adierea brizei, Olivia ne ducea cu maşina în locuri aflate sus, pe dealuri, unde toate mirosurile erau altfel.

— Hai să facem o drumeţie, spunea Lucas.

Mereu mă entuziasmam când se ducea la dulapul lui şi aducea un sac cu nişte curele cu care-şi înconjura umerii – mereu avea acolo bunătăţi pentru mine.

— Vulpea! a spus deodată Olivia, într-o asemenea drumeţie. Am simţit mirosul unui animal pe care nu-l mai întâlnisem niciodată, şi l-am văzut în faţă, pe potecă. Fugea cam ca o pisică, stând aplecat la pământ.

— Vezi vulpea, Bella! Uite vulpea! a zis Lucas încântat.

Vulpea era diferită de un alt animal – coiotul. Uneori vedeam câţiva, şi mârâiam din fundul gâtlejului la fiecare dintre ei. Părea ceva plăcut să alergi după vulpe, dar coioţii aveau ceva care-i făcea să semene cu nişte câini mici şi răi – câini pe care nu-i suportam din instinct.

— Bella vrea să fugă după el, a remarcat Olivia cu o asemenea ocazie.

Mult în faţa noastră, un coiot singuratic mă fixa cu privirea în timp ce stătea cu obrăznicie pe cărare. Am mârâit.

— Da, păi, chiar dacă sunt mici, sunt agresivi, a răspuns Lucas. Şi s-ar putea să fie mai mulţi – ăsta a ieşit la drumul mare ca să încerce s-o momească pe Bella să fugă după el, în timp ce încă unul sau doi se ascund în tufişuri.

— Eu n-am zis s-o laşi să o facă. Am zis că vrea să o facă.

— Tu zici că ar trebui să mă mai relaxez. Mă gândeam că ideea de a-mi lăsa câinele să fugărească sălbăticiuni ar putea face parte din program.

— Mă înţelegi greşit. Ceea ce vreau eu să spun de fapt e că ar trebui să fii un om mai bun, în general, a răspuns ea uşor.

— Îmi plac drumeţiile astea lungi, a vorbit Lucas. Îţi dau timp să-mi înşirui toate defectele, a observat Lucas, sec. Îţi mulţumesc pentru asta.

Enervată, am privit coiotul plecând pe furiş. De ce nu ne dusesem să-i venim de hac?

— Ce face mama ta?

Am ridicat privirea spre Olivia atunci când a pomenit-o pe Mama.

— Păi, face destul de bine. În afară de crizele alea. Dar dispoziţia ei chiar a fost foarte bună.

— S-a luptat dintotdeauna cu depresia?

M-am oprit să miros scheletul delicios de putred al unei păsări, până când lesa s-a încordat şi m-a îndepărtat de el.

— Nu prea ştiu. Când s-a înrolat, eu deja mă mutasem din nou cu mătuşa Julie. Pe urmă, lucrurile s-au înrăutăţit când s-a întors din Afganistan. Ştii cum e, cu droguri, cu alcool. Julie a obţinut custodia mea prin ordin judecătoresc, şi pe urmă Mama s-a făcut nevăzută, pur şi simplu, câţiva ani. Apoi a fost înscrisă într-un program şi m-a întrebat dacă o primesc înapoi în viaţa mea.

— Te-a întrebat? Uau!

— Da.

— E tare mândră de tine. Numai de notele tale şi de cât eşti de responsabil vorbeşte.

— Păi da, dar tu mă ajuţi să descopăr aventurierul din mine.

Olivia a râs. Era un sunet scurt, rapid.

— Da, apropo de asta, a zis ea după o clipă. I-ai mai spus asta cuiva până acum?

Urcam cu grijă un deal abrupt, iar aerul rece venea în rafale de pe munţii înveliţi cu o pătură albă. Era zăpadă acolo, sus – mă întrebam dacă aveam să ne rostogolim prin ea.

— Ce să spun?

— Ştii tu ce.

El a lovit cu piciorul o piatră care a sărit înaintea noastră ca o minge.

— Nu, tu eşti prima. De ce, tu ai mai spus cuiva?

— Nu.

— Deci dacă data viitoare îmi spui că şi tu mă iubeşti, o să se cheme că am făcut istorie.

— *Iar* îmi zici?

Ea a râs.

— Te iubesc, Olivia.

— Bărbaţii îmi zic mereu chestia asta.

— Eu vorbesc serios.

— Normal că vorbeşti serios. Eşti cel mai serios om pe care l-am întâlnit vreodată.

Lucas s-a oprit şi mi-a ţinut solemn capul în mâini.

— Bella, Oliviei îi e cumplit de teamă să-şi exprime sentimentele.

Am dat din coadă.

Olivia a îngenuncheat lângă mine.

— Bella, Lucas are impresia că trebuie să discute despre *absolut orice.*

S-au aplecat unul spre celălalt peste mine şi s-au sărutat. Valul de dragoste dintre cei doi m-a făcut să mă ridic pe picioarele din faţă, întinzând labele din spate în sus. Ei se iubeau şi voiam să iau şi eu parte la asta.

Eram pe trotuar şi ne întorceam din parc când două camioane au oprit aproape de noi. Uşa unuia dintre ele s-a deschis, iar din el a ieşit omul care mirosea a carne afumată, Gunter.

Cealaltă maşină mirosea uimitor a câini, a pisici şi a alte animale, unele moarte. Mirosurile lor suprapuse fuseseră parcă zugrăvite pe toată suprafaţa lui. M-am chinuit să mă duc la el ca să-l studiez mai îndeaproape, trăgând de lesă, dar Lucas m-a ţinut bine.

— Controlul animalelor, a spus Lucas îngrijorat. Haide, Bella.

— Salut, Lucas! a strigat Gunter. Hai un pic aici.

Un bărbat a coborât de pe bancheta din faţă a celeilalte maşini. Mirosea a câini şi a pisici. Era greoi şi purta o şapcă.

— Puştiule! Tre’ să vorbim despre câinele tău, a spus el.

— Du-te acasă, Bella! mi-a spus Lucas, dar în varianta asta a jocului, am rămas legată de lesă, iar când am fugit, a fugit şi el cu mine. Era tare distractiv, voiam să fug şi iar să fug, dar „Du-te Acasă” însemna, în parte, şi să mă duc la locul meu şi să mă întind. În timp ce făceam asta, Lucas

deschidea uşa de la intrare şi mă trăgea în casă. Simţeam că Mama nu era acasă. Simţeam tensiunea de pe pielea şi din respiraţia lui Lucas.

— Ce căţeluşă cuminte eşti, Bella. Ce frumos te-ai dus acasă.

Am dat din coadă.

Soneria a făcut zgomot, iar eu am jucat „Nu Lătra". Am simţit după miros că era omul cu şapcă din camionul care mirosea minunat a toate animalele. Lucas a lipit un ochi de vizor pentru o clipă, apoi, oftând, a deschis-o.

— Stai, Bella, mi-a ordonat el în acelaşi timp.

— Controlul animalelor, l-a informat bărbatul cu şapcă pe Lucas, cu asprime.

— Ştiu.

— Am înţeles că aveţi un pitbull care trăieşte aici.

— Eu… noi nu ştim ce rasă e, a fost abandonată la naştere. Am găsit-o în spaţiul îngust în care cineva de la biroul dumneavoastră a spus că nu mai sunt animale. Încă sunt pisici acolo. De fapt, sunt mai multe ca oricând. Dar cred că deja ştiaţi chestia asta.

— Nu-s prea sigur că-mi place tonul tău, a spus încet omul cu şapcă.

— Păi, eu sunt foarte sigur că nu-mi place etica dumneavoastră, a răspuns Lucas.

Am auzit foşnet de material textil. Bărbatul cu şapcă s-a îmbăţoşat.

— Pitbullii nu sunt permişi de lege în Denver, ţi-a zis cineva chestia asta?

— Bella e deosebită. E câinele terapeut al mamei mele. Mama mea este veteran; a luptat pe front în Afganistan.

— Câine terapeut, zici?

— Vreţi să vedeţi scrisoarea din partea doctorului ei? a întrebat Lucas politicos.

— Puteţi chema căţeaua aici puţin?

— De ce?

— Nu o să încerc să o iau; nu am voie să intru într-o locuinţă ca să fac asta.

— Bella!

Lucas părea că ezită, dar a pocnit din degete. M-am dus imediat lângă el. Aveam senzaţia că lui Lucas nu-i plăcea de omul cu şapcă, aşa că nu m-am dus să mă las mângâiată de el, ci am rămas lângă piciorul lui Lucas, simţind mirosul puternic al tuturor animalelor de pe hainele bărbatului.

Omul cu şapca a dat din cap cu gravitate.

— Da, sigur e pitbull.

— Cum ziceţi.

Lucas a ridicat din umeri.

— Avem scrisoarea.

Bărbatul a băgat mâna în buzunar şi a scos ceva. A tras de el cu degetul mare. După un pocnet uşor, un miros delicios a umplut aerul. El a aruncat bunătatea la pământ, iar eu m-am năpustit imediat după ea. În ciuda a ceea ce-ar fi putut crede Lucas, ajunsese să-mi placă de bărbatul cu şapcă.

— Data viitoare, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune înainte să-i daţi de mâncare câinelui meu, a spus Lucas, rece.

— Ideea e că ea ar trebui să fie în stare să refuze o bucăţică de mâncare de pe jos. N-a făcut-o, deci nu se califică drept câine terapeut.

— Asta n-are cum să fie adevărat.

— Dacă prind animalul ăsta în afara apartamentului, îl sechestrez. E o rasă interzisă de lege.

— Îl sechestraţi?

— Va trebui să plătiţi o amendă, după aceea îi punem cip, iar dacă se mai întâmplă vreodată, o omorâm.

— Nu cred că vorbiţi serios.

— Asta-i legea. Eu îmi fac datoria, atâta tot.

— Aşa cum v-aţi făcut datoria şi când aţi confirmat că nu mai există pisici peste stradă? Vă plăteşte Gunter să ne hărţuiţi? N-am făcut nimic rău! a declarat Lucas cu înfierbântare.

M-am foit neliniştită.

— Aici greşiţi. Adăpostiţi o rasă interzisă de lege. Pitbullii sunt animale agresive, periculoase.

— Dumneavoastră vi se pare că Bella e agresivă şi periculoasă?

— Nu contează. Poate să fie şi blândă ca un mieluşel, dacă legea zice că e un animal agresiv, e un animal agresiv. Ne vedem, prietene. Ne vedem curând.

A doua zi, când Lucas s-a întors acasă de la „Merg la Muncă", Olivia era cu el. Am plecat la o plimbare cu maşina! Am scos nasul atât cât puteam adulmeca vântul şi m-am bucurat de amestecul îmbietor de mirosuri care venea atât de repede spre mine.

Curând, eram într-o clădire foarte asemănătoare cu cea în care se juca Lucas de-a „Merg la Muncă", s-o vedem pe Olivia. Am stat într-o încăpere mică, în care erau nişte străini la care voiam să merg, dar am fost ţinută de lesă. Era o încăpere care vibra şi-mi zgâlţâia stomacul. Asta era cu mult mai puţin zgomotoasă decât cea în care fusesem cu Ty şi Lucas, şi de fiecare dată când se deschidea încăperea, mirosurile erau cu totul diferite de cele din cealaltă parte, iar oamenii ieşeau, probabil supăraţi că nu fuseseră lăsaţi să se joace cu mine. Nu înţelegeam ce căutam noi în camera aia mică, dar simţeam că sunt fericită că eram acolo şi am fost fericită când am plecat.

Am traversat un hol tăcut şi ne-am îndreptat spre un loc cu o masă, unde podeaua era acoperită cu un covor moale. A intrat un bărbat care ţinea hârtii în mână.

— Eu sunt Mike Powell, ne-a întâmpinat el.

Am dat din coadă.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit. Eu sunt Lucas Ray, iar ea e…

A făcut un gest spre Olivia.

— Grijă mare, l-a avertizat ea.

— Prietena mea, Olivia Phillips.

— Sunt şoferul lui. Olivia l-a ţinut scurt de mână pe bărbat, apoi s-a hotărât că nu-i plăcea să-l ţină şi i-a dat drumul. Mă tratează necuviincios.

Bărbatul a râs şi s-a aplecat să mă vadă. L-am lins pe faţă.

— Ea trebuie să fie Bella. Ce scumpete e.

Vorbeau şi iar vorbeau, în timp ce eu căutam cel mai moale loc din cameră. Lângă o masă îngustă era un preş pe covor, dar nu destul de mare ca să pot încăpea pe el aşa cum trebuie. M-am întins, icnind.

Am aţipit, dar am deschis ochii, somnoroasă, când l-am auzit pe bărbat rostindu-mi numele.

— Bella se confruntă cu guvernul. Mă tem că legea din Denver este iraţională în legătură cu acest subiect. Ştiaţi că nici măcar nu există o rasă recunoscută oficial de AKC{20} cu numele de „pitbull?" E o clasă întreagă de câini, ca „retrieverii"{21}. Oricum, în urmă cu vreo doi ani a fost omorât un copil de un câine pe care presa l-a numit pitbull, deci consiliul local a aprobat interzicerea. Au fost multe mărturii conform cărora niciun câine din această categorie nu-i mai periculos decât oricare alt câine – de fapt, cred că teckelii muşcă oameni mai des decât oricare altă rasă. Pitbullii sunt foarte protectori cu stăpânii, poate că de aici a pornit toată chestia asta. Şi ştiaţi că de când cu interzicerea, pitbullii au devenit mai populari ca oricând în Denver? N-ai cum să nu-i iubeşti pe americani. Dacă le zici că n-au voie să aibă ceva, imediat îl vor, ca să-i râdă-n nas şefului. Oricum, problema nu e că Bella e pitbull, ci că ăia de la controlul animalelor zic că e. Pe baza cuvântului unui singur ofiţer, poate fi ridicată. Dacă încă doi ofiţeri sunt de acord că e pitbull, atunci legea spune că e pitbull. E o nebunie de sistem, dar asta e.

— Păi şi cu scrisoarea doctorului cum rămâne? Nu-i vrăjeală, Bella chiar îi oferă mamei mele

sprijin emoţional, a spus Lucas.

— Mă tem că legea e destul de aspră pe tema asta. Aruncarea unei bucăţi de hrană pentru câini poate părea un test rudimentar, dar dacă-l pică, aia e. Nu se poate face apel.

— Deloc? Serios? a întrebat Olivia.

— Nu în sistemul de adăposturi pentru animale. Desigur, putem să-i acţionăm în instanţă, dar ar fi foarte costisitor, a răspuns bărbatul. Şi cât ne-am chinui noi cu chestia asta, Bella ar fi nevoită să stea în adăpost. Ar putea dura şi câteva luni.

— Şi atunci ce ne facem? a întrebat Lucas, disperat. Ăla a zis că dacă mă prinde cu Bella pe afară, mi-o ia.

Bărbatul a desfăcut mâinile într-un gest larg.

— Sincer? La cum sunt scrise legile în Denver? Nimic. Nu puteţi face nimic.

Olivia s-a foit. Pentru prima dată de când o ştiam, am simţit furia crescându-i.

— Agenţii de la controlul animalelor pot intra pe proprietatea lui Lucas şi a lui Terri?

— Nu, n-am spus asta. Le-ar trebui ordin judecătoresc pentru aşa ceva.

— Dar pe veranda din faţă?

— Tot aia e sau pe alee, sau în garaj. Dacă zona face parte din contractul vostru de închiriere, ea o să fie în regulă.

Lucas s-a aplecat să-mi vorbească, iar eu am dat din coadă.

— Asta e, atunci, Bella. Dacă vine omul ăla rău, tu du-te acasă şi *stai la locul tău.*

M-am încordat. Nu înţelegeam. „Du-te Acasă”?

— Sunt foarte îngrijorată, Lucas, a murmurat Olivia.

— Da, şi eu.

Nouă

După câteva zile, Lucas s-a jucat de-a „Merg la Muncă” şi a venit acasă mirosind a Olivia, dar nu m-a luat şi pe mine. Dar îl simţeam pe acolo, pe undeva – îi purtam prezenţa ca pe un miros. Era omul meu şi locul nostru era împreună. Nimic nu putea schimba asta. Făcea parte din mine, la fel ca firea mea de câine.

Mama mi-a prins lesa de zgardă, pentru că ne jucam de-a „Hai la plimbare!”

Dansam de nerăbdare în timp ce ea îşi lua haina pe ea, apoi o dădea jos râzând.

— Se face cam cald pentru o geacă, Bella, a spus ea.

Am stat la uşă, cât de cuminte putea fi un câine şi, în cele din urmă, am ieşit. În timp ce treceam pe lângă culcuş, am simţit mirosul pisicilor, dar nu şi pe al Mamei Pisi.

Mă încânta să mă gândesc că am fi putut să ne jucăm şi noi de-a „Merg la Muncă”, şi c-aş fi putut să-i văd pe Ty, pe Steve şi pe toţi ceilalţi prieteni ai mei, dar şi pe Olivia şi, bineînţeles, pe Lucas, dar Mama s-a întors într-o direcţie diferită. Simţeam multe mirosuri minunate în timp ce mergeam pe o stradă pe care nu mai fusesem niciodată – mirosuri de animale vii şi moarte, şi de mâncăruri delicioase în coşuri de plastic, care stăteau înşirate în capetele aleilor pe unde circulau oamenii. Florile pictau aerul cu polenul lor. Un câine m-a lătrat de după un gard, aşa că m-am ghemuit în iarba verde din faţa lui şi i-am lăsat, politicoasă, un semn că fusesem acolo.

Mama făcea rareori plimbări lungi, dar în ziua aceea era fericită, şi am mers mai departe, explorând locuri noi. În timp ce făceam asta, camionul cu mirosurile tuturor animalelor a trecut pe lângă noi – mirosurile erau atât de puternice încât îmi venea să fug până la el şi să-l adulmec.

Când s-a oprit, eram fericită, dar Mama a încetinit şi i-am simţit neliniştea.

Pe bancheta din spate stătea un câine mic, într-o cuşcă de sârmă. Era femelă şi mă privea fix, dar eu eram un câine bun, care se juca „Nu Lătra”, chiar şi când ea s-a simţit jignită şi a început să mă latre ascuţit.

Bărbatul cu şapcă s-a dat jos din camion şi şi-a tras cu forţă pantalonii în sus în timp ce cobora. Mama s-a oprit, iar eu mi-am dat seama că devenea din ce în ce mai alarmată. L-am privit fix pe bărbatul cu şapcă, întrebându-mă dacă era periculos. Aveam s-o protejez pe Mama, pentru că asta voia Lucas de la mine.

— Sechestrez câinele, a strigat bărbatul în timp ce închidea uşa din faţă.

După cum spusese „câinele”, părea că fusesem un câine rău, deşi încă mă jucam de-a „Nu Lătra”.

— Ba nu-l sechestraţi, a răspuns Mama calm.

— E pe proprietate publică. E datoria mea. Dacă-mi faceţi probleme, pot să chem întăriri şi veţi fi arestată. Aşa spune legea.

Bărbatul cu şapcă a băgat mâna în camionul lui şi a scos un băţ lung cu o buclă de frânghie în capăt. L-am privit curioasă în timp ce se apropia. Ce soi de jucărie mai era şi aia?

— Nu puteţi s-o luaţi pe Bella. E animal utilitar.

— Nu şi după lege, după aia nu-i nimic.

Bărbatul cu şapcă a făcut o pauză, iar eu am simţit că era îngrijorat, poate chiar mai îngrijorat decât Mama. Orice s-ar fi întâmplat, neliniştea pe toată lumea.

— Uitaţi care-i treaba, eu nu vreau probleme.

— Păi eu zic să nu le faceţi.

— Lăsaţi-mă să-mi fac datoria, că vă duceţi la închisoare!

Mama a îngenuncheat lângă mine, punându-mi o mână pe faţă. I-am lins palma. Simţeam un uşor gust de unt. Mi-a desprins lesa de zgardă.

— Bella! Du-te acasă!

Eram surprinsă, mă jucam de-a „Du-te Acasă” numai cu Lucas, şi nu-mi dădusem seama că şi Mama ştia jocul ăsta.

— Du-te acasă! a repetat ea cu voce tare.

Nu mai fusesem niciodată atât de departe de locul meu de acasă, dar ştiam ce trebuia să fac. Am fugit.

În spatele meu auzeam căţeluşa din cuşcă lătrând, şi chiar şi după ce mirosul camionului mi-a dispărut din nări, am reuşit să-i iau urma după lătrăturile ei şi mi-am dat seama că se mişca, se întorcea în spatele meu. Am alergat prin curţi, adorând senzaţia nebunească din picioarele mele care goneau şi libertatea desăvârşită. Câinii mă lătrau, dar eu nu îi băgăm în seamă. Aveam o misiune de îndeplinit.

Când am ajuns pe veranda din faţă, m-am ghemuit la locul meu, după tufişuri. Fusesem un câine bun.

Am auzit un camion oprind şi am simţit imediat amestecul de mirosuri de animale în combinaţie cu cel al unui singur câine mic, care încetase să mai latre subţire. Am auzit o uşă trântindu-se şi am ridicat curioasă capul.

Bărbatul cu şapcă stătea lângă camion. S-a bătut pe pantaloni.

— Hei! Bella! Haide!

Eram confuză – nu aşa se juca „Du-te Acasă”. Dar apoi bărbatul a aruncat ceva la picioarele lui şi am simţit miros de carne. Da! Mă jucasem de-a „Du-te Acasă” şi eram răsplătită. Aşa mergeau lucrurile. Am zbughit-o de pe verandă, înfulecând bunătatea de pe pământ.

— *Bella!*

Era Mama. Vira după colţ tocmai în capătul străzii, şi gonea spre mine. Şi asta era o schimbare; nici Lucas, nici Mama nu alergau strigându-mă când terminam cu ascunsul.

Mă întrebam dacă ar fi trebuit să alerg spre ea, şi m-am încordat. Chiar în timp ce făceam asta, am

simţit un guler din funie în jurul gâtului, apoi, brusc, m-am trezit în cea mai rea lesă pe care mi-aş fi putut-o închipui, ţeapănă şi neclintită. M-am răsucit, opunând rezistenţă.

— Nu, Bella, mi-a spus bărbatul cu şapcă.

— *Bella!* a strigat din nou Mama, cu vocea încărcată de chin şi disperare.

Bărbatul m-a luat pe sus cu un singur braţ, ţinând de lesa ţeapănă. M-a înghesuit într-o cuşcă de lângă cea în care era căţeluşa, care s-a chircit şi s-a îndepărtat de mine. Nu mai voia să mă provoace, acum că eram atât de aproape de ea. El a închis uşa cuştii. Ce făceam? Mama avea nevoie de mine! Am scheunat.

Când camionul a huruit şi s-a dus în stradă, eram speriată şi confuză. Nu înţelegeam.

Eram în cuşcă şi ştiam că trebuia să mă joc „Nu Lătra”. Camionul s-a îndepărtat, iar Mama încă alerga, dar când am virat după colţ, am văzut-o căzând în genunchi, cu mâinile la faţă.

Bărbatul cu şapcă îşi conducea camionul spre o clădire cu miros puternic de câini şi de pisici. Auzeam câinii dând glas slab sentimentului meu, care era o frică zdrobitoare. Când am intrat, lătratul era mult mai zgomotos, iar mirosurile mult mai puternice. Puteam lua urma căţeluşei, dar am fost condusă într-o altă cameră, cu câini mari, trişti, care lătrau, în cuşti cu pereţi înalţi. Nu voiam să fiu acolo. Voiam să fiu cu Lucas.

Zgarda mi-a fost scoasă şi am fost şi eu pusă într-o cuşcă. Era foarte mare pe lângă toate celelalte cuşti pe care le văzusem până atunci. Era un pat moale pentru mine şi un bol cu apă. Am băut din el, vrând să fac ceva obişnuit şi cunoscut.

Zgomotul făcut de ceilalţi câini era neîncetat şi mă atrăgea. Tânjeam să mă alătur şi eu lor cu vocea mea. Dar nu am făcut-o, pentru că ştiam că trebuia să mă joc „Nu Lătra”. Trebuia să şed. Trebuia să fiu

cel mai bun câine cu putinţă, pentru ca Lucas să vină să mă ia şi să mă ducă acasă.

Nu eram acolo de multă vreme când o femeie mai tânără a venit să mă ia. Avea o lesă de-aia ţeapănă – eu chiar nu înţelegeam de ce voiau ei să utilizeze chestii de-astea. Împiedicau câinii buni să se lingă şi să se scarpine cu labele.

M-a dus într-o cameră care duhnea a chimicale. Bărbatul cu şapcă era acolo, şi era şi o femeie drăguţă, care mă atingea uşor, aşa cum făcea adesea veterinarul. Femeia drăguţă mi-a lipit ceva de piept.

— Nu cred că poţi să zici că-i pitbull, Chuck.

Am dat puţin din coadă, sperând că acela era momentul în care avea să vină Lucas să mă ia.

— Eu, Glenn şi Alberto zicem toţi că-i pitbull. Zis şi făcut, a răspuns bărbatul cu şapcă.

— Alberto e în vacanţă, a zis femeia drăguţă. Părea iritată.

— I-am trimis o poză şi şi-a trimis confirmarea prin fax.

— Vrăjeală, a bombănit ea.

— Nu, fii atentă, eu ţi-am zis că aşa merge treaba asta. De fiecare dată când aducem un pitbull, tu vrei să te cerţi din acelaşi motiv.

— Pentru că e greşit! Voi trei confirmaţi mai mulţi câini drept pitbulli decât toţi agenţii de la controlul animalelor laolaltă.

— Asta pentru că suntem pe aici de destulă vreme încât să ştim ce se întâmplă când muşcă unul de-ăsta un copil! a vorbit aspru bărbatul cu şapcă.

Femeia a oftat, obosită.

— Câinele ăsta n-o să muşte pe nimeni. Uită-te, pot să-i bag mâna în *gură.*

Degetele ei aveau gust de chimicale, de săpun şi de câini.

— Eu îmi fac treaba. Fă-ţi-o şi tu pe a ta. Implantează-i cipul, ca să ştim, în cazul în care o luăm iar în Denver, că e un câine care a fost luat de două ori şi trebuie eliminat.

— Ştiu ce am *de făcut,* Chuck, a spus femeia scurtând cuvintele. Şi o să depun o contestaţie imediat ce terminăm aici.

— Alta? Hai, că deja fac pe mine, a rânjit bărbatul cu şapcă.

În cele din urmă, am fost băgată în aceeaşi cuşcă. Nu-mi aduceam aminte să mai fi suferit vreodată atât de mult. Frica, disperarea şi neliniştea care veneau dinspre ceilalţi câini m-a afectat atât de tare încât am început să gâfâi şi să umblu de colo colo. Nu mă puteam gândi decât la Lucas. Lucas trebuia să vină să mă ia. Lucas mă va duce acasă. Voi fi un câine bun.

De fiecare dată când se deschidea uşa, era altcineva, cineva care nu era Lucas. Unii dintre câini se năpusteau spre partea din faţă a cuştilor lor, ca să fie aproape de oameni, dând din coadă, dând cu labele şi scheunând, iar unii se fereau de oameni, speriaţi. Am dat din coadă, dar n-am avut vreo altă reacţie. De obicei, cineva pleca alături de un câine sau aducea un câine.

Ce căutam toţi acolo?

În cele din urmă a venit un bărbat de treabă ca să mă ia, dar nu m-a dus la Lucas. În schimb, mi-a pus o lesă ciudată, care mi-a încercuit tot botul.

— Ce căţel dulce. Ce căţel cuminte, mi-a spus el, atingându-mă cu blândeţe. Am dat din coadă, încântată de faptul că urma să ies din cuşcă. Speram să mă întorc acasă, la familia mea.

Bărbatul de treabă m-a condus la o uşă de oţel, apoi afară, într-o curte. Schimbarea bruscă a mirosurilor mi-a făcut nările să freamăte. Pământul de sub picioarele mele era tare şi noduros, cu iarbă pleoştită lipită ici şi colo de pământul uscat. Aproape fiecare centimetru din curte era plin de mirosuri de câini, care se simţeau din plin de fiecare dată când inspiram.

— Pe mine mă cheamă Wayne, mi-a spus bărbatul. Îmi pare rău pentru botniţă. Se presupune

c-ai fi un câine agresiv, care o să-mi smulgă mâinile şi picioarele.

Tonul îi era la fel de blând precum mâinile. A ridicat încheieturile degetelor spre botul meu, iar eu am încercat din răsputeri să-l ling dincolo de lesa aia ciudată. Am ocolit curtea, rămânând pe o cărare care se întindea de-a lungul unui gard înalt. Era evident că pe acolo mai fuseseră făcute multe, multe plimbări înaintea plimbării mele. Recunoscătoare, m-am ghemuit lângă acel gard – nu voiam să mă joc „Fă-ţi Treaba" în cuşcă, deşi ţarcul era mare, iar alţi câini nu fuseseră atât de curaţi.

Bărbatul nu a strâns după mine, cum făceau Mama şi Lucas.

— Încă un morman pentru mine, stai liniştită, Bella. Trebuie să vin imediat şi să-l strâng pe al tuturor. Asta-i partea strălucită din slujba mea.

Era plin de compasiune şi mă mângâia, dar nu m-a dus la Lucas. M-a dus la aceeaşi cuşcă, deşi m-am aşezat pe pământ şi m-am opus în timp ce mă trăgea de lesă.

— Hai, fetiţa, mi-a murmurat el. Du-te în cuşcă.

Chiar nu voiam să mă duc acolo, dar când bărbatul m-a împins, am patinat pe podeaua alunecoasă, apoi m-am întors în cuşcă, ghemuindu-mă tristă în patul meu de căţel în timp ce el încuia uşa. Mi-am pus botul pe labe şi am ascultat toţi câinii răi cum nu respectau jocul „Nu Lătra". Aveam inima frântă. Trebuia să fi fost un câine foarte, foarte rău dacă Lucas mă trimisese în locul acela.

Oare asta era noua mea viaţă? Eram plimbată prin curte de câteva ori pe zi, uneori de către o femeie de treabă pe nume Glynnis, alteori de către bărbatul pe nume Wayne, mereu cu lesa aia incomodă care-mi ţinea dinţii încleştaţi. Câinii lătrau în fiecare zi, fie că era întuneric sau lumină. Uneori, venea Wayne cu un furtun şi stropea cu el,

şi mai întâi, mirosul de caca de câine se ridica în aerul umed, apoi dispărea, ceea ce făcea camera aia cu toate cuştile să fie şi mai puţin interesantă decât era.

Îmi lipsea foarte tare Lucas. Eram un câine bun, care „Nu Lătra”, dar uneori plângeam. Credeam că-i simt mâinile pe blana mea când dormeam, dar după ce mă trezeam, el nu era acolo.

Mi-am amintit de veveriţa aia pe care o găsiserăm pe stradă, cea zdrobită. Ce diferită era de o veveriţă vie, săltăreaţă. Era o aproape-veveriţă, o veveriţă moartă.

Aşa mă simţeam şi eu.

Nu mâncam. Stăteam în patul meu de căţel şi nu mă mişcam deloc când mi se deschidea uşa ca să intre Wayne sau Glynnis să mă plimbe în curtea cu gardul înalt. Nu-mi păsa nici măcar de marcajele minunate lăsate de câinii masculi şi de femelele de acolo. Eu îl voiam doar pe Lucas.

Când o femeie nouă a venit şi mi-a pus lesa ciudată pe bot şi m-a condus pe un hol, m-am chinuit să mă ridic în picioare, simţindu-mă ţeapănă şi fără vlagă. M-am dus de bună-voie, dar n-am dat din coadă. Ţineam capul plecat şi simţeam în aer mirosurile tuturor câinilor şi pisicilor de acolo, fără încântare.

M-a condus într-o cameră mică.

— Hai, Bella, hai să-ţi punem asta la loc.

Simţind smucitura cunoscută la gât, îmi purtam din nou zgarda, aşa că mă simţeam din nou ca înainte. Pe podea era o pernuţă moale, aşa că m-am dus la ea, i-am dat ocol şi m-am culcat pe ea oftând.

— Mă întorc imediat, mi-a spus femeia.

Nu ştiam unde eram şi nu-mi păsa.

Apoi s-a deschis uşa. Lucas! M-am ridicat repede în picioare şi i-am sărit în braţe chiar în timp ce intra în cameră.

— Bella! a strigat el, împleticindu-se şi dând înapoi.

Suspinam şi gâfâiam, încercând să-l ling prin porcăria aia de zgardă. Mi-am frecat capul de pieptul lui şi m-am învârtit în poala lui, punându-i labele pe piept. El m-a cuprins cu braţele, iar un sentiment de bine m-a copleşit. Lucas venise după mine! *Eram* un câine bun! Lucas *chiar* mă iubea! Nu mai voiam să fiu niciodată departe de el. Eram atât de fericită, atât de uşurată, atât de recunoscătoare. Omul meu venise să mă aducă acasă!

Femeia cea nouă era şi ea acolo. Ea mi-l găsise pe Lucas!

— Pot să-i scot masca asta de hochei? a întrebat Lucas.

— N-ar trebui, la pitbulli, dar sigur că da, e evident că nu reprezintă vreun pericol, a spus femeia.

Lucas mi-a desprins chestia aia din jurul nasului, ca să pot să-l pup ca lumea.

Femeia ţinea în mână nişte hârtii.

— Bun, ştiu c-ai semnat formularele, dar trebuie să-ţi repet ce stipulează. Dacă îţi e ridicată din nou căţeaua, din orice motiv, în limitele oraşului Denver, va fi reţinută trei zile, apoi omorâtă. Pitbullii au două şanse. Nu există nicio posibilitate de apel în afara tribunalului, şi trebuie să-ţi spun că judecătorii cam ţin cont de deciziile organizaţiilor de control al animalelor. Cei mai mulţi ofiţeri de aici sunt oameni minunaţi, care chiar sunt preocupaţi de binele animalelor, dar ăla care a luat-o pe Bella e… să zicem doar că nu mă dau în vânt după Chuck, şi are vreo doi prieteni cu care joacă poker, şi ăştia se acoperă unii pe alţii în tot ce fac. Înţelegi ce zic? Aşa-i sistemul; sorţii sunt împotriva ta.

Lucas se simţea trist, chiar dacă eram din nou împreună.

— Nu ştiu ce să fac.

— Trebuie neapărat să pleci cu ea din Denver.

— Nu pot… am unele motive pentru care nu pot să mă mut imediat. Mama… e complicat.

— Atunci, baftă. Nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi spun.

Când am părăsit camera şi am ieşit, Olivia ne aştepta. Am schelălăit de încântare. Eram atât de fericită că-mi venea să alerg mereu în cercuri. Ea s-a lăsat în genunchi şi mi-a oferit iubire, îmbrăţişându-mă şi lăsându-mă s-o ling pe faţă.

S-a apropiat un bărbat – era Wayne. Mă întrebam dacă ne vom plimba cu toţii prin curtea aceea.

— Lucas? a întrebat Wayne.

— Wayne?

S-au lovit pumn în pumn, dar nu se băteau.

— Ăă, Olivia, el e Wayne Getz. Am fost la acelaşi liceu. Wayne, Olivia e şoferiţa mea.

— Sunt iubita lui.

— Ce fain, zise Wayne zâmbind larg. Deci, Bella e căţeluşa ta? E foarte tare.

Am dat din coadă.

— Mersi. Da, e un câine bun.

Am dat din coadă.

— Deci, lucrezi aici? a întrebat Lucas.

Wayne a ridicat din umeri.

— Prestez muncă în folosul comunităţii. Iar m-au prins ăştia când am furat din magazin.

— Aha.

Wayne a râs.

— Nu, că-i în regulă. Am lăsat-o moale cu viaţa la marginea legii, pe cuvânt.

Eram nerăbdătoare să o văd pe Mama. I-am atins mâna lui Lucas cu botul.

— Şi acum ce faci? l-a întrebat Wayne pe Lucas.

— Lucrez la spitalul AV. Sunt asistentul unor manageri de caz. Şi Olivia lucrează acolo – ea ţipă la lume.

— Numai la Lucas, a spus Olivia.

— Întotdeauna ziceai că mergi la Facultatea de medicină, zise Wayne.

— Tot aşa am de gând şi acum. Lucas a aprobat din cap. Dacă toate-mi merg bine, încep din toamnă.

În sfârşit, au încetat să vorbească unul cu altul, iar eu am urcat în maşina Oliviei. Am urcat pe bancheta din spate şi am scos nasul pe fereastră.

Ştiam că nu aveam să înţeleg niciodată întru totul ce se întâmplase. Nu înţelegeam de ce eram din nou pusă în încăperea aia cu cuşti, şi câini, şi nici de ce aştepta Lucas atât de mult până să vină într-un sfârşit şi să mă ia. Ştiam doar că eram iarăşi o familie şi că nu voi mai pleca niciodată de acasă.

Am început din nou să ne trezim înainte să înceapă soarele să lumineze, să ne plimbăm, şi apoi să ieşim iarăşi la căderea întunericului.

— E singurul moment în care putem să fim siguri că hingherul nu umblă, i-a spus Lucas Mamei.

— O să ne mutăm în afara limitelor oraşului Denver, a declarat Mama.

— Unde? în Aurora[22] sunt interzişi pitbullii. În Commerce City[23] sunt interzişi pitbullii. În Lone Tree[24] sunt interzişi pitbullii, a spus Lucas cu amărăciune.

— Sunt sigură că există un loc unde putem să mergem.

— Un loc pe care să ni-l şi permitem? După ce încălcăm contractul de închiriere de aici? De unde facem rost de banii pentru garanţie? Cum ne mutăm toate lucrurile? a întrebat Lucas. Nici măcar bani să ne cumpărăm o maşină n-avem!

— Termină! Nu-ţi dau voie să vorbeşti aşa. Singurul moment în care cineva e înfrânt e atunci când se dă bătut, a spus Mama cu severitate. Hai să începem să ne căutăm un apartament chiar *acum*.

În noaptea aceea, când Lucas m-a scos la o plimbare în miez de noapte, am simţit mirosul camionului cu toate animalele în el. Lucas nu s-a întors să-l vadă, dar eu ştiam că era acolo.

Zece

În dimineaţa următoare, când am ieşit, încă era zăpadă udă pe pământ, iar cerul încă întunecat. Lucas a chicotit uşor.

— Primăvara în Denver, Bella.

Lipsa oamenilor şi a maşinilor făcea ca mediul să fie liniştit şi fără zgomot. Nu simţeam mirosuri, iar labele mi s-au udat rău într-o clipă. Era minunat. Presimţirea de rău pe care o aveam văzând atitudinea lui Lucas a dispărut când l-am văzut stând şi râzând de mine cum mă rostogoleam pe pătura aia minunat de rece. Fornăiam şi strănutam, dar după ce mi-am „Făcut Treaba", ne-am întors în direcţia opusă.

Mama aştepta la uşă când am urcat treptele verandei.

— I-ai văzut cumva pe ăia de la controlul animalelor?

— Nu. Nu o să iasă ăia atât de devreme, i-a spus Lucas. După aia, diseară, o să aştept până târziu şi-o să o scot iarăşi.

— Săraca Bella. Cât de mult are de aşteptat.

— O să fie în regulă. Nu ştiu ce altceva am putea face.

— O să mai caut un loc pe internet.

— Bine, mamă.

— Cât au crescut chiriile!

Ea a oftat.

— Ai vorbit cu managerul de caz?

— Da. Nu-i lipsit de speranţă, doar că e ceva care consumă timp. Pot să înaintez un apel, dacă reuşim să găsim un loc.

— Timpul e singurul lucru care ne lipseşte, a observat Lucas, sumbru.

— Nu te uita aşa. O să fie în regulă.

Lucas a scos un sunet de om nervos.

— N-o să găsim niciodată un loc în care Bella să aibă voie, care să fie pe ruta de autobuz, pe care să

ni-l permitem, şi care să fie calificat pentru subvenţia ta.

— Nu spune „niciodată”. Îţi promit eu că găsim.

Lucas m-a mângâiat pe cap.

— Fii câine bun, Bella. Eu trebuie să merg la muncă.

Eu şi Mama am petrecut ziua împreună. Eram foarte mulţumită să stau pur şi simplu întinsă acolo, să nu mai fiu într-o cameră cu câini care lătrau, să ştiu că eram acasă, că Lucas avea să se întoarcă acasă, şi că avea să miroasă a Olivia. Afară, soarele încălzea aerul, iar nasul îmi spunea că zăpada se topise.

În noaptea aceea, Lucas a ieşit fără mine, cu mâncare pentru pisici după el, apoi s-a întors.

— Nu-i nici urmă de poliţia câinilor, i-a spus el mamei.

Mi-a prins lesa, iar eu am dansat de încântare. M-am dus la uşă, scheunând să-mi dea drumul să ies.

Simţeam după miros că mama mea era de cealaltă parte a culcuşului, şi că Lucas le dăduse ei şi celorlalte pisici nişte mâncare.

Simţeam şi altceva. La o stradă depărtare, camionul, cel care avea cuşti în spate, se întorsese. Veselia mea a pierit – oare venea după mine? Nu voiam să merg cu camionul şi să mă întorc în clădirea aia. Am ridicat privirea spre Lucas.

— E-n regulă, Bella. Suntem în siguranţă.

Am auzit huruitul obişnuit al camionului în timp ce intra pe strada noastră. Mirosurile au devenit mult mai puternice, dar se părea că Lucas nu le simţea.

A tras cu blândeţe de lesă.

— Hai să mergem, Bella.

Camionul se mişca, se apropia. Am făcut ce voia Lucas, am mers înaintea lui în lesă, apoi, brusc, el a încremenit. Camionul a apărut în faţa noastră, urlând, şi s-a oprit. Bărbatul cu şapcă a sărit din el.

— Prin autoritatea oraşului Denver, confisc animalul, a declarat el.

Lucas a îngenuncheat lângă mine, chinuindu-se cu zgarda mea. M-am încordat – oare era timpul să ne jucăm de-a „Du-te Acasă”?

Bărbatul cu şapca a ridicat o mână.

— Dacă-i dai drumul câinelui ăluia, şi-l prind fără lesă, ţi-l tranchilizez.

Lucas era speriat şi furios.

— Ba n-o să o faceţi.

A făcut un pas spre casă.

— Hai, nu-mi face belele, puştiule, a zis încet bărbatul cu şapcă. Am sunat după întăriri imediat ce am văzut că o să cobori de pe bordură. Orice ai încerca să faci acum n-o să facă decât să-ţi îngreuneze situaţia.

— De ce faceţi asta?

— Aplic legea.

— Ne mutăm. Nu asta vreţi? Nu asta vrea Gunter? Ne mutăm, şi n-o să îl putem vedea cum dărâmă casa peste locul ăla unde aţi spus că nu mai sunt pisici. Doar că trebuie să ne găsim un loc, bine? Aţi câştigat. Acum lăsaţi-ne doar câteva zile.

— Nu se poate. Voi credeţi că nu toată lumea zice la fel? Dacă am da tuturor celor care au un pitbull câteva zile în plus, n-am mai lua niciunul. S-ar umple peste tot.

— *Vă rog!*

O maşină a oprit în spatele nostru. Pe plafon avea lumini strălucitoare care pâlpâiau. Din ea au ieşit doi oameni cu haine închise la culoare, care aveau obiecte din metal la centuri. Amândouă erau femei. Una era mult mai înaltă decât cealaltă. Poliţia.

— E pitbull. A mai fost luat. Stăpânul se opune, le-a întâmpinat bărbatul cu şapcă. Vreau neapărat să-l arestaţi, pentru că refuză să se supună unui ordin judecătoresc.

— E pitbull? Eşti sigur? a întrebat una dintre femei, cea înaltă.

Bărbatul cu şapcă a aprobat din cap.

— A fost confirmat de trei agenţi de la controlul animalelor.

— Poate, a răspuns nesigură femeia.

— Noi nu suntem implicaţi în decizia asta, a spus cealaltă femeie.

— Mie nu-mi seamănă mai deloc a pitbull, a zis femeia mai înaltă.

— Nu contează ce credeţi voi, a vorbit bărbatul cu şapcă, furios.

Ambele femei l-au privit fără vreo expresie facială. Apoi, cea mai înaltă s-a întors spre Lucas.

— Cum te cheamă?

— Lucas Ray.

— Ei, Lucas, chiar trebuie să predai câinele agenţiei de control al animalelor, a spus ea cu blândeţe.

— Dar vor s-o omoare! Nu e corect. Abia a scăpat de la ecarisaj. Asta a fost în urmă cu o *zi,* a răspuns Lucas. Ne mutăm din Denver, ne trebuie doar timp.

Am căscat neliniştită, simţind tulburarea lui Lucas, furia bărbatului cu şapcă şi tensiunea celor două femei.

— N-aţi putut să-i daţi şi lui două zile ca să se mute? a întrebat femeia mai înaltă. Mie mi se pare o cerere rezonabilă.

— Nu. Eu îmi fac treaba aici. Trebuie neapărat să-l arestaţi pe puşti, că refuză să predea animalul.

— Vă rog să nu arătaţi cu degetul spre mine, a spus femeia mai înaltă, cu răceală.

Bărbatul cu şapcă a lăsat braţul în jos.

— Dacă o să ni se ceară să facem o arestare, o s-o facem. Principala noastră preocupare e detensionarea situaţiei. Modul dumneavoastră de a vă exprima nu vă e de foarte mare ajutor.

— Ce? a izbucnit bărbatul cu şapcă.

L-am atins cu botul pe Lucas, ca să mă asigur că nu se întâmpla nimic rău.

Cealaltă femeie se întorsese cu spatele şi vorbea încet peste umăr. S-a întors din nou.

— A zis sergentul să încheiem povestea asta, i-a spus ea prietenei ei înalte.

Femeile s-au apropiat de noi. Le simţeam blândeţea; se vedea în felul în care femeia mai scundă îi atingea braţul lui Lucas.

— Poate reuşeşti să-ţi faci rost de un avocat, sau ceva de genul ăsta, dar, pentru moment, trebuie să-i laşi să ia câinele. Altfel, trebuie să-ţi punem cătuşele şi să te ducem la secţie. Asta chiar nu vrei.

— Nu ne permitem un avocat. *Vă rugăm.*

— Îmi pare rău, Lucas.

Lucas a îngenuncheat şi şi-a lipit faţa de blana mea. I-am lins lacrimile sărate de pe faţă. Simţeam valuri de tristeţe profundă venind dinspre el.

— Dar ea n-o să înţeleagă. O să creadă că o abandonez, a spus el chinuit, înecându-se.

— Hai să terminăm cu circul ăsta, a zis bărbatul cu şapcă.

— Vă rog să daţi înapoi, domnule, a spus femeia înaltă, sec.

— Ia-ţi la revedere. O să-ţi doreşti să-ţi fi luat la revedere mai târziu, a şoptit femeia mai scundă.

Lucas s-a aplecat deasupra mea.

— Îmi pare tare, tare rău, Bella. Nu pot să te apăr. Toată chestia asta e din vina mea. Te iubesc, Bella.

Bărbatul cu şapcă s-a apropiat fluturând lesa aia ciudată, ţeapănă.

— Nu vă trebuie aia! s-a răstit Lucas. Furia-i creştea tot mai mult.

— Şi-l lăsaţi pe ăsta să se răţoiască aşa la mine? le-a întrebat bărbatul cu şapcă pe cele două femei.

— Da, o să-l lăsăm. Ai ceva probleme cu treaba asta? a replicat femeia mai scundă, cu încăpăţânare.

— Lasă-l să-şi ia câinele şi să-l pună chiar el în cuşcă, i-a ordonat femeia mai înaltă.

Lucas m-a condus la una dintre cuştile din afară. Bărbatul cu şapcă a deschis uşa, iar Lucas m-a pus cu blândeţe înăuntru.

— Te iubesc, Bella. Îmi pare tare, tare rău.

Ştiam că orice s-ar fi întâmplat era de bine, pentru că Lucas era acolo şi se asigura că eu eram în siguranţă. Am dat din coadă când mi-a desprins lesa. M-a pupat pe faţă. Omul meu încă era foarte trist. Voiam să mă joc „Du-te Acasă" şi să mă cuibăresc lângă Lucas aşa cum mă cuibăream lângă Mack când mă jucam de-a „Merg la Muncă". Voiam să-l alin. Voiam să ne jucăm de-a „Bucăţica de Brânzică". Atunci n-avea să mai fie aşa de trist.

Bărbatul cu şapcă a închis uşa cuştii.

— La revedere, Bella, mi-a spus Lucas cu o voce spartă. O să-mi amintesc mereu de tine.

Când camionul s-a îndepărtat, Lucas stătea în stradă şi se ştergea la ochi.

Ştiam că trebuia să mă joc „Nu Lătra", dar brusc, m-am speriat atât de tare încât n-am mai putut să mă stăpânesc. Începeam să înţeleg ceea ce se întâmpla.

Curând, m-am întors în camera cu cuşti şi câini care lătrau. Eram cumplit de tristă. Lucas avea nevoie de mine, iar eu aveam nevoie de Lucas al meu. De ce mă trimisese în locul ăla? Locul meu nu era acolo.

M-am ghemuit pe salteaua moale de pe podea, împingându-mi coada cu nasul şi încercând să nu-i bag în seamă pe câinii care nu ştiau regulile jocului „Nu Lătra". Groaza, singurătatea şi frustrarea lor se simţea în mirosurile şi glasurile lor, şi am încercat să nu las aceste sentimente să ajungă şi la mine, dar, curând, am început să scheaun.

Am început să-mi dau seama de trecerea timpului. În timpul zilei, camera devenea mai luminoasă, dar noaptea nu era neagră de tot. Câinii lătrau fără încetare. Am vomitat în colţul cuştii, iar Wayne a stropit cu furtunul. Eram dusă la plimbări în jurul gardului, de el şi de femeia de treabă, Glynnis, cu lesa prinsă de faţă. Pământul din curte se întărise de la urmele labelor foarte multor câini.

— E nasoală situaţia, Bella, mi-a spus Glynnis în timp ce mă lăsa să adulmec îndelung gardul. Mirosurile atâtor câini îmi atrăgeau foarte tare atenţia.

— Eşti o căţeluşă aşa de blândă! Nici măcar n-ai muşcat pe cineva. Cei mai mulţi ofiţeri de la controlul animalelor nici măcar nu s-ar uita de două ori la tine. L-ai nimerit tu pe unul rău. Toată lumea crede că dobitocul cel mare e Chuck.

Nu a rostit numele Lucas, iar eu nu i-am simţit mirosul pe ea.

M-am întors în acelaşi loc, dar totul părea la fel de trist. Glynnis era foarte posomorâtă. Câinii din jurul meu păreau deosebit de trişti.

Am gâfâit, am început să mă plimb de colo colo şi am încercat să mă întind din nou pe patul meu. Apoi, m-am ridicat imediat, iar şi iar. N-am mai reuşit să mă joc „Nu Lătra”. Am lătrat ca un câine rău, implorând, plângând, jelind, întrebând. N-am primit altceva drept răspuns, în afară de urletele asemănătoare ale celorlalţi câini.

În noaptea următoare s-a întâmplat ceva curios. Am simţit mirosul bărbatului Wayne intrând în cameră, dar nu l-am văzut. Era un dulăpior în capătul culoarului, şi pentru că fusese folosit de mulţi oameni, cunoşteam sunetul pe care-l scotea când uşa-i era deschisă şi închisă. Am auzit acel sunet. Apoi, mirosul lui Wayne s-a schimbat – a rămas acolo, dar era acoperit, înăbuşit. *Wayne era în dulap.* Şi ceilalţi câini îi simţeau mirosul – îmi dădeam seama că ştiau că era acolo după cum lătrau.

Nu mai petrecuse nimeni timp în dulap, dar el stătea deja de atâta vreme acolo, încât m-am săturat să aştept. Am căzut într-un somn agitat, tulburat, dar m-am trezit imediat când am auzit uşa dulapului deschizându-se uşor. Wayne a venit la cuşca mea şi a desfăcut zăvorul.

— Bella! a şuierat el. Haide!

Ceilalţi câini parcă turbaseră. Poate că de aceea venise Wayne la cuşca mea, şi nu se dusese la niciuna dintre ale lor. Mi-a pus la gât o zgardă necunoscută şi a prins o lesă de ea – o lesă normală, nu una care să-mi ţină gura închisă.

— Haide!

Am trecut cu el de ceilalţi câini, am străbătut holul şi am ieşit în curte. Nu mai fusesem scoasă la plimbare de Wayne aşa târziu. M-am ghemuit repede, dar n-am apucat să termin, că lesa mi s-a şi strâns în jurul gâtului. Wayne alerga, iar eu trebuia să merg la galop ca să pot ţine pasul cu el. Nu era cum era cu Glynnis, care ştia că voiam să studiez mirosurile, şi-mi dădea ocazia să mă opresc şi să adulmec. El mă trăgea prea repede. Am alergat tocmai până-n capătul curţii, unde era întuneric.

— Wayne! am auzit pe cineva şoptind. Apoi i-am simţit mirosul: Lucas era acolo!

Wayne şi cu mine ne-am dus până la gard. Eu am zgâriat gardul, încercând să ajung la el, să-l ling. Lucas şi Olivia erau de cealaltă parte a gardului, iar ea a întins mâna ca să pot să i-o pup.

— Ridic-o! a spus Lucas agitat. Am pus o pătură peste sârma aia ghimpată.

Icnind, Wayne m-a ridicat de la pământ. Când m-a ridicat deasupra capului, a început să se clatine pe picioare. Eram speriată şi m-am lăsat moale.

— E tare grea! a şuierat el.

— Ţine de scară! i-a spus Lucas Oliviei. Păturica mea de căţel era pe gard, iar Lucas se întindea după mine peste ea.

M-a apucat şi m-a tras în sus peste gard.

— Uşurel, Bella. Te-am prins.

L-am lins pe faţă în timp ce cobora pe nişte scări de metal, strângându-mă la pieptul lui aşa cum făcea când eram mică. Şi mâinile Oliviei mă atingeau.

— Ce fetiţă cuminte, Bella! m-a lăudat ea încet.

În sfârşit, eram pe pământ. Am dat nebuneşte din coadă, nefiind în stare să-mi ţin scâncetele să nu-mi

iasă din gât. Voiam ca Lucas să se întindă pe jos, ca să mă pot urca peste el. M-a pipăit pe gât.

— Asta nu-i zgarda care trebuie.

Wayne a aruncat o privire spre mine.

— A, da. Am luat şi eu una de pe suport.

Olivia m-a tras uşor de zgardă.

— Are vreo importanţă?

— Nu prea cred, a zis Lucas. Doar că avea o plăcuţă cu numele ei şi numărul meu de telefon.

Olivia mi-a mângâiat urechile.

— O să-ţi luăm bijuterii noi, Bella.

Am dat din coadă.

— Auzi, Lucas? Eu zic să fie mai mult de o sută de dolari. A trebuit să şparlesc o cartelă de la un ofiţer care-i în vacanţă. Pe înregistrare o să apară că el a fost ăla care a deschis toate uşile. Ăştia or să-şi dea seama că e ceva-n neregulă.

— Ai zis o sută, îi am chiar aici, a vorbit Lucas.

— Eu zic doar c-a fost un risc mai mare decât m-am gândit, a spus Wayne.

— Ai şters sosirea Bellei din calculator? a întrebat Olivia.

— Mda, aia a fost partea uşoară, am stat la birou şi am apăsat pe ştergere. Încă e în sistem, dar nu şi vizita asta. Bella n-o să apară în programul nimănui.

— Îţi mulţumim, Wayne, a răspuns Olivia.

— Nu mai am bani. Lucas a urcat din nou scările şi mi-a recuperat păturica. A pus-o jos, pe pământ, apoi s-a aruncat pe ea. Am adus o sută. Atât ai zis.

— Eu mă tot gândesc că, dacă sunt prins, am belele mari.

— Păi atunci, vezi să nu te prindă. Ia de aici.

Lucas a împins ceva prin gard, iar Wayne a luat acel lucru.

— Băi, a spus Wayne cu tristeţe.

— Îţi mulţumim, Wayne. I-ai salvat viaţa Bellei, a zis Olivia.

— Da, păi nu m-a deranjat foarte tare să i-o fac dobitocului care a luat-o. Toată lumea-l urăşte din

ficaţi pe ăla.

Lucas m-a tras de lesă.

— Hai, Bella.

Am plecat la plimbare cu maşina Oliviei! Mă bucuram foarte mult să fiu alături de ei. Am stat în spate şi mi-am pus capul între scaunele lor, iar ei mi-au mângâiat amândoi urechile.

Dar Lucas părea trist, chiar dacă eram cu toţii împreună din nou. Cu orice greşisem, aveam să mă asigur că nu mai greşeam vreodată. Nu mai voiam să mă întorc în camera cu câini care lătrau.

— Eşti bine, iubi? a întrebat Olivia încet, atingându-l pe ceafă.

— Mda, a zis Lucas răguşit.

Olivia a oftat.

— Ştii că într-o secundă aş lua-o.

— Bineînţeles, dar tot în Denver ar fi.

— Şi chiar te-ai gândit la toată lumea? N-ai pe nimeni?

— Mătuşa Julie locuieşte la Londra. Bunica-i prea slăbită. Cam toţi prietenii mei locuiesc în limitele oraşului Denver. Amicul meu, Chase, are deja doi câini, şi iubita lui a zis că nu-i mai trebuie.

— Îmi pare tare rău.

Mama era acasă, iar când a îngenuncheat, am întâmpinat-o punându-i labele pe piept şi lingând-o pe faţă când a căzut pe spate.

— Bella! a râs ea, dar era ceva nefericit şi în ea.

Mai era o prietenă a lui Lucas acolo. Mirosea cunoscut, dar nu mi-am adus aminte cine era până când nu a întins mâna şi m-a mângâiat pe faţă.

— Bună, Bella, m-a salutat ea.

Mirosul de pisici se amesteca atunci cu propriul ei parfum, amintindu-mi de clipa în care intrase în culcuş ca să încerce s-o prindă pe Mama Pisi în ziua în care l-am cunoscut pe Lucas.

— Avem veşti bune. Audrey zice că pisicile vor fi în regulă, a spus Mama.

— Aşa e. Faptul că unul dintre membrii consiliului nostru e comisar ne e de mare ajutor uneori. I-au amânat autorizaţiile lui Gunter până când ne lasă în sfârşit să intrăm acolo şi să adunăm ca lumea restul pisicilor.

— Foarte tare, a zis Lucas, dar cu Bella nu cred că ne ajută.

— Nu ne ajută, ea fiind în sistem.

— Mulţumim c-ai făcut asta, Audrey, a spus Mama.

— Cu mare plăcere. Mă bucur că am putut să vă ajut. Aşa se întâmplă mereu. La cum e scrisă legea asta, mulţi câini sunt omorâţi, deşi n-ar face niciun rău nimănui. Imediat ce Bella iese din Denver, va fi în siguranţă.

— Unde o duci? a întrebat Mama.

— În Durango[25], a răspuns Audrey. E acolo o familie adoptivă care ia mereu pitbulli condamnaţi.

— Imediat ce găsim un loc în afara limitelor oraşului, o să mă duc acolo s-o iau.

— Bun. Ăă, ai habar cam cât o să dureze asta? a întrebat Audrey.

— Repede n-o să se rezolve, a răspuns Mama. Toate porcăriile astea birocratice prin care trebuie să trecem sunt de-a dreptul penibile. Plus că foarte multe apartamente au limitări legate de talia câinelui, care, evident, e o problemă în cazul de faţă.

— Am înţeles.

Mama a privit-o.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, am impresia că v-am înţeles greşit intenţiile. Credeam că vreţi să-i găsim o familie adoptivă într-o locaţie sigură, care să aibă grijă de ea până când îi găsim un cămin permanent.

— Văd că există o problemă. Ce-ar fi să ne spui care anume e? a întrebat Mama.

— Păi, ce spuneţi dumneavoastră nu e o situaţie pentru care e conceput sistemul ăsta. În momentul în care Bella se va muta cu familia ei adoptivă, va

ocupa spaţiu într-o casă care poate reveni altui câine. Trebuie să facem astfel încât câinii noştri să fie adoptaţi cât mai repede posibil. E singurul mod în care îi putem salva – sistemul e suprasolicitat, sunt prea multe animale şi prea puţine locuri. Dacă trec prea multe săptămâni sau luni în care Bella stă în casa unei familii adoptive, celălalt câine poate fi eutanasiat pentru că nu are niciun loc în care să se ducă. Uitaţi care-i treaba, a continuat Audrey. Ştiu cât vă este de greu, şi da, bineînţeles, dacă găsiţi imediat un loc, puteţi să mergeţi s-o luaţi, cu siguranţă. Dar vă rog să aveţi în vedere ceea ce este cel mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru Bella. Din câte mi-aţi spus, cei de la controlul animalelor au pus ochii pe câinele dumneavoastră şi nu sunt dispuşi să renunţe. Aproape toţi sunt oameni decenţi, care lucrează în acel domeniu pentru că vor să ajute animale, dar cel cu care vă confruntaţi are o anume reputaţie.

— Era în ultima zi din perioada de retenţie de trei zile, a spus Lucas.

— Atunci sunt de acord, nu putem să riscăm să o mai lăsăm să rămână în limitele oraşului nici măcar un minut. Mă surprinde faptul că au şters-o din listă, n-am mai auzit să facă aşa ceva, a observat femeia.

Olivia şi Lucas au făcut un schimb de priviri. Îmi doream ca toată lumea să scoată câte o minge şi ceva bunătăţi şi să ne bucurăm cu toţii de faptul că eram acolo, în loc să stăm atât de încordaţi şi să vorbim şi atât.

— Cât timp am la dispoziţie? a întrebat Lucas încet.

— Aa, păi dacă pui problema aşa… o să spun celor care se ocupă de plasament ce planuri ai. Sunt sigură că putem să aşteptăm cel puţin o săptămână. Mă ţineţi la curent cu căutarea unui nou apartament?

— Mă ocup de asta, a răspuns Mama.

Lucas a îngenuncheat pe podea şi m-a cuprins cu braţele.

— Îţi promit c-o să fac tot ce pot ca să găsesc un loc potrivit pentru tine. O să am şi două slujbe dacă e nevoie. O să vin să te iau cât de repede o să pot, Bella. Îmi pare tare, tare rău.

El, Mama şi Olivia plângeau, ceea ce mă zăpăcea. Simţeam nevoia să le ofer alinare, dar n-aveam habar cum.

— Ea n-o să înţeleagă. O să creadă că o abandonez, a spus Lucas. Vocea-i era chinuită.

După alte câteva clipe, Audrey mi-a prins lesa de zgardă şi, spre uluirea mea, m-a condus spre o maşină. Olivia şi Mama stăteau pe verandă îmbrăţişându-se.

— Pa, Bella! au strigat ele.

Lucas m-a pus într-o cuşcă din maşina femeii, aranjându-mi păturica de căţel astfel încât să am ceva moale pe care să stau. S-a aplecat şi a băgat degetele printre gratii. Ne jucam de-a „Bucăţica de Brânzică!”

Nu înţelegeam, dar eram foarte, foarte recunoscătoare că eram văzută drept un câine bun, şi am luat bunătatea. Când am terminat, el şi-a lăsat degetele acolo, iar eu le-am lins, zăpăcită. Îi simţeam suferinţa. Nimic din toată povestea asta n-avea vreun sens.

— S-ar putea să ne luăm la revedere acum, Bella. Dacă e aşa, îmi pare foarte rău. Vreau să ştii că în inima mea, vei fi mereu căţeluşa mea. Acum nu ştiu alt mod de a te proteja.

Când a închis uşa, i-am văzut faţa lipită de geam. Era schimbată, obrajii îi erau uzi, iar eu am scheunat când maşina s-a îndepărtat.

Iar mă simţeam ca un câine rău.

Unsprezece

Audrey era de treabă. Vorbea cu mine, şi-mi spunea „Bella, căţel cuminte”. Dar mă ducea departe de Lucas. Simţeam cum se pierdea. Se îndepărta tot mai mult, cu atât mai mult cu cât maşina se legăna şi vibra mai des. Mirosul lui se simţea puternic pe păturica mea, iar eu mi-am băgat nasul în ea, inspirând adânc, savurând mirosul lui. Era păturica mea de la Lucas.

Pe măsură ce călătoream, am început să simt un alt miros. Înainte, amestecul alcătuit din oameni, maşini, fum şi toate celelalte mirosuri care se amestecau în atmosferă în apropierea casei noastre nu mi se părea niciodată deosebit, era doar fundalul pentru mirosul unic al verandei, uşii, tufişurilor, al Mamei, al lui Lucas şi al meu. Dar, în clipa aceea, în timp ce conduceam, mirosurile se uneau încet-încet. Era o prezenţă cu totul nouă în vânt, un amestec de parfumuri puternice care pentru mine însemnau „acasă”. Am mai trecut şi pe lângă alte amestecuri asemănătoare de mirosuri, dar era uşor să simt amestecul puternic de mirosuri din locul în care trăiam noi. Am reuşit să-mi şi dau seama unde eram când femeia de treabă m-a scos din maşină ca să pot să joc „Fă-ţi Treaba” – în direcţia aia, mă gândeam eu îndreptându-mi nasul într-acolo, în direcţia aia era casa noastră.

În direcţia aia era Lucas. Dar noi nu am luat-o în direcţia aia.

În schimb, m-a dus la o casă unde am stat multe zile cu o femeie pe nume Loretta, un bărbat pe nume Jose, un câine mare, unul mic şi alb, două pisici şi o pasăre. Pe câinele mic îl chema Rascal şi nu fusese învăţat niciodată să se joace de-a „Nu Lătra”. Pe câinele mare îl chema Grump, era bătrân, se mişca încet şi avea blana maroniu-deschis. Nu lătra niciodată, şi toată ziua era foarte somnoros. Ambii câini erau mai mici decât mine. Pisicile nu

mă băgau în seamă, iar pasărea se holba la mine când îi adulmecam colivia.

Eram prea supărată ca să mănânc în prima zi şi n-am mâncat nici în a doua. Pe urmă mi-am dat seama că Lucas mă trimisese în locul acela ca să-l aştept, aşa că am început să mă hrănesc când se hrăneau şi ceilalţi câini. Trebuia neapărat să fiu un câine cât de bun se putea, pentru ca Lucas să vină şi să mă ia de acolo.

Mi s-a dat un pat care purta mirosul puternic, înţepător, al multor altor câini, şi cel puţin al unei pisici. Mi-am tras păturica de la Lucas în pat cu mine, ca să-i pot simţi mirosul în timp ce dormeam.

Cel mai adesea, Jose stătea în scaunul lui mare şi moale. Îi plăcea să mănânce dintr-un bol şi-mi dădea şi mie, pe furiş, câte o bucată de ceva sărat, când nu era Loretta prin apropiere. Petreceam mult timp jucându-mă de-a „Şezi" lângă scaunul lui Jose. Ştiam că dacă-mi dă bunătăţi înseamnă că sunt un câine bun, aşa cum ştiam că eram bună dacă Lucas se juca mereu cu mine de-a „Bucăţica de Brânzică".

Loretta era foarte bună cu mine şi-mi spunea că sunt un câine bun. Avea în spatele casei o curte mare, cu un gard făcut din lemn. Când ne dădea drumul afară ca să ne jucăm de-a „Fă-ţi Treaba", Rascal lătra la gard, iar Grump se întindea la soare. Când ploua, Grump nici nu ieşea bine în ploaie, că se şi întorcea să se întindă pe un preş mic de lângă uşă, iar Rascal îşi ridica repede piciorul, apoi stătea lângă Grump şi lătra la uşă până când o deschidea Loretta.

În mijlocul curţii din spate era o zonă plină de aşchii de lemn desprinse. Acolo îmi plăcea mie să mă joc „Fă-ţi Treaba". Erau construcţii din lemn despre care nu ştiam la ce folosesc, în afară de una, care era un leagăn, şi am recunoscut şi rampa cu trepte în partea de sus: era un tobogan.

Nici Loretta, nici Jose nu mi-au aruncat mingea pe tobogan, ca s-o prind în timp ce sărea pe partea

cealaltă. Asta mă făcea să-mi lipsească Lucas şi mai tare. Asta voiam să fac cu el când avea să vină să mă ia. Ne-am fi jucat în curtea din spate, iar el ar fi aruncat mingea pe tobogan, iar eu aş fi prins-o.

— Ce căţeluşă cuminte, Bella, ar fi spus el.

Îmi închipuiam deja zâmbetul lui şi mâinile lui prin blana mea.

Pentru mine, plimbările prin curte au fost o ocazie de a studia cu nasul ceea ce aflasem când Audrey mă dusese cu maşina ca să fiu lângă Loretta şi Jose: că erau amestecuri de oameni, case şi maşini în aer, ce puteau fi uşor despărţite, iar unul dintre ele, pe care-l simţeam foarte puternic, era mirosul de acasă. Când Jose mergea cu maşina în „oraş", conduceam direct spre una dintre acele combinaţii de miresme, şi aşa am ajuns să ştiu acele locuri drept oraşe. Toată ţara era plină de oraşe, şi unul era căminul meu, oraşul meu de baştină.

Prin toate aceste lucruri am trecut ştiind că nu locuiam acolo, cu Jose şi Loretta. Locuiam cu Lucas şi Mama, şi trebuia să mă joc „Merg la Muncă" şi să-i văd pe toţi cei care mă iubeau, şi să ofer alinare tuturor celor care aveau dureri şi temeri. În fiecare dimineaţă adulmecam aerul imediat ce mi se dădea drumul afară, sperând să simt mirosul lui Lucas în timp ce venea să mă ia, aşa cum mă găsise în clădirea plină de cuşti şi câini care lătrau.

— Credeam că Bella o să stea la noi numai câteva zile, până vine stăpânul s-o ia, a spus Jose într-o zi. Adormisem, dar desigur, când mi-am auzit numele, am ridicat capul. M-am ridicat în picioare, apoi am şezut, ca un câine cuminte, care merita ceva bun.

— Au trecut două săptămâni.

— Ştiu.

Loretta a ridicat din umeri.

— Vine weekendul următor.

— Bun.

Jose nu mi-a dat deloc bunătăţi sărate atunci, dar când Loretta s-a dus la bucătărie, mi-a dat câteva pe furiş. Jose şi cu mine aveam o înţelegere. Dar, uneori, Loretta ne prindea, şi zicea: „Nu-i voie!” Eu plecam pe furiş, dar din câte-mi dădeam seama, ea era mai supărată pe Jose decât pe mine. Erau momente în care era mai bine să fii câine.

În curte era un gard, iar după el, copaci şi iarbă. Când vântul bătea dintr-o direcţie, simţeam mirosuri de oameni, câini, mâncare şi maşini: un oraş. Când direcţia vântului se schimba, simţeam miros de plante, copaci şi apă – ca un parc, dar mult mai întins ca suprafaţă. Uneori, Jose şi Loretta mă duceau la plimbări scurte pe o potecă din spatele gardului lor, unde nu mai erau case, dar ne întâlneam cu alţi oameni şi câini. Numeau plimbările noastre „Mergi pe Potecă.”

— Îmi place mult că locuim chiar faţă-n faţă cu pădurea statului. Nu e fantastic, Bella? întreba Loretta uneori, când ne jucam de-a „Mergi pe Potecă”. Simţeam că era fericită, dar mă ţinea în lesă, deci orice s-ar fi întâmplat, nu era *chiar atât* de minunat.

Ne plimbam doar în zilele frumoase. Îmi aminteam de vremurile în care eram cu Lucas, în zile asemănătoare, în care florile îşi împrăştiau parfumul, iar animalele mici o zbugheau în pământ sau prin copaci când mă apropiam. În mod sigur, Lucas avea să vină să mă ia în curând.

— O să pun nişte aşchii noi la locul de joacă, a spus Jose. Astea au putrezit. Vine vara, o să vrea nepoţeii să se joace.

— Bună idee. Mersi, Jose.

Loretta ne-a lăsat în curte şi a revenit în casă.

— Hai să împrospătăm un pic pe-aici, Bella, a spus Jose. Ştii că vine stăpânul tău să te ia mâine? O să-mi fie dor de tine, ai fost o companie plăcută.

Am căscat scărpinându-mă după ureche, cu gândul la un pui de somn.

Jose a scos din garaj ceva ce avea roţi. Icnind uşor, a mutat leagănul, toboganul şi celelalte construcţii de pe aşchiile de lemn într-un loc de lângă acel gard.

— Pfiu! Destul pe ziua de azi! mi-a zis el. Hai înăuntru, Bella.

M-am întins pe perna moale din faţa şemineului şi am închis ochii. Mă gândeam la Lucas. Mă gândeam la Olivia. Mă gândeam la „Du-te Acasă”.

„Du-te Acasă.”

Fusesem un câine bun, dar Lucas nu venise să mă ia. Poate că nu avea să vină.

Poate că trebuia să mă joc eu „Du-te Acasă”.

În noaptea aceea, Jose mi-a dat drumul afară să mă joc „Fă-ţi Treaba”. Simţeam mirosul multor lucruri, dar nu simţeam şi mirosul lui Lucas. Totuşi ştiam unde era, îl simţeam de parcă m-ar fi tras de lesă. Senzaţia prezenţei lui era mult mai slabă decât atunci când venea pe trotuar la sfârşitul zilei, dar ştiam în ce direcţie să merg ca să mă joc „Du-te Acasă”.

Nu puteam să mă caţăr pe gard. Era prea înalt ca să îl pot sări. Dar trebuia neapărat să ies din curte. Jose şi Loretta mă scoteau la plimbare, dar mereu în lesă. Dacă Lucas ar fi fost acolo, mi-ar fi aruncat o minge care ar fi sărit pe tobogan, iar eu aş fi alergat după ea. Toboganul era proptit de gard. Mi-l închipuiam pe Lucas aruncând mingea, care urca pe rampă, apoi ajungea peste gardul din lemn. Aş fi alergat după ea, iar după ce aş fi prins-o, aş fi ajuns pe partea cealaltă.

N-aveam nevoie de nicio minge. Am traversat în fugă curtea, am urcat pe tobogan, am sărit peste vârful gardului şi am aterizat uşor pe o moviliţă de pământ afânat.

Voiam să mă joc „Du-te Acasă” la Lucas.

Am lăsat casele şi câinii în urmă şi m-am îndreptat spre copaci şi spre mirosurile pietrelor şi

ale apei. Mă simţeam bine, puternică, vie, şi simţeam că am un ţel.

Nu am dormit nici în ziua, nici în noaptea aceea. Am găsit o potecă pe care simţeam mirosurile multor oameni, dar de fiecare dată când auzeam pe cineva apropiindu-se de mine, mă întorceam şi mă îndepărtam cu paşi vioi de potecă până când omul trecea. În apropiere era un pârâu din care am băut de câteva ori.

A început să-mi fie foame. Era o foame care nu-mi era cunoscută. Stomacul îmi era gol şi începea să mă cam doară. Mi-am adus aminte cum mă hrănea Lucas cu o „Bucăţică de Brânzică", şi a început să-mi lase gura apă. M-am lins pe buze cu gândul la acea bunătate.

Când zilele au început să se răcească şi să se întunece, eram obosită şi simţeam nevoia să dorm. Am săpat o vizuină lângă o stâncă, gândindu-mă, în timp ce o făceam, la celălalt culcuş al Mamei Pisi, cel de sub verandă.

Atunci mi-am dat seama că lăsasem în urmă ceva foarte important, foarte drag: păturica mea de la Lucas.

M-am ghemuit. Îmi era frig, eram singură şi tristă.

Un ţipăt brusc m-a făcut să tresar din somn la puţin timp după ce adormisem. Am sărit în picioare. Oricine l-ar fi scos, ţipătul ăla era în apropiere.

Am încremenit în momentul în care sunetul a spart din nou tăcerea. Ceea ce la început păruse a fi un ţipăt de om era prea crud şi prea sălbatic, dar oare ce animal scotea un asemenea sunet? Când a mai răsunat o dată puternic în aer, nu am simţit durere sau teamă, dar, cu toate astea, m-am speriat cumplit. Am ezitat, gândindu-mă ce să fac. Să o rup la fugă? Să cercetez situaţia?

Următoarea dată când l-am auzit, a sunat scurt şi aspru, ca un câine care lătra o singură dată – deşi ăsta nu era câine. Voiam să aflu ce animal făcea aşa,

spărgând liniştea apăsătoare cu sunetele lui pătrunzătoare, aşa că am pornit cu pas vioi ca să aflu.

Pe măsură ce urechile-mi dădeau de veste că mă apropiam, am încetinit, deşi briza bătea în direcţia opusă mie şi nu puteam mirosi ce se apropia.

Apoi am văzut-o: era o vulpe mare care stătea pe un bolovan. Avea gura căscată, pieptul îi era încordat, iar ţipătul ei pătrunzător umplea noaptea. Câteva clipe mai târziu, l-a scos din nou. Apoi, s-a răsucit brusc şi m-a fixat cu privirea.

Am simţit cum mi se ridica blana de pe ceafă. Ştiam ce era o vulpe de când jucam „Hai în Drumeţie", cu Lucas şi Olivia. Semănau oarecum cu veveriţele – erau animale care fugeau lipindu-se de pământ. Dar era ceva în legătură cu ea care m-a făcut să nu vreau să alerg după ea. Ne-am privit unul pe altul, câine şi animal sălbatic, iar eu i-am simţit mirosul de sălbăticiune. Oare ce credea ea despre mine, care eram mai mare şi eram un câine bun, cu zgardă, care locuia alături de oameni?

A sărit silenţios la pământ şi a zbughit-o printre copaci. Urmărind-o cum pleacă, mi-am adus aminte de momentul în care văzusem pentru prima dată o vulpe şi de cât eram de încrezătoare, gata s-o rup la fugă după ea dacă aşa ar fi vrut Lucas. Dar, în ziua aceea, totul era altfel. Fără oameni care să fie alături de mine, în clipa aceea intrasem eu în lumea vulpii, nu invers. Deodată, mă simţeam foarte vulnerabilă.

Oare ce alte arătări mă mai aşteptau în pădurea care se întuneca tot mai tare?

În dimineaţa următoare eram neliniştită, flămândă şi un pic speriată. Ştiam că eram un câine bun, care se juca „Du-te Acasă", dar cărarea pe care o apucasem nu părea a duce chiar în direcţia în care-l simţeam pe Lucas. Dacă ieşeam de pe cărare, uneori, pământul era stâncos, alteori, acoperit cu plante, de aceea îmi era greu să călătoresc.

După o bucată de vreme, cărarea a început să o ia în jos, iar mirosul de oameni devenea mai puternic. Ştiam că trebuia să fug, dar sentimentul că aveam să fiu în curând aproape de oameni mă împingea înainte. Mi-am adus aminte că avusesem o senzaţie asemănătoare şi atunci când pisicile erau speriate şi intraseră bărbaţi şi femei în culcuş, şi simţisem dorinţa aia de a merge la ei, de a fi cu ei. Poate că oamenii m-ar fi recunoscut la fel ca Ty şi ceilalţi, şi m-ar fi dus la Lucas.

Am auzit vocile a doi băieţi. Am ezitat un pic, apoi m-am îndreptat în direcţia aceea.

Cu vântul în faţă, am simţit mirosul băieţilor cu mult înainte de a-i vedea. În timp ce mă îndreptam voioasă spre ei, am auzit o detunătură puternică, bruscă. Semăna oarecum cu o uşă care se trântea – dar din mai toate punctele de vedere, era un zgomot pe care nu-l mai auzisem niciodată. Un damf de fum înţepător mi-a ajuns la nas.

— Bine ai tras! l-am auzit strigând pe unul dintre băieţi.

Zgomotul mă speria, dar eram prea atrasă de gândul că voi vedea oameni, ca să pot sta departe. Am trecut peste un deal mic şi i-am văzut stând unul lângă altul, fără să privească în direcţia mea. Unul dintre ei ţinea ceva lung, un soi de ţeavă, şi din acea ţeavă ieşea fumul înţepător. Celălalt purta un sac în spate, asemănător cu cel pe care-l purta Lucas când ne jucam „Hai în Drumeţie”. Stăteau cu faţa spre nişte sticle aşezate pe un copac căzut, iar din acestea am simţit un iz de ceva ce-i plăcea lui Jose să bea când îmi dădea pe furiş câte ceva bun. Mi-a lăsat gura apă numai la gândul la ceva bun.

Cu un norişor de fum şi o repetare a zgomotului puternic, una dintre sticle s-a spart.

— Băi! a strigat băiatul cu sacul în spinare, cel care nu ţinea ţeava. Apoi a ridicat privirea şi m-a văzut. Am dat din coadă.

— Băi! Un câine!

Celălalt s-a întors să se uite.

— Mamă! exclamă el.

A ridicat ţeava pe umăr şi a îndreptat-o spre mine.

Doisprezece

Băiatul care purta sacul a apăsat pe ţeavă, îndreptând-o cu forţă în sus, departe de mine.

— Bă! Ce faci? a întrebat el cu asprime.

Băiatul cu ţeava a îndreptat-o spre cer.

— E vagabond.

— Nu-l *împuşcăm.* E ilegal.

— Bă, ce facem noi e *şi aşa* ilegal.

— Nu împuşti câinele cuiva numai pentru că s-a pierdut. N-ai face asta cu adevărat, nu?

Ceva în legătură cu situaţia asta m-a făcut să ezit să mă apropii mai mult. Băieţii nu păreau a fi furioşi, dar părea că exista ceva tensiune între ei doi. Ţeava s-a lăsat în jos.

— Ce mama dracului, Warren? Nu ştiu. Poate că nu.

— Iisuse! Adică, noi am venit aici să tragem în sticle.

— Dar ai tras în cioara aia.

— Da, într-o cioară, nu într-un câine. Şi-am mai şi ratat.

— De unde ştii tu că n-aş fi ratat câinele?

— Hai aici, băiatu'.

Băiatul cu rucsacul şi-a dat cu palma peste picioare.

— E fată, a zis celălalt băiat.

Avea mirosul înţepător de la ţeavă pe mâini şi pe haine.

— Bun, acum văd şi eu, frate, a zis el. Ce faci, fetiţă, hă? Ce cauţi tu tocmai pe aici, te-ai rătăcit?

I-am adulmecat cu grijă mâinile. N-avea mâncare în buzunare, dar degetele-i miroseau de parcă ar fi ţinut recent în mâini carne cu miros înţepător. I le-am lins, ca să fiu sigură. Da! Băiatul ăsta avea de unde să facă rost de bunătăţi pentru căţei!

— Şi acum ce facem? a întrebat băiatul cu ţeava.

— Am nişte pastramă de vită în maşină.

— Stai aşa.

Băiatul cu ţeava a ridicat-o pe umăr şi şi-a pus capul pe ea. L-am urmărit, curioasă, apoi am tresărit când am auzit o bubuitură răsunând din capătul ţevii şi umplând aerul cu aceeaşi duhoare înţepătoare.

— E-n regulă, fetiţă, mi-a zis băiatul cu sacul. Bă, ce bine ai tras!

Apoi am plecat la o plimbare, dar eu eram liberă din lesă şi am luat-o la fugă înainte, luând urma unui rozător mic. I-am auzit pe băieţi vorbind şi mergând cu grijă pe cărare. Înţelegeam faptul că pentru moment eram cu ei, aşa cum fusesem, temporar, şi cu Jose şi Loretta. Poate că până aveam să ajung la Lucas, aveam să fiu cu alţi oameni, pe termen scurt.

Băiatul cu ţeava era Warren, iar celălalt se numea Frate. Dar, uneori, Frate îi zicea lui Warren Frate, ceea ce îmi dădea o stare de confuzie. Am mers prin iarba verde şi călduroasă până la o maşină, iar când Warren i-a deschis portiera, un miros delicios a ieşit din ea. Găsisem bunătăţile pentru căţei, erau în maşină!

— Vrei nişte pastramă de vită, fetiţo?

Eram atât de încântată încât mă învârteam în cercuri, apoi m-am aşezat, ca să arăt că puteam să fiu un câine bun. Warren mi-a dat o bucată de carne greu de mestecat, cu miros de fum, pe care am înghiţit-o repede.

— Îi e tare foame, a observat Frate. Trebuie să-i fie, dacă mănâncă porcăria aia.

— Te-am văzut şi pe tine c-o mănânci, a zis Warren.

— N-am mâncat-o de *bună* ce era. Am mâncat-o pentru că era disponibilă.

— Vrei şi acum?

— Mda.

Ambii băieţi au mâncat ceva din gustarea pentru căţei, ceea ce mi se părea şi ciudat, şi tulburător. Cu toate mâncărurile alea minunate pe care le puteau

alege oamenii, de ce să fi luat bunătăţile unui câine bun, care le merita?

— Ce câine, crezi că-i ăsta? a întrebat Warren.

— Frate, n-am habar, a răspuns Frate. Şi-acum, cum e, te-ai făcut cu un câine?

— Nu, normal că nu, a zis Warren. Nu m-ar lăsa mama să am un câine.

Am privit spre Warren. Mama? O cunoştea pe Mama?

— Şi-atunci ce facem? a vrut să ştie Frate. Nu putem s-o lăsăm pur şi simplu aici. Probabil că aparţine cuiva. Adică, are şi zgardă. Poate că a fost despărţită de stăpânii ei.

— Păi şi ce? a întrebat Frate. O luăm cu noi?

— Am putea să sunăm pe cineva, nu?

— Păi şi ce zicem? Eram pe Colorado Trail[26] şi trăgeam în sticle de bere, şi am găsit o ditamai căţeaua, puteţi să veniţi s-o luaţi?

— Bun. Nu.

— Nu la care parte?

Warren a zâmbit larg.

— Nu zicem nimic de trasul la ţintă. Auzi, bă, poate e vreo recompensă, ceva. Ar trebui să anunţăm.

— Da, dar cât o să dureze?

— Nu ştiu, frate, încerc să-mi dau seama.

— Că la patru jumate eu trebuie să fiu la lucru.

— Nici nu ştiu dacă ar trimite ăştia pe cineva tocmai până aici, oricum. Ce zici de asta? Hai să o punem noi pe bancheta din spate şi s-o ducem la postul şerifului din Silverton.[27] Ştiu ăia de acolo ce-i de făcut.

— Vrei să mă duc *eu* de bună voie la şerif, a comentat sec Frate.

Ambii băieţi au râs. Atenţia mea s-a îndreptat către pachetul mototolit din mâna lui Warren. Mai era o bucăţică de gustare pentru căţei acolo, înăuntru. Mă întrebam dacă el ştia. Mă jucam „Şezi”, iar în clipa aceea mi-am mutat greutatea de pe o labă din faţă, şi înapoi pe ea, ca să-i transmit

că un asemenea comportament impecabil merita acea ultimă bucăţică de carne.

— Haide, fetiţă! m-a strigat Warren.

Ţinea uşa din spate a maşinii lui deschisă. Am ezitat – îmi plăceau la nebunie plimbările cu maşina, dar asta mi se părea ciudată. Oare unde mă ducea? Însă Warren a foşnit punga, a aruncat ultima bucăţică în maşină şi am ştiut care era decizia corectă. M-am urcat pe bancheta din spate, băieţii au urcat în faţă şi gata; am plecat la plimbare cu maşina.

Eram departe de Lucas. Simţeam mirosul de acasă, şi era foarte, foarte departe. Dar poate că acolo mă duceau băieţii.

Mi-am ridicat nasul spre crăpătura de la geam, trăgând mirosurile limpezi, curate, de afară. Îmi dădeam seama că ne îndreptam către un oraş, pentru că amestecul de mirosuri devenea din ce în ce mai puternic, dar simţeam şi mirosurile multor animale. Cele mai multe îmi erau cu totul străine.

Nu-mi plăcea la fel de mult plimbarea cu maşina, ca atunci când conducea Olivia. Niciunul dintre băieţi nu repetase numele Mamei, şi nu pomenise nici pe altcineva pe care să-l cunosc. Aşa făceau oamenii – luau câinii la plimbări cu maşina pentru că era mai distractiv să ai un câine cu tine la drum. Dar mai fusesem dusă cu maşina în locuri în care, atunci când ajungeam, descopeream că erau noi, nu erau casa mea.

— Deci ştii că nu am tocmai cea mai bună relaţie cu departamentul şerifului din San Juan, i-a zis Frate lui Warren.

— Doar nu ne-or lua ăştia şi amprentele. Nu facem decât să lăsăm acolo un câine.

— Păi şi dacă găsesc puşca din portbagaj?

— De ce s-ar uita în portbagaj, frate? Ia nu mai fi atât de paranoic. Şi, oricum, nu e nimic ilegal în a avea o armă, e amendament în constituţia noastră.[28]

— Dar n-ar fi trebuit să tragem cu arma în pădurea naţională, a zis Frate îngrijorat.

I-am simţit neliniştea din voce şi am aruncat o privire curioasă spre el.

— De unde să ştie ei de asta? Mai lasă-mă, frate. Doamne!

Warren a pufnit cu dispreţ.

— Ce crezi, că găsesc ăia sticlele şi le fac analize criminalistice?

— Chestia e că făceam o treabă, şi acum mergem la poliţie.

— Dacă vrei, poţi să aştepţi în maşină, cu câinele.

O vreme, am mers cu maşina în tăcere. Simţeam un miros de scrum stătut în interiorul automobilului, deci am stat cu nasul la fereastră. În cele din urmă am încetinit, virând de câteva ori, apoi ne-am oprit. Motorul s-a oprit. Toate vibraţiile şi zgomotele au încetat. M-am dus de la un geam la altul pe bancheta din spate, dar nu mai vedeam niciun motiv să rămânem parcaţi în locul ăla cu puţine maşini şi fără alţi câini.

— Păi şi mergem cu ea înăuntru? a întrebat Frate.

— Nu ştiu. Nu, hai să mergem acolo, înăuntru, să le zicem şi să vedem ce zic. Poate că s-a anunţat vreo recompensă, ceva, a zis Warren.

— Aşa. Ai zis tu ceva.

Brusc, geamul a fost coborât, aşa că am reuşit să-mi scot tot capul!

— De ce-ai făcut asta? a întrebat Frate.

— Pentru că-i soare afară. Se înţelege de la sine că n-o să aducem aici un ajutor de şerif, cu câinele închis în maşină, a spus Warren răbdător. Adică, se ştie că ăsta-i un act de abuz faţă de animale. Chiar şi într-o zi răcoroasă ca asta, pot să se supraîncălzească.

Warren s-a întins să mă mângâie pe cap. L-am lins în palmă, să-l scap de gustul de carne.

— Bun, fetiţo. Tu rămâi aici, bine? O să fii în regulă. O să ne întoarcem imediat. O să te ajutăm să îţi găseşti casa, bine? O să fie foarte bine.

Nu înţelegeam cuvintele, dar tonul lor îmi era cunoscut. Când oamenii îşi lăsau câinii singuri, vocile lor purtau adesea aceleaşi inflexiuni. Când Lucas juca „Merg la Muncă", suna aşa. Am simţit o durere puternică, aducându-mi aminte.

— Păi şi dacă nu vine nimeni s-o revendice? a vrut să ştie Frate.

— Sunt sigur că o să vină cineva.

— Totuşi, după aia ce se întâmplă?

— Păi… nu ştiu. Poate o adoptă careva, nu? a întrebat Warren cu speranţă.

— Sau o eutanasiază. Adică o ducem la camera de gazare.

— Păi, ai tu vreo idee mai bună? Tu aveai de gând s-o *împuşti.*

— N-aş fi făcut niciodată asta.

Băieţii au coborât din maşină.

— Ne întoarcem, promit, a spus Warren.

Am privit pe fereastra din faţă în timp ce băieţii se apropiau de o clădire mare, deschideau o uşă şi intrau. Mi-am adus aminte de uşile de sticlă ale clădirii mari, pline de cuşti cu câini care lătrau. Erau asemănătoare cu aceea.

În clipa aceea am înţeles ceva. Mulţi oameni erau foarte de treabă, dar asta nu însemna că aveau să mă ducă la Lucas. De fapt, unii dintre ei m-ar fi putut duce *departe* de Lucas. Mi-or fi dat ei de mâncare, m-or fi plimbat ei cu maşina, dar eu trebuia să mă joc „Du-te Acasă".

Mi-am scos capul pe fereastră, apoi labele din faţă, lăsându-le să atârne spre pământ. Am dat din fund împingându-mă în faţă, până când labele mele din spate ajunseră să se bălăngăne prin aer şi am căzut cu botul în faţă, pe pavaj. Ieşisem din maşină şi n-aveam lesă. M-am scuturat, mi-am ridicat nasul şi am pornit în pas vioi spre mirosul de mâncare.

Erau maşini, oameni şi clădiri, deci ştiam că sunt într-un oraş, dar era altul decât cel în care mă duseseră Jose şi Loretta. În timp ce-mi urmam nasul, unii oameni strigau la mine de la geamurile maşinilor şi din pragurile caselor – păreau a fi prietenoşi, dar nu credeam că aveau să mă ducă la Lucas, deci nu m-am apropiat de ei. Totuşi, am simţit un miros de ceva dulce şi lipicios pe trotuar şi l-am mâncat repede, ronţăind şi nişte pâine uscată care zăcea lângă el. Ce loc frumos, care lăsa bunătăţi pentru un câine care le merita.

Stomacul meu gol mă ţinea concentrată asupra găsirii unei gustări, în ciuda nevoii mele de a juca „Du-te Acasă”. Am luat-o pe urma miresmelor, sperând să mai găsesc bunătăţi pe asfalt.

Am simţit izurile multor câini, de obicei separate unul de celălalt, apoi am auzit lătrat şi am văzut un câine într-un lanţ, dar pe urmă am schimbat direcţia, pentru că am simţit câţiva câini care mergeau împreună. Mi-am croit drum spre ei, iar când am ajuns după un colţ, am dat de o haită.

Erau doi masculi foarte închişi la culoare, unul mare şi unul mic, şi o femelă scundă, cu blană lungă. Stăteau în spatele unui magazin dinspre care venea un amestec de mirosuri delicioase, fixându-l cu privirea, dar când au simţit că mă apropiam, au întors repede capetele.

Masculul Mic a alergat direct spre mine, apoi s-a oprit, ridicând botul în acelaşi timp. M-am întors şi ne-am adulmecat reciproc. Mă mişcam ţeapăn, nepregătită să invit la joacă printr-o aplecare doi masculi aflaţi de-o parte şi de alta, dar dând din coadă în semn de salut prietenos. Masculul Mare a ridicat piciorul la un stâlp, Masculul Mic i-a urmat exemplul, iar eu le-am mirosit politicoasă marcajele, observând că femela nu se mişcase de lângă uşa din spate a magazinului.

Masculul Mic m-a invitat la joacă, aplecându-se şi ne-am hârjonit un pic, în timp ce Masculul Mare marca în continuare, apoi Masculul Mare s-a

îndreptat cu paşi voioşi către noi şi am încetat cu joaca, pentru că prezenţa lui acolo schimba situaţia.

Când s-a deschis uşa din spate, un abur ce mirosea a carne gătită s-a împrăştiat afară şi am văzut o femeie stând în prag.

— Salut, căţei drăguţi! a zis ea pe un ton cântat.

Masculii au alergat şi s-au aşezat la picioarele femeii, dar eu am rămas un pic în urmă, având grijă să nu-i înghesui pe ceilalţi câini. Eram nesigură ce avea să se întâmple în continuare. Simţeam că femela se încorda în prezenţa mea, dar ochii ei erau concentraţi asupra femeii, care avea o bucată de hârtie minunat de unsuroasă în mâini. Hârtia foşnea şi din ea ieşea miros de ceva suculent, în timp ce ea băga degetele durdulii şi scotea bucăţele grase de carne de vită gătită. Începând cu femela, a trecut pe la câinii înşiruiţi şi ne-a dat fiecăruia câte o bucată mare. Ne lingeam toţi pe bot, aşteptând cu nerăbdare, abia reuşind să ne stăpânim încântarea.

— Tu eşti o prietenă nouă? Pe tine cum te cheamă? a întrebat ea în timp ce-mi întindea o felie delicioasă. I-am luat cu delicateţe bunătatea dintre degete, mestecând-o repede, ca să nu poată să mi-o ia ceilalţi câini.

— În seara asta atât am, iubiţeilor. Să fiţi căţei cuminţi!

Femeia a închis uşa. Am adulmecat cu toţii pământul, ca să vedem dacă ne scăpaseră ceva bucăţele. Femela a venit şi m-a studiat bănuitoare, iar Masculul Mic s-a aplecat, dând din coadă. Ne-am înghesuit acolo o clipă, bucurându-ne de mirosurile de carne de pe boturile noastre, apoi haita a mers mai departe. Făceam parte din ea, aşa că am urmat-o. Mă bucuram să fiu alături de alţi câini.

Mergeam pe o stradă îngustă din spatele clădirilor. Nu erau maşini, deşi erau câteva containere mari care conţineau în mod evident bucăţi de lucruri bune de mâncat, în care mi-ar fi

plăcut să scotocesc, dar haita nu se oprea decât când masculii ridicau picioarele ca să marcheze.

În cele din urmă, ne-am oprit în faţa unui coş pătrat din plastic din care ieşea o grămadă de mirosuri îmbietoare. Masculul Mare a reuşit să dărâme capacul, iar eu am inhalat adânc, simţind mirosuri de brânză, grăsime şi dulciuri, care-mi provocau foame.

Apoi, Femela m-a uluit sărind cu agerime de la pământ, cu labele din spate zgrepţănând părţile laterale ale tomberonului, în timp ce scotocea cu botul înăuntru. A dat înapoi, trăgând după ea o cutie din care s-au revărsat bucăţi de carne învelită în pâine. Fiecare câine a tras o gustare, zbughind-o de lângă haită ca s-o dea gata repede. A mea era învelită în plastic, dar când am rupt învelitoarea, am descoperit că era acoperită cu un sos cu un miros puternic, amar, care m-a făcut să strănut.

Femela a mai sărit de câteva ori după hârtie. Uneori, scotea lucruri fără nicio valoare – bucăţele de legume sau mai mult sos din ăla înţepător – dar de câteva ori a mai găsit ceva de mâncare. Eram cea mai mică, aşa că am dat înapoi, cu sfială, fără să-mi bag capul în faţă când cei doi Masculi s-au năpustit asupra a ceea ce scosese Femela. În schimb, am aşteptat să coboare şi ea şi să-şi mănânce partea.

Apoi, la un semnal necunoscut, cei doi masculi au plecat cu paşi vioi. Femela lingea nişte hârtie, iar după felul în care mă privea, mi-am dat seama că dacă mă apropiam, avea să se repeadă la mine, aşa că i-am lăsat destul loc şi i-am urmat tovarăşii.

Ne-am croit drum spre o altă uşă cu miresme minunate. Deşi era închisă, era făcută dintr-o substanţă metalică prin care vedeam oamenii mişcându-se de colo colo în interiorul clădirii. Într-un fel, îmi amintea de păturile pe care le folosise Lucas ca să prindă pisicile din culcuş – materialul acoperea, dar nu bloca lumina dinspre interior.

Am păstrat distanţa faţă de Femelă. Masculul Mic şi cu mine ne hârjoneam în timp ce Masculul

Mare marca, apoi s-a auzit un zgomot din clădire şi am fugit cu toţii la uşă şi am şezut, aşteptând. Eram lângă Masculul Mare, iar el s-a linse pe bot, aşa că am făcut şi eu la fel.

Uşa s-a deschis.

— Ia uite! Salutare! Aşteptaţi să căpătaţi de pomană? a strigat un bărbat.

Spre deosebire de femeie, nu ne-a dat bunătăţi din mână, ci ni le-a aruncat, pe rând, fiecărui câine. Bucata de carne sărată, delicioasă, pe care mi-a aruncat-o mi-a căzut de pe nas, dar m-am năpustit asupra ei şi am înfulecat-o repede, înainte s-ajungă vreunul dintre ceilalţi câini la ea. Bacon! Am mai avut ocazia să prindem câteva bunătăţi, şi deşi am încercat să le înhaţ din aer, precum tovarăşii mei, le-am scăpat pe toate.

Bărbatul a închis uşa, deşi îl puteam vedea şi auzi prin ea.

— Pentru seara asta, e tot ce am. Duceţi-vă acasă, hai. Duceţi-vă acasă.

„Du-te Acasă”.

L-am privit fix, uluită. De unde ştia el despre „Du-te Acasă”?

Haita s-a îndepărtat cu paşi voioşi, iar eu am urmat-o, deşi vocea bărbatului încă-mi răsuna în minte. Eram tare departe de Lucas, dar tocmai mi se ordonase să mă joc „Du-te Acasă”.

Am mers pe o stradă cu case. Luminile străluceau pe la ferestre şi-mi mirosea a mâncare, şi a oameni şi a câini şi a pisici.

Femela ne-a părăsit. Într-o clipă era cu haita, în alta s-a întors pur şi simplu şi a pornit cu paşi vioi pe o alee, spre o verandă. M-am oprit şi am urmărit-o, dar când am văzut că masculii nu mă aşteptau, m-am grăbit s-o prind din urmă.

Apoi, Masculul Mare s-a despărţit de noi. Masculul Mic a marcat un copac, în timp ce Masculul Mare s-a dus direct la o uşă de metal. Am auzit un zgomot puternic în timp ce zgâria cu ghearele suprafaţa uşii. După o clipă, a deschis-o un

băieţel, lăsând să iasă o străfulgerare de lumină înainte ca Masculul Mare să intre şi uşa să se închidă.

Masculul Mic m-a adulmecat, iar când s-a întors spre o casă şi a dat din coadă, mi-am dat seama că voia să-l urmez.

Dar am înţeles altceva în clipa aceea. Haita făcea ceea ce spusese bărbatul, făcea „Du-te Acasă”. Fiecare dintre ei avea o casă la care să se ducă, înăuntrul căreia erau oameni care-i iubeau. Alcătuiau o haită temporară, precum grupurile care se formau uneori printre câinii din parcurile pentru câini. Când fiecare om striga câte un nume, un câine pleca din parc, iar dacă Lucas şi cu mine stăteam destul de mult, haita se rărea până când mai rămâneam numai eu. Un singur câine nu alcătuieşte nicio haită.

Masculul Mic voia să mă păstreze în familia lui, dar nu puteam merge cu el, pentru că omul meu nu era acolo. Omul meu era Lucas.

Învăţasem nişte lucruri pe care nu le ştiam. Acolo unde erau clădiri, erau oameni de treabă, care ne dădeau mâncare, şi erau tomberoane şi coşuri pline de mâncare care putea fi luată uşor. Oraşele aveau mâncare.

Dar nu puteam să fac şi „Du-te Acasă”, şi să şi rămân în oraşul ăla.

Mi-am întors nasul în direcţia care ştiam că avea să mă conducă la Lucas.

În direcţia aia nu era niciun oraş, nu era nicio clădire. Erau dealuri, pâraie, copaci, şi simţeam şi mirosul înţepător al zăpezii, acolo, sus. Dacă voiam să mă joc „Du-te Acasă”, trebuia s-o fac fără o haită, pe dealuri înalte, unde erau oameni.

Masculul Mic era la jumătatea drumului spre o casă, într-o curte, urmărindu-mă. O parte din mine tânjea să i se alăture – avea mirosul mai multor oameni pe blană, şi ar fi fost tare plăcut să dorm într-un pat moale şi să fiu hrănită şi mângâiată de oamenii lui Masculul Mic.

Mă simţeam în siguranţă acolo, în locul ăla cu maşini şi oameni care hrăneau câinii buni. Cele câteva zile petrecute de mine pe potecă mă făceau să cred că existau acolo primejdii de care nu ştiam, animale pe care nu le întâlnisem vreodată şi zone în care aş fi putut să nu găsesc mâncare. Alături de Masculul Mic, urma să fiu îngrijită. Acolo, în sălbăticie, m-aş fi confruntat cu pericole.

Nu puteam fi cu omul meu şi cu Masculul Mic în acelaşi timp. I-am întors spatele, am inspirat adânc aerul nopţii şi am pornit în căutarea lui Lucas al meu.

Treisprezece

Mă simţeam neliniştită în timp ce luminile şi mirosurile oraşului se pierdeau în urma mea. Luna îmi lumina calea, dar mă simţeam vulnerabilă de una singură, de parcă făcând parte dintr-o haită, mi-am adus aminte cât de în siguranţă se simte un câine care călătoreşte în compania altora. Am înţeles în clipa aceea că mă aştepta o călătorie de multe zile – când am folosit toboganul ca să sar peste gard, am fost împinsă de credinţa că voi ajunge foarte curând acasă. Dar în momentul acela, ştiam că aş fi putut să merg şi iar să merg, iar mirosul oraşului meu de baştină să fie tot departe.

Mi-am petrecut noaptea lângă un râu unde era o zonă scobită în pământ care semăna cu un pat de căţel. M-am trezit de câteva ori, auzind sau mirosind ceva animale mici, dar acestea nu s-au apropiat de mine, iar mirosurile lor nu erau cunoscute nasului meu.

Cărarea pe care eram nu mă ducea mereu în direcţia în care voiam să merg, dar adesea, se întorcea, iar dacă rămâneam pe ea, înaintam spre ţinta mea. Faptul că puteam păşi mai sigur mă ajuta să călătoresc mult mai repede decât atunci când alegeam un traseu mai direct şi încercam să mă caţăr peste stânci şi peste celelalte obstacole care-mi stăteau în cale. Mirosul de oameni şi de animale era impregnat pe cărare, deci îl puteam găsi uşor.

Oamenii de pe cărare îşi anunţau apropierea vorbind şi călcând apăsat, aşa că ştiam mereu când să schimb direcţia şi să-i las să treacă. Nu mai voiam să fac vreo plimbare cu maşina.

Pe măsură ce se apropia întunericul, am găsit o zonă plată şi puternic impregnată cu mirosurile oamenilor. Câteva mese din lemn erau împrăştiate pe acolo, iar în apropierea unora dintre ele se aflau pari din metal pe care erau găleţi de cenuşă şi promisiunea îmbietoare a cărnii arse. Totuşi, când m-am ridicat pe labele din spate ca să văd ce era

acolo, am reuşit doar să ling puţină mâncare de pe gratiile de deasupra cenuşii.

Mult mai promiţător era un butoi rotund, asemănător cu cel în care se căţărase Femela, deşi ăsta era din metal. Am încercat să-i imit mişcarea, dar dacă ea reuşise să urce în el sărind în sus şi prinzându-se cu labele din faţă de margine, apoi căţărându-se cu picioarele din spate, săritura şi încercarea mea de a mă prinde de el nu au făcut decât să dărâme toată tărăşenia. Simţindu-mă vinovată, mi-am adus aminte că Lucas mă făcuse câine rău când făcusem ceva asemănător acasă în bucătărie, dar asta nu m-a împiedicat să găsesc bucăţi de pui, o bucată groasă de ceva bunătate cu zahăr, şi nişte biscuiţi uscaţi care nu prea erau buni. Puiul crănţănea când rodeam oasele pe care le scoteam din tomberon. Nu mai fusesem atât de sătulă de câteva zile, şi m-am ghemuit mulţumită sub masă ca să mă culc. Faptul că aveam burtica liniştită mă făcea să mă simt în siguranţă.

În ziua următoare, cărarea m-a purtat în susul unui deal abrupt, şi m-am simţit obosită. Curând, mi-am dat seama că deja îmi era iarăşi foame. Am regretat că nu-mi plăcuse niciodată „Antrenament Bun”, jocul în care Mama sau Lucas aruncau gustări pentru căţei pe trepte şi eu trebuia să alerg după ele, să le înfulec repede, apoi să fug înapoi în bucătărie. În clipa aceea, aş fi jucat cu mare bucurie jocul ăla toată ziua, dacă aşa ar fi vrut ei.

Când am auzit un zgomot sec şi puternic, m-am întors imediat în direcţia din care venea şi am alergat spre el. Ştiam ce însemna bubuitura aia – Frate şi Warren se foloseau de ţeava lor. Deşi nu intenţionam să urc în maşina lor, aveam să accept cu bucurie bucăţele de carne.

Curând, am auzit voci. Erau bărbaţi şi erau încântaţi.

— Asta trebuie să aibă vreo şaizeci şi opt de kilograme! a strigat cineva.

Am ieşit cu grijă dintre copaci. Drept în faţa mea era o culme. Simţeam mirosul bărbaţilor, şi nu erau Frate şi Warren. Am pornit în sus, pe culme, cu pas legănat, privind în jos.

Eram pe un deal mic, iar în josul pantei de sub mine curgea uşor un pârâiaş. Peste un canion îngust era un deal mult mai înalt, acoperit răzleţ cu plante subţiri. Am aruncat o privire în sus şi i-am văzut pe cei doi bărbaţi împleticindu-se şi coborând în fugă dealul mai înalt. Erau pe teren abrupt şi nu s-au uitat în direcţia mea, altfel m-ar fi văzut cu uşurinţă. Amândoi aveau ţevi, iar aerul s-a umplut de putoarea pe care învăţasem s-o asociez cu acele ţevi.

— Ţi-am zis eu că prindem ceva azi! a zis unul către celălalt, cu gura căscată.

Gâfâind şi împleticindu-se, bărbaţii se grăbeau în josul pârâiaşului. M-am furişat de-a lungul culmii, urmărindu-i cum înaintau. În clipa aceea, o schimbare bruscă a direcţiei vântului mi-a adus mirosul puternic al unui animal, şi alt miros.

Sânge.

M-am întors spre mirosul de sânge, uitând de bărbaţi.

— Cinci sute de dolari cel puţin! a zis unul dintre ei, dar eu luam urma cu nasul. Nu era nevoie să merg departe – după doar câţiva paşi, am văzut o făptură zăcând nemişcată pe pietre. M-am apropiat cu grijă, deşi trupul ei care stătea pe loc îmi spunea că nu era vie. Era la fel ca veveriţa aceea pe care mi-o arătase Lucas pe marginea drumului la una dintre plimbările noastre – caldă, moale şi moartă.

I-am adulmecat sângele de pe piept. Mirosul animalului era asemănător cu cel al unei pisici, deşi nu semăna cu nicio pisică pe care o mai văzusem până atunci – era enormă. Era femelă, şi un miros de lapte dinspre mameloanele ei îmi aducea aminte de Mama Pisi. Impregnată în sângele ei era o duhoare puternică de fum, precum cea care ieşea

din ţevile pe care le purtau oamenii precum Frate şi cei doi bărbaţi de pe deal.

Nu înţelegeam ceea ce vedeam.

În spatele meu, îi auzeam pe bărbaţi respirând tare. Schimbarea sunetului îmi spunea că ajunseseră în partea de jos a canionului şi urcau în clipa aceea pe partea apropiată.

— Îmi trebuie o pauză! a vorbit gâfâit unul dintre ei.

— Trebuie s-o luăm şi s-o ştergem naiba de aici, a spus celălalt încordat, dar eu mi-am dat seama că încetaseră să mai urce.

— Nu-i nimeni pe aici. Suntem în regulă.

— În regulă pe toţi dracii. Tu ştii ce se întâmplă dacă ne prind ăştia c-am braconat o pumă?[29]

— Eu ştiu că am putea să luăm şi o mie de dolari pe ea, aia ştiu.

Am hotărât că nu voiam să mă întâlnesc cu oamenii ăia, şi ştiam că nu-mi vor da ceva bun dacă mă întâlneam cu ei.

Apoi, o mişcare din tufişuri mi-a atras atenţia şi am întors capul. Era ceva acolo, un animal, dar vântul nu bătea în direcţia care trebuia ca să-i pot simţi mirosul. Am privit fix spre el şi am văzut nişte ochi şi nişte urechi ascuţite. Apoi, deşi era ascunsă, mi-am dat seama spre ce priveam: o pisică uriaşă, mai mare decât mulţi câini, cea mai mare pisică pe care o văzusem vreodată. Ochii ei erau fixaţi asupra alor mei, iar când şi-a dat seama că o văzusem, şi-a ferit puţin capul, de parcă ar fi vrut să se ascundă. Dar cum ştiam că era acolo, puteam să-i separ mirosul de cel al animalului uriaş care zăcea nemişcat pe stânci. Era o femelă.

Felul ei de a se purta îmi aducea aminte de pisicile din culcuş, când intraseră oamenii prin gaură: aceeaşi poziţie ţeapănă, aceeaşi privire fixă, cu ochii mari, buzele trase uşor înapoi. Era îngrozită.

S-a auzit un strigăt puternic din partea unuia dintre bărbaţi:

— Fir-ar să fie!

Ea a tresărit şi a dat înapoi în tufişuri, apoi a zbughit-o de acolo. Recunoşteam mişcarea, modul în care o luase la sănătoasa, şi mi-am dat seama că nu era o pisică, ci o *pisicuţă,* un pui de pisică mare cât un câine de talie mijlocie.

S-a retras doar puţin, apoi s-a oprit. Nu ştiam ce se întâmplase, dar îmi dădeam seama după mişcările ei încordate că voia să fugă. Totuşi n-a făcut-o – oare era din cauza felinei moarte de la picioarele ei? Oare aia era mama ei?

Sunetele şi mirosurile îmi spuneau că bărbaţii cu ţevile aproape că ajunseseră în vârful culmii, aşa că şi eu trebuia să plec. M-am întors şi am pornit cu pas legănat spre tufişuri.

Pisicuţa mare m-a urmat.

Pe drumul pe care am apucat, puteam lua urma mirosurilor amestecate ale Pisicuţei Mari şi ale uriaşei mame-pisici moarte, urmărindu-le paşii. Înaintarea nu era uşoară, dar cărarea mergea în linie destul de dreaptă, departe de bărbaţii furioşi. Simţeam mirosul lor şi pe cel al sângelui. Aerul era mai răcoros sub coada mea decât pe nasul meu.

Eram tulburată de lucrurile pe care le văzusem. Nu înţelegeam legătura dintre moartea mamei Pisicuţei Mari şi oamenii cu ţevile puturoase, dar credeam că exista una. Mi-am adus aminte când invitase Mama un prieten în casă, iar acesta se înfuriase, ea îl lovise, iar el căzuse la podea. Concluzia înspăimântătoare pe care o trăsesem era că existau oameni răi în lume. Ştiam că erau unii care puteau să mă împiedice să fiu alături de Lucas, dar asta era cu totul altceva.

Dacă un câine nu putea avea încredere în oameni, oare cum se putea trăi?

Pisicuţa Mare era tăcută în spatele meu; îi simţeam mirosul, mirosul groazei, al neliniştii, al disperării. Când m-am oprit să o privesc, a încercat

să se ascundă iute, mersul ei săltăreţ fiind întocmai cu al oricărei alte pisicuţe de mărime obişnuită.

După ceva vreme, am simţit-o pe Pisicuţa Mare oprindu-se. M-am întors şi am privit-o. Stătea jos şi mă privea cu ochii ei deschişi la culoare. Deşi în clipa aceea eram departe de oamenii furioşi, voiam să merg mai departe, să înaintez spre Lucas. Când am făcut câţiva paşi şi am privit peste umăr, ea a luat-o cu paşi vioi într-o direcţie uşor diferită, apoi s-a oprit. A privit spre locul în care părea că vrea să meargă, apoi s-a întors spre mine. Mi se părea că aştepta ceva.

Pisicuţa Mare era o pisicuţă speriată. Avea nevoie de ajutorul meu. Când eram în pericol, Mama Pisi mă apăra, şi la fel simţeam şi eu o nevoie puternică de a o apăra pe acea pisicuţă.

Părea să simtă că aveam s-o urmez, aşa că s-a îndepărtat. Am pornit după ea, uimită de cât de ager se căţăra pe stânci şi pe alte obstacole.

Curând, am ajuns sub nişte copaci, într-un loc care purta mirosul puternic al mamei-pisici mari. Şi mai era un miros care mi se ridica spre nas: de sânge şi de carne. În iarbă şi-n pământ erau îngropate rămăşiţele aproape neatinse ale unei căprioare, o căprioară cu mirosurile Pisicuţei Mari şi ale mamei-pisici moarte pe ea.

Nu înţelegeam nimic din toate astea, dar ştiam că-mi era foame, şi am muşcat cu lăcomie din animalul ucis. După o vreme, fără să facă zgomot deloc, şi Pisicuţa Mare a început să se hrănească.

În noaptea aceea, când m-am întins pe o bucată de iarbă, Pisicuţa Mare a venit la mine şi mi-a mirosit faţa. Am lins-o, ceea ce a făcut-o să se încordeze, dar când mi-am lăsat capul pe pământ ea s-a relaxat cu foarte multă precauţie, adulmecându-mă în continuare, explorându-mă din cap până-n picioare. M-am ţinut nemişcată ca să îi uşurez examinarea. A început să toarcă şi am ştiut ce urma să facă înainte de acel gest: şi-a frecat creştetul

capului de mine, aşa cum făcuseră şi fraţii mei pisici. În cele din urmă, s-a culcat încovoiată lângă mine şi i-am simţit teama părăsindu-i corpul.

Era ca atunci când dormeam cu capul pe pieptul lui Mack, atunci când ne jucam de-a „Merg la Muncă”. De data asta ofeream confort nu unui om, ci unui pui de pisică a cărui mamă murise.

Lucas avea grijă de pisici. Le hrănea. Şi el ar fi avut grijă de această pisicuţă.

Am considerat că asta ar fi vrut Lucas să fac în acel moment.

Pisicuţa Mare şi cu mine am petrecut câteva zile cu animalul ucis, mâncând cât de mult am putut din el. Când nu mâncam, ne jucam. Pisicuţei Mari îi plăcea să sară pe mine, iar mie îmi plăcea s-o dau pe spate şi s-o muşc de cap până când se răsucea şi o zbughea de lângă mine. De asemenea, dormea în cea mai mare parte a zilei şi era ciudat de vioaie în timp ce soarele apunea, iar eu căutam să mă ghemuiesc ca să mă culc. Urca în linişte în copaci, iar o dată m-a uluit venind cu un rozător mic pe care l-am împărţit.

Când m-a copleşit nevoia de a mă pune în mişcare, Pisicuţa Mare m-a urmat. Nu păreau să-i placă mirosurile de oameni de pe potecă şi prefera să se furişeze şi să se ascundă pe oriunde apuca, dispărând în mare parte în fiecare zi. Dar îi simţeam mirosul şi ştiam că nu era niciodată prea departe. Când nu mai reuşeam să-mi dau seama unde era exact, o aşteptam şi ştiam că mă va prinde din urmă.

Ştiam că aş fi reuşit să ajung mult mai departe dacă n-aş fi fost atât de preocupată de binele Pisicuţei Mari, dar simţeam că aveam datoria de a mă asigura că ea era în siguranţă.

La doar două zile de mers de la locul unde fusese ucisă căprioara, am simţit foamea rozându-mi măruntaiele. Eram îngrijorată pentru Pisicuţa Mare – oare cum urma să o hrănesc?

Târziu, în a treia zi, mă oprisem să beau apă şi mă hotărâsem să mă întind şi să o aştept pe Pisicuţa Mare să mi se alăture. A ieşit în cele din urmă de după nişte stânci, la câteva clipe după ce îi simţisem mirosul şi-mi dădusem seama că era ascunsă acolo. Ea şi-a coborât capul spre balta mică şi a lipăit fără zgomot. Se pare că pisicilor nu le place prea mult să bea. Un câine bea cu bucurie şi cu mult zgomot.

Mirosul sângelui mi-a ajuns la nas şi am ridicat capul surprinsă. Balele au început să-mi curgă şi m-am îndreptat fără să ezit spre mireasma delicioasă. Pisicuţa Mare m-a urmat, dar nu părea să simtă mirosul pe care-l simţeam eu.

Apoi am văzut o vulpe. Se mişca încet, dar ducea în gură un iepure moale – de acolo venea mirosul de sânge. Vulpea nu părea să ştie că eram în spatele ei. Alerga, dar greutatea prăzii o încetinea. M-a văzut chiar în clipa în care Pisicuţa Mare şi-a dat seama de prezenţa ei. Pentru o clipă, am încremenit toate trei. Apoi, cu o viteză care m-a surprins, Pisicuţa Mare a zbughit-o înainte. Amândouă ne-am luat după vulpe, dar ea s-a îndepărtat repede de mine. Vulpea a sărit cu agerime peste nişte copaci căzuţi şi a schimbat brusc direcţia, încercând să scape. Dar Pisicuţa Mare a ajuns în curând chiar pe urmele vulpii, care a lăsat iepurele şi a fugit.

Pisicuţa Mare şi-a încetat urmărirea ca să adulmece prada scăpată, şi am făcut şi eu la fel. Ne-am hrănit împreună cu animalul ucis de vulpe, de parcă am fi fost o haită, Pisicuţa Mare şi cu mine.

Foamea se ţinea mereu după noi pe măsură ce înaintam spre Lucas. Ştiam că asta însemna că aveam nevoie de oameni, pentru că ei aveau toată mâncarea bună. Din fericire, vara părea să-i atragă pe oameni spre munţi, şi acolo unde se opreau, tot acolo şi mâncau. Puteam să-mi urmez cu uşurinţă nasul spre acele locuri unde îşi făcuseră tabere, dar

Pisicuţa Mare se îndepărta, sfioasă, imediat ce simţea mirosul oamenilor.

Într-o zi, o familie stătea la o masă de lemn, în timp ce într-o oală din metal, care era suspendată de la pământ de nişte picioare subţiri, ardea un foc. Un bărbat a băgat o bucată mare de carne în acea oală, iar explozia imediată a mirosului de carne gătită m-a făcut să-mi vină să leşin de poftă. Bărbatul s-a întors spre oamenii de la masă, fără să fie atent, iar eu am ieşit din pădure în goană, am apucat carnea cu grijă, ca să nu mă ard, şi am fugit înapoi. Singurul om care m-a văzut era un bebeluş aşezat într-un scăunel de plastic şi care a început să dea din picioare, dar nu a spus nimic.

Mă aşteptam să mă simt ca un câine rău, dar nu m-am simţit aşa. Vânam. Mi-am împărţit hrana cu tovarăşa mea pisicuţă.

Într-o altă zi, un bărbat stătea pe ţărm, iar pe umăr avea un sac plin cu peşte. Am reuşit să-i iau sacul. A ţipat la mine, nu mi-a spus câine rău, ci a folosit cuvinte pe care nu le înţelegeam, dar care, totuşi, transmiteau foarte multă furie. Chiar m-a urmărit, târşâindu-şi cizmele pe pământ şi pietriş. Abia reuşeam să ridic sacul ăla plin cu peşte, dar am mers înainte, iar în cele din urmă, bărbatul, gâfâind, a rămas în urmă, apoi s-a oprit. Încă zbiera.

Pisicuţa Mare şi cu mine am mâncat tot peştele.

De multe ori, când nasul mă conducea la oameni, erau deja plecaţi din zonă. Mi-am dat seama de un lucru: cu cât o masă de picnic era mai aproape de un drum, cu atât aveam şanse mai mari să găsesc un coş de metal plin cu resturi. Am început să devin foarte pricepută în a mă căţăra în tomberoane sau în a le dărâma, scotocind printre hârtii ca să iau bucăţelele pe care le lăsaseră oamenii acolo. Adesea, asta însemna să las poteca mult în urmă, ascunzându-mă de maşini, până când reuşeam să găsesc un loc în care să pot scotoci ca lumea după

resturi. Pisicuţa Mare nu mă însoţea niciodată, dar mă aştepta până mă întorceam.

Prima dată când am găsit bucăţele dintr-un sandvici într-un coş, le-am înfulecat pe nerăsuflate. Parcă burdihanul meu flămând lua hotărâri în locul meu. M-am îndopat şi cu alte feluri de mâncare, dar n-am găsit nimic ca să-i pot duce şi Pisicuţei Mari.

Când m-am apropiat de ea, simţindu-mă vinovată, a venit şi mi-a mirosit gura. Apoi a făcut ceva neaşteptat: m-a lins pe bot, iar după o clipă, am dat afară o parte din ce înghiţisem cu lăcomie.

Acesta a devenit modul nostru obişnuit de a împărţi mesele pe care oamenii mi le lăsau în tomberoane. Rareori găseam câte ceva destul de mare încât să-l aduc înapoi neatins, ca în momentul în care am găsit un pui de căprioară mort pe marginea drumului. Corpul îi era moale şi încă era cald. Pisicuţa Mare a simţit cumva că mă chinuiam să-l târăsc înapoi şi m-a surprins ridicându-l aproape de tot de la pământ cu fălcile.

Înaintam către Lucas, dar încet. Cărările erau enervant de strâmbe şi de întortocheate. Adesea, auzeam oameni în timpul zilei, iar noi două ne ascundeam. Pisicuţa Mare avea la fel de puţin chef de plimbări cu maşina, ca şi mine.

Adesea simţeam mirosuri de câini, şi credeam că Pisicuţa Mare nu vrea să dea nici peste ei. Tânjeam să-i salut, dar erau mereu cu oamenii lor, aşa cum aveam să fiu şi eu cu Lucas într-o bună zi.

Dar când am simţit miros de câini, dar nu şi de oameni, mi s-a zbârlit blana pe ceafă. Era ceva în neregulă cu mirosul lor, se simţea în aer ceva sălbatic, care mă alarma. Miroseau de parcă nu făcuseră baie şi nu mâncaseră în ultima vreme mâncare pentru câini. Mi-am dat seama că ne luau urma şi că se apropiau de noi. Pisicuţa Mare nu părea să-şi dea seama – ea voia să doarmă, ca de obicei, dar mă urma pentru că formam o haită.

Eram într-o zonă netedă, cu stânci şi cu câţiva copaci mici, când mi-am dat seama ce ne urmărea:

erau coioţi, câinii ăia mici şi răi pe care-i văzusem când mergeam cu Lucas în drumeţii. Erau patru, o femelă şi trei masculi tineri, şi nu ne urmăreau din curiozitate – ne vânau.

M-am oprit, iar Pisicuţa şi-a dat seama de prezenţa lor în timp ce se furişau pe drumul mare. Privirea i s-a întunecat, iar buzele i s-au despărţit, dezvăluindu-i colţii. Era deja aproape la fel de mare ca mine, dar ştiam din instinct că o haită din patru era mult mai puternică decât două animale mari.

Trebuia să fugim, dar n-aveam cum. În spatele nostru, un perete abrupt de stâncă, pe care nu puteam să-l urcăm, era ieşit din pământ. Puţinii copaci din faţa culmii nu erau nici pe departe destul de laţi încât să ne putem ascunde după ei.

Am scos un mârâit scăzut. Urma o bătaie.

Coioţii s-au împrăştiat înaintând încet, părând vicleni şi atenţi. Nu aveam cum să le confund intenţiile – voiau să ne omoare şi să ne mănânce. Am mârâit din nou, înfruntând pericolul.

Paisprezece

Eram stăpânită de o furie pe care nu o înţelegeam, o furie instinctivă, venită de undeva din adâncul meu. Mintea mi se umpluse de ceea ce păreau a fi amintiri cu lucruri care nu se întâmplaseră niciodată, lupte crunte cu arătările alea. Erau duşmanii mei şi-mi venea să-i omor, să-mi înfig colţii în ei şi să-i apuc de gâtlejuri cu fălcile.

Dar chiar şi cu ura aceea care mă pârjolea pe dinăuntru şi-mi clocotea în vine, simţeam groaza Pisicuţei Mari radiindu-i de pe piele, de pe muşchii încordaţi, de pe faţa întinsă. Urma să fugă – se vedea după cum îi erau încordaţi muşchii de la picioare.

Dar nu puteam scăpa cu fuga. Era o haită care ne urmărea. Pe culmea din spatele nostru nu ne puteam căţăra, deci, dacă fugea, ajungea de-a lungul peretelui de stâncă, într-o direcţie sau în alta, iar coioţii i-ar fi tăiat calea.

Dar a fugit, zbughind-o de-a lungul bazei culmii. Cei patru prădători s-au întors şi s-au luat după ea. Coioţii erau încă destul de departe, dar se mişcau repede şi urmau să o întâlnească în mod sigur.

Simţindu-mă neajutorată, am luat-o la goană după tovarăşa mea. Dacă o ajungeau, nu mai rămânea singură pentru mult timp.

Dar s-au apropiat repede, apoi au ajuns *acolo,* aproape că săreau pe ea. Pisicuţa Mare a luat-o la goană, a scăpat de ei şi s-a urcat într-un copac cu un salt mare, uluitor, prinzându-se cu agerime cu ghearele de trunchi. Acestea au făcut un zgomot puternic în timp ce se înfigeau în lemn.

Coioţii s-au oprit haotic. Păreau obosiţi şi confuzi.

Am profitat de confuzia lor şi m-am apropiat de copacul Pisicuţei Mari, având de gând să rămân fermă pe poziţie acolo, s-o protejez. Limbile le atârnau din gură în timp ce se holbau în sus, către

copac. Stăteau departe de bază, de parcă s-ar fi temut ca tovarăşa mea să nu sară asupra lor de sus. Aveau cozi stufoase, urechi ascuţite şi feţe reci, urâte. Mi-au urmărit mişcările şi au întors deodată capetele, fixându-mă cu ochii lor vicleni. Eram un câine singur, iar ei erau o haită.

M-am apropiat de trunchiul de copac şi am simţit mirosul Pisicuţei Mari deasupra mea. Ştiam că-i era frică, dar mie nu-mi era. Voiam să mă bat.

Cei trei masculi s-au furişat spre mine, tăindu-mi calea spre copac, până când s-au apropiat destul de mult încât să-i ajung din doar câteva salturi, dar s-au ferit de mine, parcă dansând. Femela a rămas lângă copac, privind-o şiret pe Pisicuţa Mare.

Masculii păreau intimidaţi, şi totuşi mă vânau, şi ştiam că laşitatea lor prefăcută era un truc, ca să mă atragă într-un spaţiu deschis şi să mă atace din toate părţile.

Eram încolţită între stânci. Mârâitul mi-a devenit lătrat, iar furia mi-a pătruns cu forţă în voce. Când m-am năpustit asupra lor, s-au retras cu toţii, dar unul a zbughit-o într-o parte. M-am întors să mă confrunt cu acea primejdie, dar a venit alta din cealaltă parte, iar cea din faţa mea a luat-o la goană foarte aproape de fălcile mele, apoi a dat înapoi.

Nu ştiam ce făceau, de ce ocoleau din ambele părţi în loc să atace direct, dar tânjeam să-l urmăresc pe cel care era cel mai aproape. Şi totuşi, simţeam că trebuia s-o apăr pe Pisicuţa Mare. Nu voiam s-o las ghemuită de frică în copac, din care trebuia să coboare până la urmă. Lucas ar fi vrut s-o salvez.

Trebuia să-i înfrunt întâi pe masculi, apoi pe femela care mă păndea.

Coioţii erau tăcuţi, dar eu lătram aprig, cu buzele trase în spate, cu colţii pocnind la cea mai mică mişcare în direcţia mea. Păreau a fi blocaţi de peretele de stâncă din spatele meu.

Unul a zbughit-o dintr-o parte, iar eu m-am întors spre el şi am încercat să-l sfâşii cu colţii, dar n-am

reuşit să prind decât aer. Apoi m-am răsucit şi m-am repezit direct la masculul mai mic, care venise imediat din partea cealaltă şi încercase să mă înhaţe de coadă. De data asta, am reuşit să-i vărs sângele cu dinţii din faţă, iar prădătorul a zbierat şi a dat înapoi.

Am rămas pe loc, sfidătoare, încă lătrând furioasă, iar cei trei coioţi se plimbau de colo-colo în faţa mea.

Apoi am simţit un miros care putea schimba toată situaţia: miros de oameni. Coioţii nu păreau să ştie, dar eu simţeam mirosul oamenilor care se apropiau.

Am văzut coiotul pe care-l muşcasem rămânând mult în spate, lăsat jos, la pământ, cu coada şi urechile în jos, dar ceilalţi doi încă mă vânau. S-au repezit la mine, iar când am dat să-l apuc pe cel mai apropiat, i-am smuls un pic de blană. În timp ce el sărea înapoi, celălalt a sărit înainte, iar colţii lui mi-au clănţănit pe lângă ureche.

Deodată, cei patru coioţi au încremenit, întorcând capetele în cealaltă direcţie. Evident, simţeau mirosul oamenilor şi le auzeau vocile.

— Hei! a strigat un bărbat.

Când câţiva bărbaţi au luat-o la goană dintre copaci, alergând spre noi pe pământul plat, coioţii s-au întors şi au fugit, uitând de setea lor de sânge. Femela a fost ultima care a plecat, iar eu am luat-o la fugă după ea, urmărind-o doar câţiva paşi: tot nu puteam s-o părăsesc pe Pisicuţa Mare. M-am întors la copacul ei.

Bărbaţii respirau greoi şi încetineau în timp ce se apropiau. Aveau saci mari în spate, cum avea şi Lucas când făceam cu el „Hai în Drumeţie”.

— E rănită? l-am auzit gâfâind pe unul dintre ei.

În timp ce spunea asta, încetinea. Avea pe el o bluză viu colorată, de care s-a folosit ca să se şteargă pe faţa transpirată.

— Salut! Hai, câine, hai, cuţu! a strigat altul, a cărui faţă păroasă îmi aducea aminte de prietenul

meu, Ty.

Se auzi un zgrepţănat uşor deasupra mea şi mi-am dat seama că Pisicuţa Mare strângea mai tare de o cracă.

Bărbaţii şi-au sfârşit brusc alergarea, mergând încet. Doi dintre ei îşi ţineau mâinile în şolduri în timp ce respirau tare. Le-am privit apropierea cu băgare de seamă. Mă străduisem din răsputeri să evit contactul cu oamenii, iar în clipa aceea, un grup întreg de oameni se îndrepta spre mine. Pisicuţa Mare s-ar fi temut de ei chiar dacă ar fi avut mâncare.

Dar erau oameni, aşa că am dat din coadă fără să vreau, aşteptând mâinile lor pe blana mea.

— Ia te uită! Uită-te în copac! În copac! striga omul cu bluza viu colorată, agitat.

A ridicat mâna şi a arătat cu un singur deget în aer.

— Ăla-i râs? a întrebat bărbatul cu păr pe faţă.

— Nu, e pumă, pui de pumă!

Un alt bărbat şi-a scos telefonul şi l-a ţinut în faţa nasului. Am auzit-o pe Pisicuţa Mare mişcându-se şi am privit în sus printre crengi. Ochii-i erau mari, iar urechile-i erau pleoştite în timp ce privea spre bărbaţi.

Ştiam să recunosc o pisicuţă speriată când o vedeam. Unele pisici se tem de oameni şi încearcă să fugă atunci când sunt aproape, iar ăştia erau destul de aproape încât dacă unul dintre ei ar fi avut o minge, ar fi putut să mi-o arunce.

— Filmezi? a întrebat bărbatul cu bluza viu colorată.

— Filmez! a răspuns bărbatul cu telefonul lipit de nas.

Nu înţelegeam ce făceau, dar încă se apropiau, deşi mult mai încet, urmărind-o cu toţii pe Pisicuţa Mare.

— Doamne, ce frumoasă e, a şoptit bărbatul cu faţa păroasă.

— Eu n-am văzut niciodată una. Tu ai văzut vreodată? Eu n-am văzut niciodată una în sălbăticie.

— E speriată.

Pisicuţa Mare era atât de înspăimântată, încât tensiunea se simţea până şi în aer. Muşchii i s-au încordat, apoi, deodată, a sărit din copac, părând a zbura. A aterizat aproape fără zgomot în partea de sus a peretelui de stâncă şi a dispărut imediat, zbughind-o pe deal în sus, pe după bolovani.

Pisicuţa Mare! Am alergat spre stânci, dar nu am reuşit să urc peste barieră; era mult prea abruptă. Mi-am adus aminte de Mama Pisi fugind de Lucas şi m-am gândit că Pisicuţa Mare se ducea probabil să se ascundă undeva.

— Mamă! A fost uluitor! a strigat bărbatul cu bluza colorată.

— Hei, fetiţa, eşti rănită? Eşti bine? a întrebat alt bărbat, care purta o căciulă moale pe cap. Era cel mai aproape de mine şi întindea mâna prietenos.

Pentru o clipă, am fost nehotărâtă. Viaţa mea alături de Pisicuţa Mare îmi arătase o latură sălbatică din mine, iar mirosul ei atrăgător aproape că m-a făcut să mă despart de oameni şi să încerc s-o ajung din urmă. Dar auzeam blândeţea din vocea bărbatului cu căciula. Când mâna lui a ajuns destul de aproape de mine, i-am lins-o, simţind miros de ulei de peşte şi de pământ pe ea.

— E prietenoasă.

Bărbatul m-a hrănit cu bunătăţi: bucăţele de carne dintr-un pachet. Am făcut „Şezi”, ca să primesc în continuare.

— Ce cauţi tu tocmai aici, fetiţo? a întrebat bărbatul cu faţa păroasă, ca a lui Ty, în timp ce mă scărpina la urechi. M-am lipit de el, închizând ochii.

— Cred că vâna cineva pume, şi ea era unul dintre câinii lui.

— E legal?

— Legal pe toţi *dracii.* Puma-i specie pe cale de dispariţie. Dar unii defecţi la mansardă plătesc bani grei pe ele. Le împăiază, le pun în biblioteci şi se fălesc că le-au omorât, sau vor numai labele, sau colţii, sau ceva de genul ăsta.

— Deci câinele a gonit puma-n pom? Un singur câine?

— Părea a fi o pumă destul de tânără.

— După aia au venit coioţii.

— Exact.

— Ar fi omorât căţeluşa asta, biata de ea.

— Ştiu. Mă bucur că ai zis tu să venim să vedem de unde latră.

— Mi-am dat seama după cum lătra că era tulburată.

— Cum te cheamă, fetiţo?

Am dat din coadă în timp ce bărbatul cu bluza viu colorată mă mângâia pe cap.

— Vrei să aşteptăm să vedem dacă vine ăla să-şi ia câinele?

Bărbaţii s-au uitat unul la altul o perioadă lungă. Simţeam mirosul bunătăţilor din sacul lor şi speram că vorbeau despre faptul că aveau să-mi dea mai multă mâncare.

— Nu ştiu, eu mă gândesc că un braconier nu s-ar bucura prea tare să ne vadă, chiar dacă i-am salvat câinele.

— Dacă vânează careva pume, o fi şi înarmat.

— Nici asta nu-i legal, nu?

— Nu cred. Nu pe aici.

— Ceva îmi zice că pe ăla îl cam doare-n cot de asta.

— Super. Dacă vreunui cretin înarmat îi sare ţandăra pe noi că i-am speriat trofeul?

M-am dus şi am adulmecat unul dintre sacii de pe pământ, amintindu-le bărbaţilor că erau gustări înăuntru şi că acestea puteau fi împărţite cu un câine bun. Am făcut „Şezi”, ca să-i ajut să ia o hotărâre.

— Păi şi cu căţeaua ce facem? O lăsăm să plece?

— Vrei să vii cu noi, fetiţo?

Bărbatul cu căciula a băgat mâna în sac şi a mai scos ceva bun.

— Poate ar trebui să renunţăm la toată chestia asta.

— Vrei s-o luăm iar către trecătoarea San Luis?[130] Era cuplul ăla care-şi făcuse tabără acolo. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât suntem mai în siguranţă.

— Nu prea.

— Hai să *mergem.*

— Şi căţeaua?

— Hai să vedem dacă se ia după noi.

— Păi şi dacă nu se ia?

— Atunci o să se ducă să-şi găsească stăpânul.

— Eu zic că ar trebui să-l dăm pe ăla pe mâna poliţiei.

— Da, sigur, când dăm de el, poţi să faci o arestare civilă.

— Chiar pare să-i fie foame.

— Vrei să-i dai un pliculeţ dintr-ăla cu ton?

— Da, vreau.

Bărbatul cu bluza viu colorată a îngenuncheat lângă sacul lui, iar eu i-am acordat toată atenţia. A scos un ambalaj mic care s-a deschis cu un sunet uşor şi a umplut aerul cu un miros delicios de peşte uleios, acelaşi miros pe care îl simţisem pe degetele bărbatului cu căciula. Mi-a pus bucăţele de peşte pe o stâncă, iar eu le-am înfulecat repede, lingându-mi uleiul de pe bot când am terminat.

— Cât mai e până la autostrada 149?

— Vreo 16 kilometri.

— Păi atunci ar cam fi cazul să mergem.

Bărbaţii şi-au ridicat sacii şi i-au luat în spate, ceea ce-mi spunea că urma să rămân fără peşte. Oamenii sunt minunaţi şi pot găsi mereu mâncare, dar uneori, întrerup cina înainte ca un câine bun să termine de mâncat.

Nu m-au legat în lesă şi nu m-au chemat, dar după cum mă priveau, mi-am dat seama că voiau să-i urmez. Am pornit după ei şi curând am ajuns

din nou pe o cărare. Dar bărbaţii mergeau în direcţia greşită, departe de unde voiam eu să ajung. Departe de Lucas.

Eram nehotărâtă. Trebuia să mă joc „Du-te Acasă”. Dar peştele ăla avea un gust nemaipomenit.

Am trecut un pârâiaş, iar în timp ce-l treceam, curenţii de aer de la suprafaţa apei mi-au adus mirosul Pisicuţei Mari. Bărbaţii nu au reacţionat, dar adesea oamenii nu par să ştie când ceva din apropiere miroase bine şi trec pe lângă unele mirosuri de-a dreptul minunate fără să se oprească. De asta ar trebui ca oricine să aibă cu el un câine, pentru că nouă nu ne scapă lucrurile acestea, şi când suntem în lesă putem să întrerupem plimbarea şi să ne bucurăm de orice ar merita atenţie.

În clipa aceea ştiam că Pisicuţa Mare nu mai fugea şi ne urmărea de sus, de pe o pantă, departe de poteca pe care mergeam noi. Ştiam şi că nu va veni mai aproape.

— Eu zic că ar trebui să luăm căţeaua cu noi când ne întoarcem în Durango, a spus unul dintre bărbaţi.

— Şi s-o dăm la controlul animalelor?

— Poate.

— Dar n-o eutanasiază ăia?

— Nu ştiu, e un câine frumos. Parcă ar fi corcitură de ciobănesc cu rottweiler.

Am ridicat privirea la auzul cuvântului „câine”, dar mergeam, şi n-a scotocit nimeni prin pacheţele după bunătăţi.

— Pe bune? A rottweiler ţi se pare că seamănă? Eu mă gândeam mai degrabă la un bull-terrier.[31] Nu la faţă, la corp.

— La tine în cort poate să doarmă, Mitch, a zis bărbatul cu căciula, râzând.

Când lumina zilei a început să scadă, bărbaţii au ridicat nişte căsuţe din pânză, au scos o cutiuţă de metal, cu flăcări, şi au gătit puţină mâncare pe care au împărţit-o cu mine. Cel mai mult îmi plăcea

sosul de brânză, dar am mâncat tot, chiar şi nişte legume umede după care nu mă dădeam în vânt, ca să le încurajez comportamentul.

— Oare n-o trage pârţuri de la fasolea verde? a întrebat unul dintre ei.

— Cum ziceam – cortul tău.

În timp ce stăteam acolo, se întuneca tot mai mult. Am simţit mirosul Pisicuţei Mari mai puternic şi am ştiut că era aproape. Oare ce credea despre schimbarea asta, acum că stăteam întinsă la picioarele celor doi oameni? Era perioada ei cea mai neliniştită din zi – eu voiam să dorm, iar ea voia să sară pe mine şi să se joace. Dacă eram prea obosită, se strecura atât de silenţios în noapte încât numai nasul îmi spunea în ce direcţie o lua.

Îi ascultam moleşită pe bărbaţi vorbind, sperând să aud cuvinte pe care să le înţeleg şi care să aibă de-a face cu mâncarea, când mirosul înţepător al sângelui a ajuns la mine. Mi-am dat seama imediat că Pisicuţa Mare reuşise să vâneze ceva, chiar dacă eu nu fusesem acolo ca s-o ajut. Mi-am închipuit unul dintre rozătoarele mici pe care reuşise să le prindă în ultima vreme – aşa mirosea.

Pisicuţa Mare ar fi vrut să se întoarcă la mine cu animalul ucis, iar eu nu eram acolo.

M-am ridicat uşor în picioare. Dând din coadă, m-am dus la fiecare bărbat, salutându-i şi lăsându-i să mă mângâie. Aşa făceam când mă jucam „Merg la Muncă”. Oamenii se simţeau, pur şi simplu, mai bine alături de un câine, şi nici bărbaţii aceia nu erau altfel – toţi se bucurau de atenţia pe care o primeau, luminându-se la faţă.

Erau de treabă şi mă hrăniseră, dar aparţineau categoriei de oameni dornici să mă ajute, care mă conduceau departe de Lucas. Mersesem alături de ei pentru că simţisem o nevoie puternică de a fi alături de oameni şi de a lua cina, dar în momentul acela trebuia să plec. Trebuia să mă joc „Du-te Acasă”.

— Ce căţel cuminte, mi-a spus bărbatul cu şapcă scărpinându-mă pe piept. L-am lins pe faţă.

În timp ce bărbaţii erau ocupaţi să scoată lucruri din saci, eu m-am întors şi am pornit prin noapte în căutarea Pisicuţei Mari.

Cincisprezece

În următoarele câteva zile, Pisicuţa Mare şi cu mine n-am întâlnit niciun om care să ne hrănească, deşi am trecut adeseori pâraie şi bălţi şi am reuşit să ne potolim setea. Foamea a devenit o durere continuă, iar eu inspiram degeaba, sperând să trag pe nări aroma îmbătătoare a cărnii gătite, deşi ştiam că unde nu erau oameni nu gătea nimeni.

Pisicuţa Mare mă urma, dar adesea voia să se oprească şi să moţăie la umbră. Din ce în ce mai des, stomacul meu gol mă sleia de puteri şi mă culcam şi eu lângă ea, nefiind în stare să merg mai departe dacă nu dormeam.

Vânam, dar Pisicuţa Mare nu se pricepea deloc la asta. Parcă nu simţea mirosurile cele mai clare, deşi învăţase să-şi dea seama când eu urmăream o pradă şi mă urma îndeaproape. Dar de fiecare dată când scoteam un animal la iveală, Pisicuţa Mare nu mă ajuta să-l urmăresc. Deseori, nu făcea decât să se ghemuiască, urmărindu-mă cum mă epuizam, aproape invizibilă, în timp ce se ascundea printre stânci. Era enervant şi nu era un comportament potrivit într-o haită. Trebuia să lucrăm împreună ca să prindem mâncarea, dar ea nu înţelegea lucrul acesta.

Se şi temea de apă. Un pârâu de adâncime mică părea promiţător pentru amândouă – peştii ca nişte umbre înotau repede chiar sub luciul apei – dar după ce săream asupra lor, nu reuşeam decât să ne udăm, şi îmi dădeam seama că asta o scârbea pe Pisicuţa Mare. Apoi, când plonja prea adânc în apa curgătoare şi se scufunda scurt, se retrăgea, orbită de spaimă, chinuindu-se să urce pe mal, şi fugea, încheind vânătoarea.

Simţeam mirosul oraşelor, dar erau departe, prea departe ca să ne poată ajuta cu ceva. Nu mă puteam gândi decât la coşuri de gunoi pline de cărnuri aruncate, şi de uşi din spate care se deschideau pentru ca oamenii să ne poată da bacon, bunătăţi

din saci şi boluri de mâncare. Mult mai departe era casa mea – chiar şi atunci când nu-i simţeam mirosul distinct în nas, îi marcasem atât de bine direcţia, încât îmi puteam da seama când ne îndreptam direct spre ea, sau când cărarea pe care mergeam ne conducea într-o altă direcţie.

Începeam să rămân fără vlagă. Trăgeam adesea câte un pui de somn şi dormeam toată noaptea, şi nu ştiam când pleca sau se întorcea Pisicuţa Mare.

Eram atât de obosită, încât când am văzut un iepure ţopăind, aproape că n-am reacţionat deloc. Apoi m-am năpustit înainte, iar el a alergat, s-a întors şi a patinat, fugind direct spre Pisicuţa Mare, care a făcut un salt şi l-a prins cu o singură lovitură de labă.

Ne-am hrănit cu lăcomie, una lângă cealaltă.

Iepurele mi-a dat putere, deşi mica gustare, în mod ciudat, părea a-mi înrăutăţi foamea şi a o face şi mai dureroasă. În dimineaţa următoare, devreme, m-am trezit cu oarecare energie, apoi am fost uluită când vântul mi-a adus mirosul sângelui proaspăt, amestecat cu cel al Pisicuţei Mari.

Când s-a întors la locul unde aveam noi culcuşul, ducea cu ea un animal ciudat, un rozător mare, cum nu mai văzusem niciodată. În dimineaţa următoare a făcut la fel, iar la câteva dimineţi după aceea a mai adus un iepure.

Nu ştiam unde-şi găsea prada sau cum reuşea s-o prindă. Dar eram recunoscătoare pentru ajutor. Eram sigură că Lucas ar fi vrut ca eu să-i dau gustări Pisicuţei Mari, aşa cum hrănea şi el pisicile din culcuş. Dar fără oameni, n-aveam nicio putere.

Când Pisicuţa Mare venea şi se hârjonea cu mine, ceda în faţa mea, deşi în clipa aceea era mai mare şi mai grea decât mine. Eu eram conducătoarea haitei noastre. Era atât de rapidă şi de ageră, că reuşea să se retragă atât de repede şi să-mi dea câte o lovitură iute de labă, încât mă enervam şi-mi înfigeam dinţii în ceafa ei – nu o muşcam, ci mă asiguram că ştia cine conduce haita

aia. Stătea întinsă acolo, supusă, până când o lăsam să se ridice, apoi mă dădea pe *mine* pe spate.

Din câte am văzut eu, pisoii nu ştiu să se joace cum trebuie, pur şi simplu.

Chiar dacă mâncam din când în când un animal mic, foamea îmi era continuă şi mă lăsa fără puteri. În unele zile era un chin până şi să mă ridic în picioare. Într-o asemenea dimineaţă, aerul era rece, liniştit şi uscat. Pisicuţa Mare mă urmărea şi se oprise brusc într-o depresiune dintre doi copaci. M-am întors, nu ca s-o îndemn să meargă mai departe, ci ca să mă întind lângă ea. M-am aşezat gemând, pregătită să dorm tot restul zilei.

M-a trezit mirosul sângelui, tăios ca o muşcătură. Era ca o urmă prin aer, pe care n-aveai cum s-o confunzi. Am fixat-o cu privirea pe Pisicuţa Mare, care mi-a simţit agitaţia şi mi-a aruncat o privire moleşită. Am sărit în picioare şi am ridicat botul în vânt. Sursa acelui miros se apropia. Pisicuţa Mare a ridicat brusc capul, vioaie.

Am luat urma sângelui într-o zonă împădurită şi plină de iarbă. Curând, am dat peste o căprioară mare care zăcea nemişcată în iarba de la baza unui copac. Din gât îi ieşea un băţ lung, iar mirosul de oameni se simţea puternic pe acel obiect ciudat. Căprioara sângerase din locul în care băţul îi străpunsese carnea, dar nu se mai mişca. Era moartă – nu murise de mult timp, dar când ajunsese în fugă în zona aceea, nu reuşise să fugă mai departe.

Reacţia Pisicuţei Mari a fost una cu totul neaşteptată: în loc să se hrănească, aşa cum credeam eu c-ar fi trebuit, a prins căprioara de gât cu fălcile şi a început să o târască. Era vreun soi de joc? Am urmat-o, zăpăcită cu totul de gesturile ei.

Pisicuţa Mare nu s-a oprit până când nu a ajuns la un petic de pământ nisipos de lângă un bolovan. A dat drumul căprioarei şi ne-am hrănit în sfârşit, dar comportamentul ei ciudat nu s-a încheiat acolo – după ce am mâncat, a început să zgârie şi să sape

în nisip, acoperindu-ne în cele din urmă prada cu nisip, frunze şi iarbă.

Părând mulţumită de munca ei, Pisicuţa Mare s-a dus la un bolovan şi s-a întins lângă el, ascunsă în iarba înaltă. Simţindu-mă şi eu leneşă şi sătulă, m-am întins lângă ea şi am adormit, ascultând-o cum torcea.

Am rămas lângă căprioara aia câteva zile, hrănindu-ne, dormind, făcând drumuri până la un pârâiaş de unde beam apă, nefăcând nimic altceva. Mă simţeam neliniştită, voiam să merg mai departe, să joc „Du-te Acasă", dar atracţia mâncării suficiente era o momeală prea ispititoare.

În cele din urmă, chiar am plecat. Pisicuţa Mare păstra distanţa faţă de cărare, dar îi simţeam mirosul la fel de puternic cum îl simţeam şi pe al oamenilor care făcuseră drumeţii de-a lungul acesteia, deşi mirosurile oamenilor erau vechi de multe zile. Ştiam mereu când se oprea, şi adesea mă abăteam de pe cărare şi o găseam întinsă cât era de lungă, somnoroasă, într-o zonă ascunsă. În zilele în care nu mâncam, mă ghemuiam adesea lângă ea.

Timpul se măsura după foame. O dată la câteva nopţi, tovarăşa mea felină aducea acasă câte un animal destul de mare încât să ne sature pe amândouă. În următoarele două zile am înaintat destul de mult, dar foamea trecea de la un junghi la o durere, apoi la o obsesie care cuprindea tot ce era în jur. O lăsam pe Pisicuţa Mare să mă conducă departe de Lucas, uneori chiar ajungând repede înapoi pe cărarea noastră, apoi reuşea să vâneze ceva, iar eu reveneam la căutarea mea.

Când simţeam miros de vulpe, mă abăteam de pe cărare ca să cercetez, deşi n-am mai dat de vreuna cu un iepure pe care să-l furăm. Când simţeam duhoare de coiot, o îndepărtam pe Pisicuţa Mare ca să rămână în siguranţă. Apoi, într-o bună zi, s-a întâmplat ceva care a schimbat totul.

Zăpada.

Cerul era aproape complet întunecat, avea doar un pic de lumină când m-am trezit, simţind din plin răceala locului gol unde stătuse întinsă Pisicuţa Mare când am adormit eu. Am încercat să-i iau urma, respirând adânc – mirosul ei slab îmi spunea că părăsise bârlogul nostru nu cu multă vreme în urmă.

În loc să simt mirosul tovarăşei mele, simţeam mirosul schimbării peisajului. Un strat greu şi alb de zăpadă, mai gros decât un pat de căţel, se aşternuse pe pământ, iar fulgii umezi continuau să se reverse din cer cu un vuiet înăbuşit. Miresmele bogate ale pământului, gâzelor şi animalelor fuseseră astupate cu totul de prezenţa curată, limpede, a iernii. Simţul direcţiei către casă, care se ridica precum o forţă a naturii în bătaia vântului, îmi era ascuţit de înăbuşirea amestecului îmbătător de miresme care mi se perindaseră buluc pe la nas toată vara.

Când am păşit în acea lume nouă, labele mi s-au scufundat, dispărând şi, ca să pot înainta, am fost nevoită să-mi fac o cărare cu labele din faţă. Îmi aduceam aminte cum mă rostogoleam cu Lucas prin zăpadă, cum alergam cu el după o minge, dar ceea ce fusese cândva bucurie pură era mai degrabă un obstacol în clipa aceea. Trecând prin zăpada nebătătorită, înaintam încet, anevoie. Enervată, am privit în depărtarea nevăzută, unde dealurile erau ca nişte pete, nu se vedeau aproape deloc din cauza zăpezii care cădea continuu. Acolo era Lucas, dar cum puteam să ajung la el prin toată zăpada aia?

Când soarele a ieşit de tot din întuneric, iar lumina s-a jucat prin peisajul înzăpezit, am simţit-o pe Pisicuţa Mare îndreptându-se spre mine. Se apropia şi mai silenţios din cauza mantalei albe care astupa orice sunet. Mă retrăsesem spre locul în care îmi petrecusem noaptea, iar când ea şi-a făcut în sfârşit apariţia, ieşind la drumul mare de după un deluşor, am fost surprinsă. Am privit fără să înţeleg cum îşi croia drum spre mine, parcă plutind, cu

labele abia ajungându-i în zăpadă. Mergea ciudat, labele din spate îi ajungeau în adânciturile făcute de labele din faţă cu o graţie precisă. Nu mai văzusem nicio pisică mergând aşa.

M-a adulmecat cu băgare de seamă, de parcă ar fi simţit cât eram de nervoasă, înainte să mă salute frecându-şi ca de obicei capul de gâtul meu. Poate că nu ştia că ne croiam drum spre Lucas, pe uscat, că, la un moment dat, pe viitor, ar fi putut locui fie cu noi, fie cu Mama Pisi, în culcuşul de peste stradă, dar până atunci mă urmase de bună voie, şi ar fi trebuit să ştie că ori mă jucam „Du-te Acasă”, ori aveam alt motiv pentru care mergeam în direcţia în care mergeam.

În ziua aceea, n-am încercat să mă opun dorinţei Pisicuţei Mari de a dormi până la căderea nopţii, pentru că zăpada cădea. Ne-am ţinut de cald una alteia în timp ce fulgii albi se aşezau pe noi şi, în cele din urmă, ne-au acoperit cu o manta groasă.

Când Pisicuţa Mare a căscat, şi-a scuturat zăpada din blană şi a plecat agale din locul unde dormiserăm tocmai în momentul în care lumina pălea pe cerul înnorat. Am urmat-o o perioadă scurtă. N-am reuşit să ţin pasul cu ea, nici măcar urmând cărarea pe care o făcea prin zăpadă. Dacă ea părea să se afunde foarte puţin, eu eram în zăpadă până la piept.

Mă simţeam prinsă într-o capcană.

Când s-a întors în noaptea aceea, mirosea a vânătoare reuşită, deşi nu mi-a adus nimic. S-a întors şi a plecat în aşa fel încât am înţeles că avea de gând să mă conducă. Sărind şi chinuindu-mă, m-am străduit din răsputeri să o urmez, făcând cu stângăcie o cărare peste urmele ei care duceau la un elan tânăr îngropat în zăpadă. Uluitor, doborâse o făptură mai mare decât noi. Nu-mi dădeam seama cum făcuse.

Ne-am hrănit lacom, apoi ne-am întors în culcuşul temporar. Aş fi preferat să rămân lângă elanul căzut, dar Pisicuţa Mare m-a îndepărtat de el

şi am urmat-o pentru că nu ştiam ce altceva să fac. Parcă zăpada care căzuse schimbase ordinea haitei, iar în clipa aceea, ea era la conducere.

Acea schimbare ciudată a legăturii noastre a continuat. Cumva, Pisicuţa Mare reuşea să găsească pradă noaptea – nu în fiecare noapte, dar destul de des încât să nu murim de foame. Mâncam căprioare şi elani, pe care ea îi îngropa în zăpadă, sau iepuri şi alte rozătoare mici, pe care le aducea în bârlog.

Nasul îmi spunea că Pisicuţa Mare nu vâna la drumul mare, ci rămânea în zone de pădure şi locuri în care lumina soarelui şi expunerea la vânt înlăturaseră în mare parte zăpada. Când eram în zonele alea, mă simţeam la fel de liberă ca atunci când Lucas îmi dădea drumul din lesă. Acolo zăpada era de grosimi diferite, şi am învăţat cum să găsesc spaţiile în care era cea mai subţire şi în care chiar puteam să alerg. Pisicuţa Mare ţopăia adesea prin acele zone, păşind de-a lungul trunchiurilor de copaci căzute, ceea ce mie mi se părea imposibil. Bineînţeles, nu voia să meargă foarte departe pe timpul zilei. Nu înţelegeam de ce voia ea să-şi consume toată energia noaptea, când nu se putea vedea nimic.

Nu înaintam aproape deloc către Lucas. Partidele de vânătoare ale Pisicuţei Mari ne duceau în orice direcţie simţea ea că era pradă şi, de multe ori, nu în direcţia în care voiam eu să mergem. Adesea, luam urma pe o potecă făcută de căprioare, cu miros foarte puternic. Zăpada de pe acea potecă era bătătorită şi mai uşor de străbătut – dar ne şi încurca şi rătăceam aiurea, luând-o pe cu totul alt drum decât ar fi trebuit. Îmi lipsea Lucas, îmi doream atât de tare să fiu cu el încât mă durea, şi tânjeam după atingerea mâinii lui. Voiam să-l aud spunându-mi „Ce câine bun”. Voiam o „Bucăţică de Brânzică”. Aveam atâta nevoie de omul meu încât nu puteam nici să dorm. Terenul pe care mergeam era adesea înclinat. În jos, simţeam de multe ori mirosuri de oameni şi de maşinării, de fum şi de

mâncare. Poate că în bătaia vântului era un oraş, sau poate o adunătură de câţiva oameni la un foc deschis. În jos erau oameni. În sus, numai mirosul pur, sălbatic, de stânci şi gheaţă. Pisicuţa Mare o lua în sus, iar eu o urmam mereu.

M-am enervat şi mai tare când am simţit mirosul *nostru.* Pisicuţa Mare şi cu mine ne urmam propria potecă, nu jucam „Du-te Acasă", ci doar căutam pradă, chiar dacă asta însemna că mergeam pe aceleaşi pământuri.

Dintr-un motiv necunoscut, furtunile păreau a-i uşura vânătorile. Cu burta plină, am profitat cât am putut de locul în care eram. Eram atât de sus în munţi, încât copacii erau răzleţi, iar terenul cobora într-o pantă abruptă cât vedeam cu ochii. Pisicuţa Mare se întorsese la culcuşul nostru din timpul zilei, dar eu mergeam greoi prin albul neîntrerupt, rămânând printre copaci, hotărâtă să dovedesc că puteam fi un vânător la fel de iscusit ca ea, când îmi convenea situaţia.

Apoi am încremenit, simţind un iz foarte slab în aerul rece.

Câine.

Fără să ezit, m-am întors spre miros, chiar dacă asta presupunea să mă chinui să urc. La început, semnele îmi scăpau, însă în timp ce le căutam, am mai dat de ceva: de oameni.

Acest lucru m-a făcut să mă opresc. Nu mai văzusem un om de multă vreme, de când căzuse prima zăpadă. Prudenţa Pisicuţei Mari în faţa celui mai mic semn al prezenţei oamenilor îmi dăduse din instinct impresia că nu trebuia să mă apropii de ei, presupunere întărită de faptul că oamenii de treabă obişnuiau să mă conducă departe de Lucas.

Dar ca să văd câinele, trebuia să mă apropii mai mult de bărbat, pentru că amestecul mirosului bărbatului cu cel al câinelui veneau spre mine din aer. Mai simţeam mirosurile a doi oameni, tot bărbaţi, mult într-o parte.

Când am ieşit dintre copaci şi am privit în sus, am văzut un perete alb, uriaş, ridicându-se abrupt spre cer. Acolo sus, un om şi un câine îşi târşâiau picioarele prin nămeţi, chiar sub locul în care dealul se termina cu o culme. Un perete de zăpadă atârna greoi în vârful culmii, curbat şi ieşit mult în relief. Bărbatul purta nişte pantofi foarte lungi şi ţinea nişte beţe în mâini. Simţeam după miros că acel câine, al cărui cap era deasupra şoldurilor bărbatului, era mascul. Nu ştiam de ce şi-ar fi dus cineva câinele atât de sus pe un munte, dar oamenii răspund de câinii lor, şi eram sigură că acel câine din depărtare era fericit – de fapt, observam o oarecare veselie în mersul lui săltat.

— Stai! Hei! a strigat cineva.

Surprinsă, am întors capul şi m-am uitat tocmai pe cealaltă parte a pantei, unde nu era nicio culme, ci doar un vârf semeţ de munte. Ceilalţi doi bărbaţi, aflaţi atât de departe încât păreau foarte mici, aveau mâinile la gură.

— Pleacă de acolo! a strigat unul dintre ei.

— Nu-i sigur! a strigat şi celălalt.

— Aia-i zonă de avalanşe!

— Opreşte-te!

Bărbaţii păreau speriaţi şi furioşi. Bărbatul de sus, de pe deal, a continuat să meargă, dar câinele s-a oprit şi s-a întors, iar eu mi-am dat seama că auzise vocile. Apoi a privit fix în direcţia mea, pentru că-mi simţise şi mie prezenţa.

Deşi el era foarte departe de mine, acea comunicare dintre câini m-a făcut să dau din coadă. Mă jucam în fiecare zi cu Pisicuţa Mare, dar în clipa aceea tânjeam după o hârjoneală cu un câine.

— Pleacă de acolo! au strigat ambii bărbaţi din lateralul meu, unindu-şi vocile.

Câinele a lătrat şi s-a năpustit în jos, făcând câţiva paşi spre mine. Aproape fără să vreau, mi-am croit drum înghesuindu-mă în omăt, dând şi mai frenetic din coadă.

— Dutch! a strigat bărbatul cu câinele. Treci înapoi!

Câinele a aruncat o privire spre omul lui, apoi a continuat să meargă înainte. Panta era atât de abruptă încât a reuşit să parcurgă o distanţă foarte mare în doar câteva salturi. Dădea şi el din coadă. Bărbatul a ridicat pantoful lung şi a bătut din picior pe zăpadă.

— Dutch! Vino aici! i-a ordonat el.

— Ai grijă!

S-a auzit un zgomot ciudat, slab, ca atunci când Lucas arunca o pernă în mine, iar aceasta se lovea de perete. Mormanul curbat de zăpadă din vârful culmii s-a făcut bucăţi şi a căzut. Bărbatul de sub el a întors repede capul, în timp ce un huruit la fel de puternic precum cel al unui camion a zguduit aerul. El a căzut, rostogolindu-se, în timp ce pământul aluneca de sub el, aproape ca apa dintr-un pârâu. Valul a prins câinele şi l-a doborât. Apoi, amândoi s-au zbătut în timp ce se rostogoleau spre mine, mişcându-se mai repede decât orice văzusem eu până atunci, chiar şi decât Pisicuţa Mare.

Huruitul asurzitor şi priveliştea ciudată a pământului care *aluneca* m-au umplut deodată de groază. Trebuia să scap neapărat de acolo. M-am întors şi am zbughit-o către copaci, avântându-mă în salturi uriaşe. Bubuitul din spatele meu devenea din ce în ce mai puternic, apoi ceva m-a izbit şi m-a aruncat în aer. Nu mai ştiam deloc unde era sus şi unde era jos, mă rostogoleam şi cădeam. Nu vedeam nimic, iar labele mele nu găseau pământul. Aveam doar un gând în timp ce mă lovea ceva în cap.

Lucas.

Şaisprezece

M-am rostogolit. Nu eram în stare să văd, să miros sau să simt nimic. Aerul mă lăsase cu gura căscată. Apoi, deodată, zgomotul a încetat. Mi-am scuturat capul, eliminându-l din mintea mea, şi am încercat să îmi dau seama ce se întâmplase, dar nu am reuşit. Intrasem adânc printre copaci, dar nu ştiam cum ajunsesem acolo.

Picioarele din spate îmi erau prinse sub nămeţi atât de grei, încât parcă zăcea Lucas întins peste ei. Dacă el ar fi fost acolo, dacă Lucas ar fi fost acolo, el ar fi ştiut ce trebuia să facă. Gâfâind, m-am chinuit să mă eliberez. Mi-am adus aminte de momentul în care el mă ridicase peste gard din braţele lui Wayne. De asta aveam nevoie, ca omul meu să mă ia în braţe, să mă tragă din calea primejdiei. Am scâncit. Nu-mi puteam mişca partea din corp care îmi era îngropată, aşa că m-am chinuit să mă târăsc înainte cu picioarele din faţă. Zăpada a cedat un pic, doar un pic. Am tras şi am reuşit să mişc puţin un picior, apoi pe celălalt. Puteam să mişc ambele picioare din spate. Cu o ultimă încercare de a mă ţine prizonieră, zăpada a cedat, iar eu m-am scuturat epuizată.

Dacă doar cu câteva clipe înainte, în aer răsunase din plin un zgomot atât de puternic, încât nimicise totul în cale, chiar şi gândurile, în clipa aceea era o linişte ciudată. Am privit în jur, încercând să înţeleg ceva din toată povestea.

Câinele. Era mai sus faţă de mine, şi plângea, copleşit de o teamă nebunească. Deşi nu făceam parte din aceeaşi haită, instinctul de a-l ajuta s-a trezit în mine şi am alergat în ajutorul lui fără să ezit. Pământul de sub mine era ciudat de tare în clipa aceea, de parcă zgomotul ar fi întărit totul.

Câinele era chiar la lizieră şi săpa. Zăpada zbura prin aer în spatele lui. Era un câine uriaş, mai mare decât mine, cu blana deasă şi închisă la culoare. Nici măcar nu mi-a aruncat o privire când m-am

apropiat de el, nu mi-a arătat deloc că era conştient de prezenţa mea. Schelălăitul lui chinuit în timp ce săpa nu era greu de înţeles. Se întâmplase ceva foarte rău. Dar ce? De ce ataca el zăpada cu atâta furie?

Nu ştiam de ce, dar în clipa următoare săpam şi eu alături de câinele mascul, iar mişcările mele erau la fel de nebuneşti ca ale lui. Se întâmplase ceva rău, iar noi căutam să ne adăpostim. Mai mult de atât nu ştiam.

Nu ne apucaserăm de multă vreme de săpat când am simţit miros de oameni – erau cei doi bărbaţi care fuseseră atât de furioşi.

— Acolo! Uite acolo! a strigat unul dintre ei. Vezi? Sapă!

Mi-am văzut de treabă, săpând cu putere prin gheaţa tare şi groasă, cât puteam de bine. Nasul mi-a spus ce era îngropat acolo – un bărbat, acelaşi bărbat al cărui miros era impregnat pe câinele mascul. Săpam ca să-l salvăm pe bărbat.

Hotărâtă să-mi îndeplinesc misiunea, am aruncat doar o privire spre cei doi bărbaţi, în timp ce ei urcau lin pe pantofii lungi. Unul era mai înalt şi avea pielea mai închisă la culoare decât celălalt. Şi-au dat pantofii ciudaţi jos din picioare.

— Ăştia or fi câinii lui!

Bărbaţii au îngenuncheat lângă noi. Eram doi câini şi doi oameni care săpau. Loveau cu pumnii înmănuşaţi, iar braţele lor lungi îi ajutau să sape grămezi mari de zăpadă.

— I-am luat bluza!

Ambii bărbaţi au înaintat aproape de zona în care săpase câinele mascul, iar acesta s-a dat la o parte, dar nu s-a oprit.

— Doamne, are gura plină de zăpadă!

— Trăieşte?

Unul dintre bărbaţi şi-a scos repede mănuşa.

— Încă are puls.

— Nu respiră!

Bărbaţii au îndepărtat braţe întregi de zăpadă de pe faţa bărbatului îngropat. Le simţeam frica nebunească. Curând au reuşit să-i scoată umerii de sub zăpadă. Fiecare îl ţinea de un braţ şi-l trăgeau în spate.

— Iisuse!

— Mai trage!

Bărbaţii au căzut, iar bărbatul îngropat a reuşit să iasă cumva din groapă. Câinele mascul l-a lins pe faţă, plângând.

Bărbatul mai înalt a ridicat un telefon.

— Nu-i semnal. Mă întorc la cabană să aduc ajutoare. Îi faci tu gură la gură? Gavin?

— Da!

Bărbatul mai scund a început să-l pupe pe omul câinelui mascul. Celălalt bărbat şi-a pus repede pantofii înapoi în picioare, cu mişcări rapide, smucite.

— Mă întorc cât de repede pot!

Bărbatul cu pupăturile a aprobat din cap, dar a continuat să respire adânc şi să-şi pună gura peste cea a bărbatului inconştient.

— Încă are puls!

Bărbatul înalt care purta pantofi a luat două beţe şi s-a împins în faţă cu ele, mergând repede prin zăpadă, parcă plutind, aşa cum nu mai văzusem pe nimeni să o facă.

Câinele mascul părea să mă fi observat pentru prima dată, deşi mi-a aruncat o singură privire. Avea limba scoasă, corpul îi tremura, iar ochii-i erau mari. Nu a ridicat piciorul şi nici nu m-a mirosit sub coadă – a înaintat, ajungând aproape peste bărbatul pe jumătate îngropat, încă scheunând.

Cât a respirat bărbatul cu pupăturile, adânc, de câteva ori, nu s-a auzit niciun sunet. Apoi, cel care zăcea în zăpadă a început să geamă.

— Oh, slavă Domnului. Slavă Domnului, a zis bărbatul care îngenunchease. Cred c-o să fie bine. Acum respiră de unul singur.

Celălalt bărbat nu a deschis ochii, dar a tuşit şi a şuierat, iar câinele mascul l-a lins iar şi iar pe faţă.

Am rămas cu bărbatul care gemea, cu câinele şi cu celălalt bărbat, care era destul de drăguţ încât să ne hrănească pe amândoi cu câte o bucată de pâine. În cele din urmă, am auzit maşinării zgomotoase apropiindu-se de departe, de jos, dar am rămas acolo – nu numai datorită pâinii, ci şi datorită faptului că simţeam că trebuia să fiu acolo, aşa cum trebuia să-i ajut pe Ty şi pe ceilalţi prieteni ai mei care erau uneori trişti şi aveau nevoie de un câine. Era slujba mea. Bărbatul cu pâinea era agitat şi tulburat, iar bărbatul care gemea nu prea părea conştient de nimic.

— Dutch, aşa te cheamă? a întrebat bărbatul cu pâinea, privind zgarda câinelui mascul. Salut, Dutch.

Mi-am dat seama după reacţia câinelui mascul că aşa-i spuneau oamenii.

Bărbatul cu pâinea a întins mâna şi mi-a atins zgarda, iar eu l-am adulmecat, simţind mirosul lui Dutch, al pâinii şi a nimic altceva.

— Pe tine cum te cheamă? Tu de ce n-ai plăcuţă cu nume la zgardă?

Am dat din coadă.

Da, mai voiam pâine.

Când au sosit maşinăriile zgomotoase, fiecare ducea câte doi oameni în spate şi târa şi câte o sanie plată. Pe maşinării erau trei femei şi un bărbat. L-au ridicat cu grijă pe sanie pe omul câinelui mascul, prinzându-l în chingi. Bărbatul a gemut tare când l-au mişcat, dar tot nu s-a trezit.

— O să fie în regulă? a întrebat-o bărbatul cu pâinea pe una dintre femei.

— Depinde de cât timp i-a rămas creierul fără oxigen. Dar faptul că nu a încetat să-i bată inima e un semn bun. Aţi procedat aşa cum trebuia.

— N-am mai făcut niciodată asta. Vorbesc de resuscitarea artificială. Uau!

— Eşti bine? a întrebat ea cu blândeţe.

— Sincer? Nu sunt, încă tremur.

— Ai salvat viaţa unui om. Ar trebui să te simţi bine.

— O să beau un martini. După aia o să mă simt bine.

Femeia a râs. Am dat din coadă auzind sunetul, dar Dutch îi privea neliniştit pe cei care-i prindeau omul cu chingi de sanie. L-am adulmecat, simţind mirosul neliniştii care se revărsa din el.

— Şi cu câinii lui cum rămâne? a vrut să ştie bărbatul cu pâinea.

— Aa, a făcut femeia drept răspuns.

— O să trimiteţi pe cineva după ei?

— Nu e – noi nu suntem echipaţi corespunzător pentru a avea grijă de câini.

— Hm!

Bărbatul a lăsat o mănuşă în jos ca să mă mângâie pe cap, iar eu m-am frecat de el precum Pisicuţa Mare când mă saluta pe mine.

— Păi, sunt ai tipului pe care-l duceţi la spital.

— E o situaţie nefericită. Noi suntem o echipă de salvamontişti; n-am avut niciodată o situaţie în care o victimă să aibă un câine.

— Am înţeles.

M-a mângâiat din nou pe cap, iar eu am dat din coadă.

— Şi ce-o să se întâmple cu ei?

Femeia a bătut din palme, împroşcând cu zăpadă, apoi şi-a scuturat fulgii de pe haină.

— Asta depinde de tine, cred.

I-am urmărit pe oameni cum urcau pe maşinăriile lor, care începură să huruie şi să urle. Apoi, cu o smucitură puternică, au pornit la drum, trăgându-l după ele, în sanie, pe bărbatul din zăpadă. Dutch a scăpat un schelălăit şi a pornit pe urmele lor. Tristeţea şi panica l-au împins să alerge împleticit prin zăpadă.

— Dutch! Hai aici, băiete, a strigat după el bărbatul cu pâinea.

Maşinăriile s-au oprit, iar bărbatul cu pâinea şi-a pus pantofii lungi şi a alunecat în jos la ele. Dutch dădea târcoale maşinăriilor, neliniştit, punând o labă pe sania pe care zăcea omul lui.

Am observat toate acestea fără să mă mişc. Bărbatul cu pâinea nu mă strigase pe nume. Nu mă cunoştea. Dar îl cunoştea pe Dutch. Cu el va fi totul bine. Am respirat pe nas – deşi nu-i simţeam mirosul Pisicuţei Mari, ştiam că trebuia să fie pe acolo, pe undeva. Şi mai important era faptul că puteam simţi mirosul de acasă şi simţeam cum mă trăgea Lucas spre el.

Era timpul să joc „Du-te Acasă”.

Bărbatul cu pâinea privea în sus, spre mine. A pus mâna la gură şi a fluierat, un fluierat ascuţit, aproape exact ca cel pe care putea să-l scoată Lucas. Eram surprinsă: de unde ştia cum să-l facă?

— Hai, fetiţo!

Am ezitat. Bărbatul cu pâinea se plesnea peste coapse, într-un gest despre care ştiam că înseamnă „Vino”, şi am recunoscut cuvântul „fetiţo”. Era ceva ce-mi spunea Lucas adesea. Oare ar fi trebuit să fug spre el?

Undeva în adâncul fiinţei mele ştiam că el ar fi putut fi unul dintre cei care puteau să mă ţină departe de omul meu, dar îi simţeam blândeţea şi trecuse atât de mult timp de când auzisem vocea unui om, de când îmi spusese cineva că eram un câine bun, încât nevoia de a fugi spre el m-a copleşit. Am fugit spre el.

Apoi, bărbatul cu pâinea şi-a desprins sacul de pe umeri. Mă întrebam dacă mai avea vreo bucată de pâine. Mai avea! Am şezut, ascultătoare, iar el mi-a aruncat o bucăţică. Fixam cu privirea restul bunătăţilor din mâna lui. Dutch încă era ocupat cu bărbatul din sanie, deci mâncarea urma să rămână numai a mea.

Când bărbatul cu pâinea a întins din nou mâna spre mine, mai avea ceva în mână. Am înfulecat bunătatea, iar el s-a folosit de mâna liberă pentru a-mi prinde de zgardă ceva. Acel ceva era, după cum mi-am dat seama, simţind că mă prăbuşesc, o frânghie. Eram în lesă.

Nu voiam să fiu în lesă.

Femeia l-a ţinut pe Dutch de zgardă până când o a doua frânghie a fost scoasă din rucsac. Bărbatul cu pâinea a legat-o de zgarda lui Dutch, dându-i una dintre bunătăţile mele, pe care Dutch a înghiţit-o fără să pară că-i păsa prea mult. Era o pierdere de vreme să-i dai mâncare unui câine fără chef, când eu stăteam acolo şi eram atentă.

— Mersi, a zis bărbatul cu pâinea.

— Mult noroc! a strigat femeia drept răspuns.

Şi, cu asta, maşinăriile s-au îndepărtat urlând.

Dutch parcă a înnebunit pe loc. Avea urechile pe spate, botul bălos şi i se vedea albul ochilor. S-a năpustit, opunându-se lesei, iar bărbatul cu pâinea aproape că a căzut la pământ.

— Stai! Stai aşa! Dutch! Şezi! Stai!

Am făcut „Şezi” şi „Stai”, pentru că eram un câine bun, care simţea după miros că mai erau bucăţi de pâine bună în rucsac.

Dutch a scheunat, s-a răsucit, a tras, în timp ce bărbatul cu pâinea vorbea liniştitor.

— E-n regulă, Dutch. Eşti în regulă, Dutch.

Când Dutch se uitat în sfârşit la bărbatul cu pâinea, ochii îi erau goi de orice altceva, în afară de disperare.

— Bine, hai, fetiţo! a spus bărbatul.

Simţeam mirosul maşinăriilor zgomotoase chiar dacă se întorseseră şi trecuseră peste un dâmb. Duduiturile lor, laolaltă, s-au pierdut brusc în aer.

Bărbatul cu pâinea avea în fiecare mână beţe destul de lungi încât să atingă pământul cu ele. Încă purta pantofii ăia uriaşi. Şi-a luat sacul în spate, prinzându-şi chingile. M-am uitat la Dutch, a cărui zgardă era strânsă cât să rămână exact la acelaşi

nivel cu mine. Nu ştiam ce făceam noi, şi nici Dutch, care se străduia să fie un câine bun, şi tremura de efort. Ce ştiam că voia să facă era să fugă după sania aia.

— Bun, hai să încercăm să facem asta, dar mergem încet. Sunteţi gata? Bun. Să mergem!

Am fost surprinsă când, trăgând uşor de lesă, cu un sunet ca o şoaptă, bărbatul cu pâinea a trecut brusc de noi, pe pantofii lui lungi. Eu şi Dutch ne-am smucit amândoi şi am luat-o din loc. Am încercat să stau destul de aproape de bărbatul cu pâinea, încât să-mi fie lesa lejeră, dar Dutch a luat-o la goană.

— Hei! a strigat bărbatul cu pâinea.

S-a răsucit şi a căzut tare pe zăpadă. M-am dus la el, dând din coadă, crezând că dacă tot ne opream, venise vremea să mai primesc nişte pâine. Dutch a tras smucind de capătul lesei lui.

— Dutch! Nu! Stop!

După ce a săpat prin zăpadă, bărbatul cu pâinea s-a ridicat în picioare. Ne-a privit. Eu am dat din coadă. Dutch a scâncit.

— O să fie mai greu decât am crezut. Numai să nu trageţi tare, da? Nu schiez de foarte mult timp. Gata? Hai să mergem! Haideţi!

Nesigură, am început să înaintez cu greu. Oare plecam la o plimbare? Zăpada încă era ciudat de tare, şi ne ajuta să înaintăm mult. Dutch a luat-o din nou la goană.

— Dutch! încet! a ţipat bărbatul.

Dutch a lăsat capul în jos, iar eu mi-am dat seama că se simţea ca un câine rău.

— Uau! a zis bărbatul cu pâinea după o vreme. Chiar merge treaba asta!

Când am ajuns pe o pantă care urca, zăpada a devenit din nou, brusc, adâncă şi grea, şi ne-a fost greu tuturor să înaintăm.

Bărbatul s-a folosit de beţe ca să lovească pământul, smulgând lesa mea şi pe a lui Dutch. Respira greu.

Curând, am simţit mirosul prietenului bărbatului cu pâinea, care se apropia.

— Gavin! a strigat prietenul, ascuns după un deluşor.

Bărbatul cu pâinea a ridicat privirea.

— Taylor! Aici!

Bărbatul cu pâinea s-a oprit, s-a aplecat şi a început să gâfâie, iar celălalt bărbat, cel înalt, a ajuns în vârful dealului şi a coborât alunecând spre noi. Şi el respira greoi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat bărbatul înalt, după o clipă în care nu făcuse decât să inspire şi să expire.

— A coborât cu salvamontiştii, a răspuns bărbatul cu pâinea.

— Crezi c-o să fie în regulă?

— Habar n-am. Nu şi-a recăpătat cunoştinţa pe toată perioada. Au zis că-i bine că nu i s-a oprit inima. I-am salvat viaţa, Taylor.

Bărbatul înalt a clătinat din cap.

— Ce-o fi fost în capul lui? Erau avertismente de avalanşă peste tot!

— Ştiu. Probabil că s-a dus cu rachetele în picioare până sub cordonul de delimitare.

— Poate am intervenit într-un proces darwinian[32] important, a spus bărbatul înalt, speculând. A zâmbit.

Dinţii îi străluceau în contrast cu pielea, care era foarte închisă la culoare. Apoi, el a coborât privirea spre mine. Eu am dat din coadă.

— Cred că nu pot să nu observ că ai cu tine doi ditamai câinii.

— Da, au zis ăştia să sunăm la controlul animalelor.

— Şi motivul pentru care *ăştia* n-au sunat la controlul animalelor ar fi…

— A trebuit să-l coboare pe tipul ăla ca să poată fi dus la spital cu elicopterul.

Bărbatul cu pâinea a ridicat din umeri.

— Şi partea din poveste pe care nu vrei să mi-o spui ar fi…

— Că mai am nişte mâncare de câini de când a venit Nick în vizită.

— Hm!

Bărbatul înalt a aprobat din cap.

— Le dăm puţină mâncare, şi după aia?

— Hai. Îi luăm cu noi în Grand Junction[33] mâine, şi ne dăm seama atunci ce facem cu ei.

— De ce-mi sună mie „ne dăm seama ce facem cu ei" periculos de aproape de „avem grijă de ei la noi acasă?" a vrut să ştie bărbatul înalt.

— Păi, dacă moare tipul ăla, ce-o să se întâmple? Nu vreau să-i arunc pur şi simplu în adăpost, până când nu ştiu sigur că vor fi în regulă.

Bărbatul înalt s-a frecat pe faţă cu o mănuşă.

— Câinii ăştia au vreo două tone.

Bărbatul cu pâinea a râs.

Bărbatul înalt şi-a scos mănuşa şi s-a aplecat să-l mângâie pe Dutch, care a lins neliniştit mâna ce-i era oferită.

— Ăsta-i jumate ciobănesc de Berna[34], jumate ce-o fi, urs? Urs grizzly[35]?

— Îl cheamă Dutch.

— Îhî!

Bărbatul înalt a întins mâna spre mine, iar eu am adulmecat şi am simţit mirosul lui Dutch pe mâna lui, percepând şi tulburarea câinelui. Ştiam că Dutch nu-şi dorea nimic mai mult decât să scape din lesă şi să alerge după omul lui. Asta trebuie să facă un câine pierdut.

— Şi asta e un bullmastiff corcit cu, nu ştiu, cu o vacă. E cât o vacă, fir-ar să fie de vacă, Gavin.

— Dar uită-te la coastele ei. N-a prea mâncat.

— Frate-său a fost hrănit ca lumea. Trebuie să-l punem la regim.

— Bun, atunci asta o să facem.

— O să facem, a repetat bărbatul înalt. *Noi* o să punem câinele ăsta, care nu-i al nostru, la regim.

— Nea Avalanşă ăla i-a dat toată mâncarea fratelui, iar surorii nimic. Uite, ia tu masculul, că tu schiezi mai bine, şi ăsta trage de zici că-i barcă, dar cu motor.

Dutch şi cu mine am aflat curând că bărbatul cu pâinea se numea Gavin, iar bărbatul înalt, cu pielea închisă la culoare, se numea Taylor. Ei, *eu* am aflat lucrurile astea – lui Dutch nu părea să-i pese de nimic altceva în afară de a ajunge din nou la stăpânul lui. Cei doi bărbaţi ne-au condus la o căsuţă care avea o gaură într-un perete, unde ardea un foc ce umplea locul de un miros înţepător. Gavin ne-a turnat în boluri hrană uscată, pe care eu am mâncat-o, iar Dutch n-a mâncat-o, aşa că am mâncat-o eu şi pe a lui.

Eram recunoscătoare pentru mâncare, dar ştiam ceva ce se părea că oamenii nu înţelegeau: aveau doi câini în casă, şi niciunul dintre ei nu voia să fie acolo. Eu ştiam că urma să plec cu prima ocazie.

Dutch stătea la uşă şi o privea de parcă aştepta ceva, sperând evident să se deschidă şi să intre omul lui în casă. Dar ştiam că viaţa nu era aproape niciodată atât de uşoară, că în loc să ţi se deschidă uşi, ca să ajungi undeva, trebuie să sari peste garduri.

Şaptesprezece

În după-amiaza următoare, Taylor ne-a dus pe toţi la o plimbare foarte, foarte lungă cu maşina. Recunoşteam cuvântul „acasă”, dar îmi dădeam seama că nu ne îndreptam în direcţia potrivită, că „acasă” era în spatele nostru, de fapt.

Nu simţeam mirosul Pisicuţei Mari. Dacă aş fi ştiut că luând urma mirosului lui Dutch însemna să nu o mai văd, aş fi lăsat ocazia de a vedea un alt câine care să treacă pe lângă mine, indiferent cât ar fi fost de tentantă.

— Voi doi sunteţi în regulă acolo-n spate? a întrebat Gavin uitându-se peste umăr.

Dutch şi cu mine stăteam incomod pe bancheta din spate, care nu era destul de mare încât să avem amândoi loc pe ea.

— Doamne, Taylor, uită-te şi tu la ea. Pot să-i număr fiecare coastă. Cum poate cineva să facă aşa ceva? Dutch e obez, iar ea moare de foame.

— Poate că omului îi plac mai mult băieţii. Eu unul mă identific în mod sigur cu chestia asta, a spus Taylor râzând.

Dutch şi cu mine am căzut în cele din urmă de acord în privinţa unui sistem în care unul dintre noi şedea, celălalt se întindea, apoi, când devenea incomod, făceam schimb de locuri.

După un drum lung, am ajuns la o casă mare, cu podele tari şi câteva camere. Într-una dintre ele, o gaură căscată din perete era umplută cu bucăţi de lemn care ardeau, pe care le-am adulmecat cu atenţie, dar pe care Dutch le-a ignorat. În spatele casei era o curte mare, cu un gard de metal, unde n-am găsit nici zăpadă şi nici tobogane. În vântul uscat, simţeam miros de câini, şi mirosul îndepărtat al unei pisici, dar nu şi al altor animale.

Taylor a pus perne şi pături pe podea, iar eu am înţeles: Dutch şi cu mine trebuia să dormim acolo. Trebuia să stăm cu Taylor şi Gavin, aşa cum stătusem eu cândva cu Jose şi Loretta.

Nu înţelegeam de ce oamenii nu mă lăsau să-mi găsesc drumul spre casă.

Când am ajuns prima oară la casa mare, Taylor şi Gavin s-au aşezat lângă mine şi au început să joace un joc pe care nu-l înţelegeam.

— Molly? Carly? Missy? mă întrebau ei. Nu ştiam ce anume trebuia să fac. Am dat din coadă, crezând că la atâta atenţie trebuia să urmeze ceva bun la sfârşit.

— Daisy? Chloe? Bailey? Blanche? întrebă Gavin.

— Blanche! Oh, Dumnezeule!

Taylor s-a lăsat pe spate pe canapea şi şi-a ţinut o pernă lipită de faţă.

— Cine şi-ar boteza căţeaua Blanche?

— Pe căţeaua mamei mele o chema Blanche, a răspuns Gavin, de parcă ar fi încercat să se apere.

— Păi aşa se explică *totul.*

— Hei!

Cei doi bărbaţi s-au hârjonit unul cu celălalt. Am surprins privirea lui Dutch şi m-am uitat în altă parte. Se părea că uitaseră cu totul de bunătăţile pentru noi.

Dar mai târziu au revenit la jocul ăsta.

— Uite lista cu cele mai populare nume de câini, a zis Taylor.

Stătea la o masă şi tot ţăcănea o jucărie cu degetele, dar nu făcea nimic. Lucas şi Mama făceau de multe ori acelaşi lucru, iar asta m-a făcut să-mi doresc să fiu acasă, alături de ei.

— Dutch e pe lista aia? a vrut să ştie Gavin.

— Ăă… se pare că nu, a răspuns Taylor.

— Deci tipul ăsta poate n-a consultat lista asta când a pus câinilor nume, a observat Gavin. Poate pierdem timpul de pomană.

— Astea sunt numele cele mai populare. Asta înseamnă că atunci când oamenii se gândesc la un nume, astea apar cel mai des. Nu înseamnă că trebuie neapărat să le fi citit de pe-o listă.

Oamenilor le vin în minte nume de-astea populare la întâmplare.

— Bun, hai, bagă mare.

— Bine.

Taylor s-a uitat atent la mine.

— Numărul unu. Lucy?

L-am fixat şi eu cu privirea. Lucy era vreun soi de bunătate?

— Următorul? zise Gavin.

— Max?

— Max nu-i nume de căţea.

— Şi Maxine?

— Hai, măi.

Gavin a pufnit.

— N-are nicio logică.

— Zise ăla a cărui mamă a pus numele unei căţele *Blanche,* a răspuns Taylor, sec.

— Tu eşti ăla căruia-i plac numele la întâmplare.

— Bailey?

— Cu Bailey am încercat.

— Bella?

Am înclinat capul. Pentru prima oară, unul dintre ei îmi rostea numele.

— Maggie?

— Ia stai, zise Gavin. Dă înapoi. Era ceva, parcă.

— Bella?

De ce-mi rostea numele? Am căscat.

— Bella? a strigat Gavin.

M-am întors şi l-am privit.

— Da!

A sărit în sus.

— Iuhuu! E Bella! Bella!

N-am putut să mă abţin şi am sărit şi eu în sus, iar când Gavin a alergat prin jurul mesei, strigându-mă pe nume, m-am luat după el, lătrând. Dutch ne privea din patul lui de căţel, complet scârbit.

În ziua următoare, Taylor s-a jucat cu zgarda mea, iar când m-am mişcat, aceasta a scos un zdrăngănit.

— Acum aveţi amândoi plăcuţe cu nume, ne-a spus el.

Din clipa aceea, eram Bella şi Dutch, doi câini care locuiau cu Gavin şi Taylor, amândoi nerăbdători să ajungem la stăpânii noştri adevăraţi.

În fiecare noapte, când mă ghemuiam să mă culc, mă gândeam la Pisicuţa Mare. Mă întrebam ce făcea şi dacă-mi simţea lipsa. Speram să n-o vâneze coioţii. Speram să nu-i fie frig.

Am aşteptat răbdătoare ocazia de a juca „Du-te Acasă", crezând că aveam s-o găsesc pe Pisicuţa Mare pe cărare. Am fost scoasă la multe plimbări, de obicei noaptea, şi numai în lesă. Începeam prin a adulmeca politicos locurile prin care marcase Dutch, dar el marca atât de des încât până la urmă m-am concentrat pe alte mirosuri. Eram la o asemenea plimbare, Gavin îl ţinea de lesă pe Dutch, iar Taylor mă ţinea pe mine, când Gavin mi-a spus numele.

— Bella a luat ceva în greutate. Arată bine.

Am aruncat o privire spre el, auzindu-i aprobarea din voce.

— Şi cum merge cu editorul nou? a întrebat Taylor.

— Eu zic că merge bine. Îi place manuscrisul. Dar asta nu înseamnă că n-o să primesc o grămadă de mesaje, a răspuns Gavin.

— Nu pot să cred că ţie nu-ţi sare ţandăra. Eu unul ştiu că mie-mi sare când îţi cer ăştia să schimbi tot felul de chestii. Eşti scriitor de succes!

Au tăcut o perioadă. Simţeam după miros că fusese recent o veveriţă în acea zonă, şi am rămas în alertă, aşteptând să apară.

— Deci, cât? a întrebat Gavin încet.

— Poftim?

— Am observat că începi să mă întrebi mereu de cărţile mele când urmează să pleci într-o călătorie lungă. Parcă ai vrea să-mi aduci aminte că tu nu eşti singurul care călătoreşte.

Taylor a oftat.

— Se pare că vreo două săptămâni. Sistemele sunt mai puţin compatibile decât am crezut. Trebuie rescrise o grămadă de coduri pentru programe vechi. Echipa mea e bună, dar au nevoie să fiu acolo.

— Orice ar însemna treaba asta, eu aud „două săptămâni", care de obicei înseamnă patru.

— O să-mi fie dor de tine.

S-au oprit sub un copac şi s-au îmbrăţişat. Confuzi, Dutch şi cu mine i-am ocolit până când lesele noastre ne-au adus nas în nas.

Câteva zile mai târziu, am învăţat un termen nou, „valiză", care însemna o cutie cu mâner şi cu hainele lui Taylor în ea. Dutch şi cu mine am adulmecat-o când zăcea deschisă pe podea, şi mi-am dat seama că el nu se putea hotărî dacă să ridice sau nu piciorul pe ea, pentru că avea în mod clar mirosuri de afară pe ea. În cele din urmă s-a hotărât să lase o urmă foarte slabă, stropind doar puţin, fără ca vreunul dintre bărbaţi să observe.

Gavin şi Taylor au plecat împreună, apoi Gavin s-a întors singur, şi unele reguli s-au schimbat. Aveam voie să dormim în pat! Am dormit lângă Gavin. Dutch urca în pat, dacă Gavin insista, dar se neliniştea şi sărea mereu din pat noaptea.

Dutch era trist. Petrecea mult timp cu nasul lipit de crăpătura de sub uşă, adulmecând şi oftând. Nu prea voia să se joace cu mine. Uneori, Gavin se aşeza pe podea lângă Dutch şi-l cuprindea cu braţele.

— Eşti în regulă, uriaşule? O să fii în regulă? întreba Gavin încet.

Când făcea asta, simţeam nodul de durere dinăuntrul lui Dutch slăbind un pic. Gavin îl alina pe Dutch.

Ne-a dat şi jucării – jucării care chiţăiau, jucării moi, jucării în formă de os şi mingi. Totul, de la bunătăţile cu gust de pui pe care Gavin ni le dădea din mână, la jucăriile moi pe care Dutch şi cu mine

le făceam bucăţi, îmi aducea aminte de Lucas. Gavin era un om bun, dar nu era omul meu.

Apoi, Taylor a venit acasă şi a adus bunătăţi.

— Mamă, Bella, ce te-ai îngrăşat! a zis el fericit, în timp ce-mi dădea o bucată de carne greu de mestecat. Arăţi tare bine! Dutch, tu încă eşti cam… rotofei.

— Nu pot să-i dau de mâncare Bellei, iar lui Dutch să nu-i dau. N-ar fi corect, a spus Gavin, încercând să se apere.

Cum cei doi bărbaţi erau din nou împreună, am ieşit la mai multe plimbări.

— Ştii ce? Eu zic că ar trebui să mai urcăm o dată la cabană înainte să plecăm în China, a zis Taylor cu ocazia unei plimbări.

— Acolo încă-i zăpadă. Mie chiar îmi place mai mult vara.

— Te obişnuieşti tu să traversezi ţara pe schiuri la un moment dat, ai nevoie de exerciţiu.

— Nu *vreau* să mă obişnuiesc.

— Auzi, ce te roade?

— Tu când aveai de gând să-mi zici că ai ţinut legătura cu salvamontiştii în legătură cu stăpânul lor? Am primit un mesaj pe căsuţa vocală.

Cei doi bărbaţi au tăcut. Dutch şi cu mine am privit amândoi în direcţia unui câine care lătra undeva în depărtare. Dutch a răspuns ridicând piciorul la un stâlp.

— Ţi-au lăsat numele lui?

— Nu, mi-a zis doar că a înţeles că voiai informaţiile lui de contact şi voia să ştie de ce. Şi eu vreau să ştiu de ce, Taylor.

— Pentru că nu sunt câinii noştri! Trebuie să-i dăm înapoi.

— Dacă i-ar fi vrut înapoi, n-ar fi sunat până acum? a întrebat Gavin.

— Nu ştiu de ce n-a sunat. Asta şi vreau să-l întreb. Tu eşti în faza de negare în legătură cu toată povestea asta. *Nu putem să păstrăm noi câinii.*

Gavin s-a întors brusc, iar Dutch a iuţit pasul ca să-l ajungă din urmă, ridicând confuz privirea spre mine şi spre Taylor. Noi ne opriserăm.

— Gavin! a strigat Taylor.

Gavin a continuat să meargă.

La puţin timp după aceea, bărbaţii au băgat lucruri în maşină şi au pornit spre „cabană”. Mi-am dat seama imediat unde ne aflam – eram în acelaşi loc mic unde fusesem duşi să luăm prima noastră masă după ce-l dezgropasem pe bărbat din zăpadă. Când am ajuns, Dutch era atât de încântat, încât tremura, dar după ce a luat-o la goană prin curte, s-a oprit brusc din alergat. Bineînţeles, a marcat câteva locuri, dar a făcut-o fără prea mult entuziasm. Ştia că omul lui nu era acolo. Acolo, la cabană, eram mult mai aproape de Lucas; o simţeam. Am adulmecat în jurul gardului, căutând un tobogan, dar nu era niciunul, iar gardul în sine era prea înalt ca să-l pot sări.

În prima noapte pe care am petrecut-o la cabană, Dutch şi cu mine am fost lăsaţi în curtea din spate ca să jucăm „Fă-ţi Treaba”, chiar înainte ca bărbaţii să se ducă la culcare. Dutch a ridicat piciorul de câteva ori, dar eu, după ce m-am ghemuit o dată, m-am dus în colţul gardului şi am ridicat nasul, încântată de un miros cunoscut.

Pisicuţa Mare era prin apropiere.

Am aşteptat-o nerăbdătoare, dar ea nu a venit mai aproape. În cele din urmă, mi-am adus aminte de felul în care Mama Pisi se apropia mereu de Lucas, dar nu permitea niciodată să fie atinsă. Mi-am dat seama că nu va veni să mă vadă, nu atât timp cât oamenii erau aşa de aproape. Chiar şi o pisică uriaşă precum Pisicuţa Mare se putea teme de oameni; aşa erau, pur şi simplu, unele pisici.

Ne întorseserăm acasă când s-a întâmplat ceva ce a făcut ca neliniştea lui Gavin să crească simţitor – şi eu, şi Dutch am simţit-o. Dutch s-a dus la Gavin, îngrijorat, iar Gavin i-a mângâiat urechile.

— E-n regulă, Dutch, a zis Gavin. Taylor vorbeşte cu stăpânul tău.

Taylor ţinea telefonul. Când a terminat, a ieşit şi i-a dat lui Gavin un pahar de lichid cu miros înţepător.

— Deci? a întrebat Gavin.

— Kurch n-a putut să vină la telefon. Am vorbit cu soră-sa, a zis Taylor.

— Stai aşa. Kurch?

— Cred că aşa îl cheamă pe tipul ăla.

— Rimează cu „church?”

— Da.

— Şi aşa şi-l şi scrie pe litere? C-H-U-R-C-H?

— Bun, simt că te enervezi, tu, ăla cu doctorat în engleză, dar nu-i vina mea că aşa-l cheamă pe ăla. Şi nu, şi-l scrie cu K.

— Kurch.

— Ştiu, Gavin.

— Nu-mi vine să cred că o să dăm câinii noştri unui tip pe care-l cheamă Kurch.

— Câinii noştri? Dar, da, ăla trebuie să fie cel mai tâmpit nume din istorie.

— Şi sora lui Kurch ce-a zis? Şi pe aia cum o cheamă? Mâzgă? Corpuscul?

— Nu. Eşti pregătit? Susan.

— Ăştia şi-au botezat fiul Kurch şi fiica *Susan?*

— Ăsta încă-i destul de slăbit, a continuat Taylor. Cred că şi-a rupt cam toate oasele. Deci e pe analgezice. Tipa a fost destul de surprinsă când a auzit de ce am sunat-o. Nici măcar nu ştia că el are câini.

— Familie apropiată, ce mai.

— Chiar am impresia că-l vede pe Kurch mai degrabă ca pe o povară decât ca pe o binecuvântare.

— Poate că numele lui se scrie K-I-R-S-C-H, a comentat Gavin pe un ton plin de speranţă.

— Nu, că mi l-a zis pe litere când mi-am exprimat… dubiile.

— Poate că nu ştie să dicteze pe litere.

— Pe asta aş crede-o, a fost de acord Taylor.

— O să-mi fie dor de ei, Taylor. Ăsta o să fie cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Ştiu. Dar nu sunt câinii noştri.

— Poate ni i-ar vinde.

— Uite, asta-i o idee deosebit de proastă, a zis Taylor cu blândeţe. Ce facem cu ei când plecăm în China?

Dutch a scos genul de geamăt pe care-l putea scoate numai un câine foarte plictisit. Mi-a adus aminte de cât eram eu de obosită, şi m-am ghemuit pe patul meu de căţel.

— Putem găsi un loc unde să-i cazăm, a declarat Gavin.

— Şase luni? Chiar vrei să le faci chestia asta?

— Nu, ai dreptate. Doar că… Dutch abia începuse să ne accepte, îmi dau seama. Să-l fi văzut ce-ţi simţea lipsa când ai plecat.

— Dar n-ai lăsat câinele în pat, nu? a întrebat Taylor.

— Bineînţeles că nu. Am lăsat *celălalt* câine în pat.

Gavin a oftat.

— Păi, bun, atunci. Cred că numai aşa putem face. Marţea viitoare?

— Marţi, da.

— Marţi, Bella, spuse Gavin, pe un ton care suna cumva şi fericit şi încărcat de tristeţe, te ducem la stăpânul tău!

Optsprezece

Ceva era diferit. Era o schimbare în reguli.

Taylor nu voia câini pe canapea. Lui Gavin îi plăcea să ne urcăm acolo.

Învăţasem că atunci când Gavin era singur acasă, aveam voie să stăm întinşi pe perne, dar când Taylor era acasă, bătea din palme şi striga „Jos!”, şi ştiam că trebuia să sărim imediat jos, dar Dutch părea a crede că Taylor nu vorbea serios şi zăcea acolo până când îl trăgea Taylor pe podea. Apoi Dutch se îndrepta spre locul în care eu stăteam deja întinsă pe patul de căţel, adulmecându-mă cu tristeţe, înainte să se hotărască unde să se prăbuşească, gemând exagerat.

Dacă eram pe canapea când Taylor se întorcea de oriunde fusese plecat, porneam mereu cu vinovăţie, dar parcă nu eram niciodată în stare să adun energia care-mi trebuia pentru a coborî până când nu ne zicea el „Jos!”

Dar atunci a fost altfel. Taylor şi Gavin stăteau împreună pe canapea, iar Taylor l-a chemat pe Dutch, bătând uşor în perna de lângă el. Parcă neînţelegând că era o schimbare uriaşă a regulilor, Dutch s-a îndreptat într-acolo cu pas legănat şi a sărit fără să ezite, întinzându-se şi punându-şi capul în poala lui Gavin.

— Haide, Bella. Hai şi tu! a zis Gavin. Haide! Hai, Bella!

Pe bune?

Am reuşit să mă tolănesc pe canapea lângă Taylor, deşi spaţiul era îngust. Mă întrebam ce făceam în clipa aceea.

Ambii bărbaţi erau trişti; simţeam după cum îmi mângâiau blana.

— Ăsta o să fie cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, a zis Gavin oftând.

— Ştiam că o să fie ceva temporar.

— Cred că nu mi-am dat voie să recunosc treaba asta.

— Simt lipsa stăpânului lor, a spus Taylor cu blândeţe. Mai ales Dutch. Ei vor doar să fie alături de Kurch.

Ochii lui Dutch s-au mişcat repede la auzul acelor cuvinte, de parcă ar fi înţeles ceva ce eu nu înţelegeam, ceea ce era imposibil.

— Ştiu.

— Pot să-mi amân călătoria pentru câteva zile.

— Eşti drăguţ, dar ştiu că trebuie neapărat să ajungi în Seattle.[36] Mă descurc eu.

— O să fie ciudat să vin acasă şi să nu fiu întâmpinat de doi câini uriaşi, a comentat Taylor.

— E de parcă ar muri o parte din mine. Mă bucur că plecăm curând în China, o să fie un mediu diferit şi n-o să-mi fie atât de dor de ei.

Mai era ceva complet diferit: în noaptea aceea, Taylor ne-a chemat să urcăm în pat alături de ei doi. Am încercat să dormim, dar ne-a fost prea cald şi am sărit din pat la puţin timp după ce am fost chemaţi.

Oamenii sunt dificil de înţeles: fac reguli şi pe urmă le schimbă. Mă bucuram să pot dormi pe canapea în clipa aceea, dar mi-aş fi dorit să nu-i întristeze atât de tare pe Gavin şi pe Taylor că făceam asta.

Taylor a plecat în dimineaţa următoare cu valiza lui. Gavin ne-a dat un mic dejun cu bacon în el. Apoi ne-a scos la o plimbare foarte, foarte lungă cu lesele. Dutch a marcat peste tot, iar Gavin a aşteptat cu răbdare. Era cea mai lejeră plimbare la care fuseserăm vreodată împreună.

Gavin era atât de trist, încât credeam că trebuia să se întindă ca să mă pot cuibări lângă el, ca să-mi fac datoria, să-i ofer alinare. În schimb, s-a dus mai întâi la Dutch, pe canapea, apoi a venit la mine, care stăteam în patul meu de căţel, şi ne-a îmbrăţişat pe amândoi prelung, strâns.

— O să-mi fie tare, tare dor de tine, mi-a şoptit el.

Am dat din coadă şi l-am lins pe faţă, care-i era umedă şi sărată. Nu înţelegeam ce însemnau toate acele schimbări din comportamentul oamenilor, şi aveam un sentiment de nelinişte, de parcă urma să se întâmple ceva rău.

— Hai, toată lumea. E timpul să mergem.

Gavin a oftat.

Plimbare cu maşina!

Dutch stătea în faţă, iar eu eram în spate. Gavin ne-a făcut loc la geamuri, ca să putem să ne scoatem nasurile în vânt, iar Dutch şi cu mine am strănutat pe rând. Gavin îi tot mângâia blana lui Dutch cu o mână.

Apoi, deodată, Dutch a încremenit. I-am aruncat o privire, simţind că devenea tot mai agitat, dar nefiind deloc sigură de ce. A căscat, gâfâind un pic, privind fix pe fereastră de parcă ar fi văzut vreo veveriţă. Eu n-am văzut nimic, deşi am intrat şi eu în alertă doar pentru că el intrase.

— Aşa-i, gaşcă, aproape că am ajuns, ne-a spus Gavin, căzut pe gânduri.

Când ne-am oprit, Dutch a dat cu laba la geam şi a scos un scheunat scăzut, de încântare. În mod clar se întâmpla ceva – habar n-aveam ce anume. Când Gavin s-a întins în spate ca să-i dea drumul afară, Dutch a alergat direct spre uşa de la intrare a unei căsuţe. Gavin a ocolit ca să mă ia şi pe mine, iar eu am sărit din maşină, m-am întins şi m-am scuturat.

— Ce cocioabă, a murmurat Gavin încet.

L-am urmat spre locul în care Dutch aştepta atât de agitat. Oare unde eram? Oare ce căutam acolo? Gavin a bătut în lemn, apoi a aşteptat. Dutch a pus laba pe genunchiul lui Gavin.

— E-n regulă, Dutch, a spuse Gavin încercând să-l liniştească.

A bătut din nou.

— E cineva acasă? a strigat el.

A împins uşor uşa şi a deschis-o.

— Kurch? Eşti aici?

— Aici, în spate! a strigat un om de undeva din casă.

Dutch a adulmecat uşa şi a trecut de noi cu forţă, alergând în casă.

— Eşti acasă, Bella, mi-a spus Gavin.

— Of, Iisuse! Jos, Dutch! a strigat un om de pe un hol.

Înăuntru era întuneric. Erau şosete, bluze, hârtii, cutii cu bucăţele de mâncare ce zăceau pe podea şi pe mobilă. Gavin a luat-o în direcţia în care o luase Dutch, aşa că am făcut şi eu la fel.

— Kurch? Eşti acolo-n spate? a întrebat Gavin.

— Poţi să dai afurisitu' ăsta de câine jos de pe mine?

Într-o cameră din spate, un bărbat stătea întins în pat, iar Dutch era peste el, dând din coadă şi lingându-l. Bărbatul purta nişte pantaloni albi, grei şi tari, iar un braţ şi jumătate de piept îi erau acoperite cu acelaşi material ţeapăn. Avea material textil alb înfăşurat în jurul uneia dintre mâini. Mirosea a acru, a transpiraţie stătută, dar eram sigură că era cineva pe care-l mai întâlnisem.

— Dutch! Jos! i-a ordonat Gavin.

Dutch s-a lăsat la podea fără nicio tragere de inimă. Se părea că el credea că schimbarea regulii lui Taylor era valabilă pentru orice pat de care dădeam.

— Doamne, prost mai e câinele ăsta! Ce încearcă, să mă bage la loc în spital?

Dutch a făcut „Şezi", privindu-l cu atenţie, în extaz, pe bărbatul care mirosea a acru.

Gavin a privit în jur.

— Eu sunt Gavin, a spus el în cele din urmă.

Eu m-am dus şi am adulmecat un sandvici pe jumătate mâncat, care stătea pe o farfurie aşezată pe un scaun. Mă întrebam dacă legile ciudate din locul ăsta mi-ar fi permis să ronţăi un pic din el.

— Am vorbit cu sora ta.

— Da, ea mi-a zis că s-ar putea să vii, a răspuns bărbatul cu un mormăit.

— Soţul meu şi cu mine te-am, ăăă, te-am dezgropat.

— Eu nu-mi aduc aminte de nimic.

Bărbatul a fluturat din mâna înfăşurată în alb.

— Aa! Păi ne bucurăm să te vedem; nici nu ştiam sigur dacă o să reuşeşti să scapi cu viaţă.

— Mda, normal, păi era să nu scap, am unşpe fracturi, dar-ar dracii în ele de fracturi. Pe urmă, nenorocita de soră-mea iese aşa, pe nepusă masă, pe uşă, aseară, zicând că „are nevoie de o pauză". Ce familie mai e şi asta? Parcă m-aş descurca acum să am grijă de mine!

Dutch încă stătea şi-l privea foarte atent pe bărbatul din pat. Eu priveam la fel de concentrată spre sandvici.

— Îmi pare rău să aud că ai dificultăţi, a spus Gavin după o clipă.

— Aia nu se gândeşte dăcât la ea!

— Ah!

Cei doi bărbaţi au tăcut o clipă. Am renunţat în sfârşit la sandvici şi m-am întins pe podea cu un oftat.

— În orice caz, ţi-am adus câinii înapoi.

Bărbatul a lăsat mâna în jos, mâna înfăşurată în material textil, şi a pus-o pe capul lui Dutch. Dutch s-a împins cu capul, cu ochii pe jumătate închişi, iar mie îmi lipsea Lucas în clipa aceea mai mult decât îmi lipsise o bucată bună de vreme. M-am ridicat din nou în picioare, vrând să ies de acolo, să urc din nou în munţi. Să joc „Du-te Acasă".

— Stai, a zis bărbatul. Ai zis „câini". Câini?

— Da, am zis că ţi-am adus câinii înapoi, a vorbit Gavin pe un ton calm. Dar simţeam cum îi creşte nerăbdarea în voce.

— Ăla nu-i al meu.

Gavin m-a fixat cu privirea, iar eu i-am răspuns la fel. Plimbare cu maşina? Apoi s-a întors şi l-a fixat pe bărbat cu privirea.

— Nu e al *tău?* a repetat el şocat.

— Mda, nu l-am văzut în viaţa mea, a răspuns bărbatul cu dispreţ.

— Dar… Bella era cu Dutch când am ajuns noi la tine. Amândoi săpau după tine prin zăpadă. Aşa te-am găsit.

— Hm! Păi, o fi fost vreo coincidenţă.

Omul a ridicat din umeri, apoi a făcut o grimasă.

— O ce? O coincidenţă? Deci Bella nu-i a ta?

Am dat un pic din coadă, auzindu-mi atât de des numele. Am aruncat o privire plină de speranţă spre sandvici.

— Nu-i.

A urmat o tăcere lungă.

— Nu înţeleg, a rostit Gavin în sfârşit. Am crezut că-ţi las câinii, amândoi. Nu mi-a trecut prin cap că nu erau amândoi ai tăi.

— Să-i *laşi*? Unde mama dracului să-i laşi? a întrebat bărbatul.

Gavin a clipit.

— Păi… noi… adică, vrei să zici că nu-ţi vrei câinele înapoi?

— Ţie ţi se pare că eu sunt în stare acum să îngrijesc un câine de patruzeci şi cinci de kilograme? Nici să mă hrănesc eu, nu sunt în stare. Îmi ia o oră să ajung la baie să mă piş.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să zic că n-am cum să-l ţin pă Dutch acum. Scuze!

— Scuze? Dutch e câinele *tău.*

— Bă, care parte din faptul că jumătate din nenorocitu' ăsta de corp mi-e în ghips nu înţelegi? Am fost într-o *avalanşă*, în mă-sa de avalanşă.

— Pentru că te-ai dus cu rachetele-n picioare într-o zonă interzisă! Erau indicatoare peste tot!

Gavin striga, iar eu m-am dus la el şi i-am atins mâna cu botul.

— Bine. Daţi vina pe victimă. Îi doare pe toţi în cot de mine. O să trebuiască să mă mut cu frate-meu şi cu fandosita aia de nevastă-sa luna viitoare. Voi habar n-aveţi cum e. Locuiesc tocmai la mama

dracu, în Oklahoma.[37]. Se duc în fiecare afurisită de duminică la biserică. Eu zic: „Mă duc pe naiba să mă ia, nu vezi că-s mahmur?” Şi mă trezesc că frate-meu zice că tre’ să plec. Ăsta-i dus cu pluta, dă-l în mă-sa.

— Adică vrei să-mi spui, vorbi Gavin furios, că refuzi orice urmă de responsabilitate?

— Băi, tu eşti ăla care vrea să-mi lase doi câini cât casa pe cap.

— Soţul meu şi cu mine plecăm pentru şase luni în China. Nu putem avea grijă de Dutch. E câinele tău. O să mă gândesc ce să fac cu Bella, normal, dar locul lui Dutch e aici, cu tine.

Bărbatul a oftat. Dutch s-a scărpinat după ureche, apoi, brusc, şi-a îndreptat atenţia către sandvici. A aruncat o privire spre mine, spre bărbatul din pat, apoi spre Gavin. Îmi dădeam seama după faţa lui că i se părea că era un câine rău pentru că voia să mănânce sandviciul, dar altfel, habar n-aveam ce gândea sau ce se întâmpla. Ştiam doar că Gavin şi bărbatul deveneau tot mai furioşi unul pe celălalt, vocile li se înăspreau, iar transpiraţia începea să le sclipească pe piele.

— Parcă nu puteaţi să luaţi niciun câine, că plecaţi în China, deci sunteţi un pic cam ipocriţi, nu vi se pare? Mie mi se pare că orice aţi face cu Bella, puteţi să faceţi şi cu Dutch. Tu şi cu *soţu’* tău.

Gavin a rămas nemişcat.

— Am zis mai înainte că nu te înţeleg, dar m-am înşelat. Te înţeleg foarte, foarte bine, Kurch. Haide, Bella. Dutch, hai!

Dutch l-a privit fix pe Gavin, uitând de sandvici.

— Du-te de aici, Dutch. Pleacă dracului de aici, că mă faci să mă simt vinovat şi nici nu-i vina mea. Du-te! s-a răstit bărbatul.

L-am urmat pe Gavin pe hol şi am ieşit pe uşă. Dutch era mult în spatele nostru. Se tot întorcea să privească în urmă pe hol, vrând să rămână în locul ăla ciudat şi întunecat. Bărbatul furios din pat era

omul lui Dutch. Dar bărbatul se supărase şi nu-l mai iubea pe Dutch.

Dutch era zăpăcit de tot. Când am urcat în maşină, Gavin l-a cuprins cu braţele. Am simţit mirosul lacrimilor de pe obrajii lui Gavin, dar n-am reuşit să-i ofer alinare de pe bancheta din spate.

— Îmi pare foarte rău, Dutch. A fost cumplit. Dar îţi promit că te iubesc. Taylor şi cu mine vom fi tăticii tăi, o să avem grijă de tine.

Dutch nu a scos nasul pe fereastră nici măcar o dată pe tot drumul spre casă.

În noaptea aceea, Dutch şi cu mine am stat întinşi cu Gavin pe canapea în timp ce el ţinea un telefon lipit de faţă. Dutch îi atinsese adesea mâna lui Gavin cu botul de când ne întorseserăm din locul ăla rece şi întunecat unde era sandviciul, iar Gavin îl mângâia şi-i vorbea liniştitor de fiecare dată.

— A fost pur şi simplu groaznic. Ăla s-a purtat ca un dobitoc ordinar, zicea Gavin. Nu i-a păsat deloc de Dutch. Şi-a tratat propriul câine ca pe un rahat. Făcea pe supăratul că l-am *dezgropat din zăpadă.* Şi vreau să-ţi zic că mă gândesc serios că nu trebuia s-o facem. Am fi făcut un serviciu întregii umanităţi dacă mai aşteptam până la primăvară.

Gavin i-a scărpinat urechile lui Dutch.

— Nu, asta-i treaba ciudată. Habar n-am ce căuta Bella acolo. Dacă a trimis-o Dumnezeu, a făcut o adevărată risipă de minuni.

Auzindu-mi numele, i-am aruncat o privire leneşă.

— Bineînţeles că încă mergem în China. Nu. Nu ştiu ce o să facem cu câinii, evident, încă procesez situaţia asta.

Gavin a tăcut o perioadă lungă.

— Mulţumesc, a spus el cu vocea gâtuită.

— Apreciez foarte mult că ai spus asta, Taylor. Ştiu că poate situaţia asta e mult mai dificilă pentru tine decât e pentru mine, şi faptul că eşti dispus să

faci orice vreau eu… pur şi simplu înseamnă enorm pentru mine. Te iubesc.

După o vreme, Gavin a lăsat telefonul jos. Şi-a şters ochii umezi cu aceeaşi bucată de stofă din buzunarul lui.

— În regulă, gaşcă. Avem o problemă serioasă pe cap, ne-a spus el.

În dimineaţa următoare, Dutch a sărit drept din pat şi s-a dus la uşă cu un entuziasm neobişnuit, stând nemişcat, nerăbdător, ca Gavin să-i pună lesa pe care o prindea de zgărzile noastre. A ieşit şi ne-a târât pe amândoi la maşină.

— Nu, Dutch. Mergem la plimbare. Nu cu maşina. Nu ne întoarcem în locul ăla.

Am pornit pe trotuar, iar Dutch marca atent mirosurile altor masculi. În faţă am zărit o pisică. Era o femelă mare, grasă, care se plimba printr-o curte. Am vrut să mă duc s-o salut, aşa că am tras de lesă, atrăgându-i atenţia lui Dutch.

Pisica şi Dutch s-au văzut unul pe celălalt în exact aceeaşi clipă. Gavin stătea aplecat, pentru că Dutch jucase „Fă-ţi Treaba” într-o curte, iar el îi lua mizeria cu un săculeţ de plastic. Dutch s-a năpustit înainte, iar eu m-am alăturat lui. Ne-am luat la întrecere ca să vedem pisica.

— Hei! a strigat Gavin împleticindu-se. Stop! Nu!

Ştiam cuvântul ăla. M-am oprit, privindu-l pe Gavin, ca să văd cu ce greşisem. Dutch, pe de altă parte, era atât de fixat pe pisică încât nu a auzit comanda. Deodată, Gavin a căzut, trăgând tare de lesa mea şi dând drumul lesei lui Dutch.

Dutch a luat-o la goană după pisică. Eu am făcut „Şezi”, ca un câine bun.

— Dutch! Nu! a strigat Gavin.

Pisica a încremenit văzându-l pe Dutch cum se apropia din ce în ce mai tare de ea. Am crezut că avea să-şi arcuiască spinarea şi să-şi înfigă ghearele-n nasul lui, dar ea a zbughit-o deodată

într-un copac, sărind pe trunchi. Parcă zbura printre crengi, ca o veveriţă.

Credeam că Pisicuţa Mare era singura pisică în stare să se urce în copaci, pentru că doar pe ea o văzusem făcând asta. Dutch era şi mai uluit: a ajuns la copac, şi-a pus labele din faţă pe el, a privit în sus şi a lătrat.

Eu am fost un câine bun şi-am jucat „Nu Lătra”.

— Bravo, Bella, ce câine bun, m-a lăudat Gavin, dar nu mi-a dat nicio bunătate, în ciuda pungii pline din buzunarul lui.

Dutch privea fix pisica, iar ea îl privea fix pe el.

— Dutch! Vino aici! a strigat Gavin.

Dutch ne-a privit zăpăcit, de parcă uitase de orice altceva în afară de vânătoare.

— Vino aici, Dutch!

Apoi, Dutch s-a schimbat deodată. I-am văzut urechile lăsându-i-se pe spate şi ochii devenindu-i două fante. Din expresia lui se vedea că plănuia ceva.

— Dutch! a repetat Gavin pe un ton de avertisment.

Dutch s-a întors şi a început să se îndepărteze de noi. Era un câine rău!

— Vino, Dutch! Treci aici! a ţipat Gavin.

Dutch a rupt-o la fugă.

Nouăsprezece

Gavin m-a dus înapoi acasă în pas vioi. Am sărit amândoi în maşină, iar eu m-am aşezat pe bancheta din faţă. El a lăsat geamul în jos, iar eu am scos nasul pe geam, inhalând mirosurile.

Şi geamul lui Gavin era lăsat în jos.

— Dutch! Dutch! striga el.

Mergeam în sus şi-n jos pe străzi. Nu înţelegeam deloc jocul ăsta. Uneori era clar că ne luăm după Dutch, alteori mirosul lui era în direcţia opusă. Gavin era supărat.

— Ştiu că tu n-ai fugi niciodată aşa, Bella, mi-a spus el.

Am dat din coadă.

Jucam „Nu Lătra", dar Gavin era atât de neliniştit, iar Dutch era un câine atât de rău încât când i-am găsit mirosul, nu m-am putut stăpâni şi am lătrat pe geam. Gavin a oprit maşina şi l-am găsit pe Dutch alergând printre case.

— Te-am prins, a zis Gavin triumfător.

Eu eram lipită de banchetă în timp ce maşina vră după colţ.

Dutch era chiar în faţă şi mergea în pas vioi, târându-şi lesa după el. Avea capul plecat, coada lăsată-n jos, şi mi-am dat imediat seama despre ce era vorba; el juca varianta lui de „Du-te Acasă". Se întorcea în locul întunecat, cu sandviciul şi cu bărbatul cu pantalonii grei.

Gavin a mers până lângă Dutch, care a ridicat brusc capul când mi-a simţit mirosul.

— Dutch! a spus Gavin, sever.

Maşina s-a oprit. Dutch s-a lăsat la pământ. Vârful cozii îi zvâcnea. Clipea repede. Gavin a coborât din maşină.

— Vino aici, Dutch, i-a ordonat el încet.

Dutch aproape că se târa, părând că dintre toţi câinii, el era cel mai rău.

— Eu sunt tăticul tău acum, Dutch. Ai înţeles?

Gavin s-a lăsat în genunchi şi l-a cuprins pe Dutch cu braţele.

— Aia nu mai e casa ta. Casa ta e cu noi acum. Tu, cu mine, cu Taylor şi cu Bella suntem o familie.

L-a ţinut pe Dutch în braţe şi s-a legănat cu el, iar eu mi-am dat seama ce făcea Gavin.

Îi oferea alinare.

Gavin ne-a acordat atenţie specială şi ne-a dat multe bunătăţi în următoarele câteva zile, iar tristeţea părea a se scurge încet-încet din Dutch.

— Cred că începe să se obişnuiască cu ideea, mi-a zis Gavin cu telefonul lipit de faţă.

Am dat din coadă.

— Când m-am întors cu el, cu maşina, aproape că părea că ştie că face o alegere. De bine, de rău, Taylor, acum sunt câinii noştri.

Gavin a tăcut, apoi a chicotit.

— Bun, dar priveşte problema din punctul ăsta de vedere: dacă uzează canapeaua, o să poţi să cumperi alta, şi probabil c-o să vrei şi scaune noi şi o masă nouă. Nu te preface că nu-ţi sună a propunere atractivă!

A tăcut o perioadă, frecându-şi picioarele de Dutch, care era întins în celălalt capăt al canapelei. Dutch a scos un geamăt de mulţumire.

— Aşa. Cu China. M-am gândit la treaba asta şi s-ar putea să am o idee. Deci, înainte să-ţi zic, promiţi că-ţi păstrezi mintea deschisă? Bun.

Gavin a respirat adânc.

— Ce zici de Sylvia?

Gavin a tăcut o perioadă lungă înainte să înceapă din nou să vorbească cu mine.

— Da, sunt de acord cu toate lucrurile astea. Dar ce alegere avem? Nu mă văd în stare să-i duc la un adăpost pentru o jumătate de an.

A mai tăcut o perioadă.

— Stai, stai, tu chiar te opui serios ideii de a lăsa câinii la maică-mea pentru că nu-ţi place cum a *amenajat* casa? a râs Gavin. Aa, da, mai era ceva cu

Kurch ăla. Avea un snowmobil, o maşină de tuns iarba şi Dumnezeu ştie ce mai avea prin curtea din faţă, iar casa aia era o cocină absolută. Sigur. Bine, nu-i cruzime faţă de animale, dar e pe-aproape. Bun, înţeleg ce zici, încerc să trec cu vederea. Deci? Ce părere ai? Nu, nu-i deloc perfect, dar perfecţiunea nu ajută la fel de mult cât ajută aspectul practic în cazul de faţă. Mulţumesc, Taylor. O sun mâine pe mama. Şi eu te iubesc.

Gavin a lăsat telefonul jos, iar eu am căscat.

— În regulă, gaşcă, a zis el. Viaţa o să devină foarte interesantă.

La câteva zile după ce Taylor a venit acasă cu valiza în mână, el şi Gavin ne-au scos la o plimbare mai lungă cu maşina. Eram în maşină de atâta vreme, încât Dutch şi cu mine ne-am plictisit de mirosit pe fereastră, bărbaţii au ridicat geamul, iar noi ne-am întins unul peste altul pe bancheta din spate.

Dar după o vreme m-am ridicat, dându-mi brusc seama că se schimbase ceva. Încă de când începuseră oamenii să mă ducă departe de Lucas, eu nu doar că simţeam mirosul lui, ci simţeam şi mirosul locului în care locuiam, al oraşului. Mirosurile se alăturau până când în vânt se simţea o singură prezenţă, a unui marcaj uşor de identificat, diferit de alte mirosuri, de alte marcaje. Dar oriunde ne-am fi dus în clipa aceea, era destul de departe pentru ca prezenţa acelui miros să se piardă, iar eu n-am mai reuşit să dau de ea.

Pierdusem mirosul de acasă.

Aerul era uscat şi prăfuit şi simţeam miros de animale mari şi de întinderi de apă, dar asta era tot. Nu ştiam dacă puteam să joc „Du-te Acasă” de acolo.

Ne-am oprit pentru „Fă-ţi Treaba”. Taylor ţinea lesa mea, iar Gavin o ţinea pe-a lui Dutch.

— Nu mă dau în vânt după locul ăsta, i-a spus Taylor lui Gavin.

— Asta-i dispoziţia proastă dinaintea dispoziţiei proaste în care o să fii tot timpul? a întrebat Gavin.

— Ce industrie-i aici în Farmington[38], totuşi? Bălegar?

— Cărbune şi gaze, în mare. Are farmecul lui. Îţi plac râurile, a zis Gavin.

— Farmec. Exact ăsta-i cuvântul pe care-l căutam.

Ne-am urcat cu toţii înapoi în maşină. Oricât de mult mi-ar fi plăcut plimbările cu maşina, speram să ne întoarcem la casa lor sau la cabană.

— Bun, a declarat Taylor mohorât. Hai să mergem s-o vizităm pe Sylvia.

În timp ce mergeam cu maşina, Taylor şi Gavin deveneau neliniştiţi, atingându-se unul pe celălalt ca să se liniştească. Stările lor ne afectau şi pe noi, care ne învârteam în cercuri unul în jurul celuilalt pe bancheta din spate, cu nasurile lipite de geam.

În cele din urmă, maşina s-a oprit, iar noi am sărit într-o curte cu pavele de ciment. Dutch a marcat puţinele frunze pe care a reuşit să le găsească. Uşa s-a deschis. O femeie stătea în prag.

— Bună, mamă, a salutat-o Gavin.

Am aruncat o privire spre el, întrebându-mă de ce rostea numele Mamei. Dar aşa mai fac oamenii, spun numele altor oameni, iar câinii nu-i înţeleg niciodată. Gavin şi Taylor vorbeau câteodată şi despre Frate, despre unul dintre băieţii care mă hrăniseră cu carne sărată şi mă duseseră la plimbare cu maşina. Gavin s-a dus la uşă şi a pupat-o pe obraz pe femeie. Dutch l-a urmat, iar eu m-am dus după el.

— Bună, Sylvia, a strigat Taylor din spatele maşinii. Scotea valiza – ce-i mai plăcea să târască aia după el!

— Mult a mai trecut, băieţi, a comentat femeia tuşind.

Numele ei era Sylvia şi locuia cu o pisică femelă pe nume Chloe. Înăuntru era miros de fum şi de uscat, iar ferestrele acoperite în cea mai mare parte

cu pături, deci era cam întuneric. Dutch a adulmecat prin jur, încântat de posibilitatea de a da de o pisică al cărei nume nu l-am aflat decât mai târziu.

Curtea era împrejmuită cu un gard înalt, făcut din scânduri. Nu prea creştea nimic pe acolo, decât de-a lungul gardului din spate, unde tufişurile şi iarba duceau o viaţă plăpândă, marcată de sete.

Cea mai mare parte din spaţiu era ocupată de o piscină, care era cuvântul pe care-l foloseau oamenii pentru a descrie un mic iaz umplut cu apă limpede, care avea un miros şi un gust puternic. În curtea din spate am întâlnit pisica pentru prima dată.

Dutch era deosebit de interesat de Chloe, smucind capătul lesei când a văzut-o, dar Gavin şi Taylor au strigat amândoi „Nu!", foarte tare, iar Dutch s-a făcut mic, văzându-i supăraţi. Dădea din coadă şi ţinea urechile pleoştite.

— Nu-i voie s-o sâcâi pe Chloe, a spus Gavin sever. Nu, Dutch.

Mi se părea că pe Dutch îl zăpăcea faptul că era certat, când chiar în faţa lui stătea pisica după care trebuia să alerge.

Chloe şi-a arcuit spinarea, iar coada i s-a făcut foarte stufoasă. L-a fixat pe Dutch cu privirea, cu dinţii dezveliţi.

Unele pisici se joacă, altele nu. Chloe nu se juca. M-am hotărât să n-o bag în seamă.

— Chloe poate să-şi poarte de grijă, nu ca Mike. Dar când o să facă pui, câinii tăi ar face bine să se potolească, a spus Sylvia supărată.

Din gură îi ieşea fum, iar în cele din urmă am aflat că obiectul care-i ardea în mână se numea „ţigară".

Oamenii s-au aşezat pe scaune afară, lângă piscină. Sylvia bea dintr-un recipient înalt, plin de gheaţă, iar Taylor şi Gavin ţineau pahare cu un lichid închis la culoare. Din toate ieşea un miros asemănător.

— Cred că-mi scapă ceva, a spus Taylor. Mike nu-i iubitul tău?

— Mike e *motanul.* Alt Mike. Ăla-i istorie antică, a declarat Sylvia cu hotărâre, fluturându-şi ţigara. Ducă-se învârtindu-se.

— Da? Ce s-a întâmplat cu Mike, mamă? a întrebat Gavin.

— L-a lovit o maşină.

— Ce? a scăpat Taylor.

— Nu, că ştiu ce s-a întâmplat cu *motanul.*

Gavin a râs.

— Eu te întrebam de Mike *omul.* Parcă rămăsese vorba că vă căsătoriţi.

— E alcoolic, a spus Sylvia, trăgând un gât de băutură. Şi nu-i din ăla simpatic. Face urât.

Dutch s-a aşezat cu un geamăt, enervat de cum stătea Chloe chiar acolo, în faţa noastră, lingându-şi laba.

— Chiar îţi suntem recunoscători că vrei să ai grijă de Bella şi de Dutch, Sylvia, a spus Taylor după o pauză lungă.

Am ridicat amândoi privirile, auzindu-ne numele. Chloe, după ce ne arătase cine era şefa, s-a îndepărtat cu aroganţă.

— Nu mă deranjează. S-ar putea şi mai rău. Mai ţii minte gaşca aia de motociclişti pe care a adus-o soră-ta? l-a întrebat Sylvia pe Gavin. Deci, fii atent, i s-a mutat iubitul cu mine, i-a zis Sylvia lui Taylor, doar temporar, pentru că-i explodase rulota, ceea ce era bine, c-au fost distruse toate probele, şi ăsta mai avea şi un văr, şi nu mai ştiu pe cine, şi toţi aveau un milion de tatuaje. Mike a fost îngrozit tot timpul, stătea ascuns sub pat, şi, la un moment dat, a trebuit să-i zic că dacă mai e chemată poliţia *o singură dată*, nu ştiu ce-i fac, şi n-a mai vorbit cu mine şase luni, şi după aia m-a sunat de prin nu ştiu ce loc din Canada, ca să mă întrebe dacă-i adoptată.

Taylor s-a ridicat.

— Mai vrea cineva răcoritoare?

— Mamă, eu cred că pentru a se califica drept membru al unei găşti de motociclişti, cel puţin unul dintre ei trebuie să aibă o motocicletă, a zis Gavin întinzând paharul.

— Cum zici tu. Sylvia a ridicat din umeri. Nu vorbesc spaniolă.

În dimineaţa următoare, Taylor şi Gavin s-au trezit chiar după răsărit, punându-şi valiza în maşină, deci ştiam că aveau să plece. Dar n-a fost aşa. S-au aşezat lângă noi aproape de piscină.

— Gaşcă, o să ne fie greu, dar noi plecăm o vreme. Doar jumătate de an, dar o să ne fie tare, tare dor de voi, a zis Taylor. Ne întoarcem la toamnă.

— Vă iubesc pe amândoi, a şoptit Gavin.

L-a cuprins pe Dutch cu braţele, iar Dutch s-a lipit de el, lăsându-se îmbrăţişat.

Nu înţelegeam cuvintele, dar tonul îmi amintea de momentul în care-l văzusem ultima oară pe Lucas şi mi-am dat seama că s-ar fi putut să ştiu ce se întâmpla. Ambii bărbaţi mă mângâiau şi mă pupau, iar Gavin plângea, dar când s-au dus la poartă, l-au împiedicat pe Dutch să meargă după ei.

N-am încercat să mă iau după ei. Ştiam că noi n-aveam să ne plimbăm cu maşina.

Când maşina a plecat, iar sunetul ei s-a pierdut în depărtare, Dutch a început să plângă, întinzând laba şi zgâriind poarta din lemn. Îi simţeam tulburarea, dar învăţasem şi că-n oameni nu poţi să ai atâta încredere câtă ar vrea să aibă un câine. Uneori mergeau pentru mult timp prin tot felul de locuri sau îşi lăsau câinii pe mâinile altor oameni. Dutch putea să plângă şi să zgârie cât voia, dar asta n-avea să-i aducă înapoi pe Gavin şi pe Taylor. Dacă-i voia, trebuia să plece şi să-i caute, exact aşa cum îmi croiam eu drum spre Lucas al meu.

M-am gândit la momentul în care Dutch văzuse o pisică şi aproape că-l dărâmase pe Gavin, la cum îi căzuse lesa din mână. Sylvia era mult mai mică de statură decât Gavin – când îi dădea capul lui Dutch

la o parte din faţa unei farfurii cu mâncare pe care-o punea lângă ea, pe scaunul ei, abia reuşea să-l mişte. Ştiam că atunci când mergeam la plimbare cu ea, puteam să trag pur şi simplu de lesă şi să i-o smulg din mână, şi eram liberă.

Nu simţeam mirosul lui Lucas, dar simţeam în ce direcţie o luaseră Gavin şi Taylor. Aş fi vrut să merg în acea direcţie până când aş fi simţit amestecul de mirosuri din oraşul în care locuiam, apoi mă întorceam şi-mi urmam nasul.

La următoarea plimbare, cu Sylvia, chiar aveam de gând să joc „Du-te Acasă”.

Douăzeci

Sylvia nu ne scotea la plimbări. Jucam „Fă-ţi Treaba” în buruienile şi plantele încâlcite şi pleoştite aflate de-a lungul gardului din spate, şi nu aveam voie să ieşim din curte. Pe Dutch nu părea să-l deranjeze – petrecea mult timp stând la poartă şi aşteptând răbdător. Când nu stătea de pază acolo, era întins într-un oval de umbră de sub o masă din lemn. Musculiţele îi bâzâiau pe la gură.

Fără plimbări şi fără tobogan, nu ştiam ce să fac. Mă simţeam ca un câine rău. Trebuia să joc „Du-te Acasă”, dar nu mai ştiam aşa de bine cum să o fac.

Sylviei îi plăcea să stea întinsă lângă piscină în fiecare zi şi să se odihnească la soare. Băga ţigări în gură, vorbea la telefon şi bea tot felul de lichide. Eu aveam locul meu la umbră, sub prelată. Chloe, pisica, îşi făcea rar apariţia în zilele călduroase, dar când o făcea, avea grijă să nu-l bage deloc în seamă pe Dutch. Eu am lăsat-o în pace, observând că în timp ce mergea agale pe marginea piscinei petrecea din ce în ce mai mult timp privind spre mine. N-am fost deloc surprinsă când, în cele din urmă, a venit la mine să-mi miroasă faţa. Am dat din coadă, dar n-am încercat să mă joc cu ea. Dutch o privea atent pe Chloe, dar ea-l plesnise peste nas cu gheara când el o prinsese sub un scaun, ceea ce a părut a-l surprinde. Dutch nu părea a pricepe că deşi amândoi eram superiori pisicilor, cel mai înţelept era să le lăsăm în pace.

Când soarele cobora pe cer, Sylvia se trezea şi ne dădea drumul înăuntru, dar nu şi lui Chloe, care venea şi pleca nu precum un câine bun, ci când avea ea chef, mieunând cu obrăznicie ca s-o lase să intre.

Sylvia avea rareori musafiri. Prima persoană pe care am văzut-o acolo era un bărbat greoi şi scund, care emana un miros înţepător de mâncare şi de fum, mult mai puternic decât cel al Sylviei. Dutch

şi cu mine ne-am înghesuit amândoi la uşa de la intrare când ea a deschis-o.

— Bună, iubito, a zis bărbatul pe care aflasem că-l chema Mike.

Avea flori.

Florile au fost puse într-un vas, pe masă, umplând casa cu parfumul lor, iar cei doi oameni s-au dus la culcare înainte de apusul soarelui. Sylvia a uitat să ne hrănească. Dutch s-a plimbat încolo şi-ncoace prin bucătărie şi s-a uitat iar şi iar la bolul lui, iar eu m-am ghemuit şi m-am culcat. Mai fusesem flămândă în trecut. Dutch m-a atins cu botul, iar eu am dat din coadă, dar n-aveam cum să-l fac să înţeleagă că totul avea să fie în regulă.

Dutch făcea parte din haita mea, şi ştiam că era tulburat. Îi lipseau Gavin şi Taylor. Îi era foame şi nu înţelegea de ce locuiam cu Sylvia, şi era supărat că trebuia să-şi împartă curtea cu o pisică.

Lui Mike şi Sylviei le plăcea să poarte discuţii pe un ton ridicat. Furia din vocile lor ne speria pe mine şi pe Dutch. Ne adulmecam, căscam şi ne plimbam de colo-colo când se întâmpla asta.

Ne-am speriat foarte tare atunci când Sylvia şi-a luat paharul şi l-a aruncat în perete, unde s-a spart în bucăţi, cu zgomot. Mirosul înţepător, de chimicale, specific Sylviei, se simţea pe pereţi. Am plecat capetele, simţindu-ne ca nişte câini răi, iar eu am văzut-o pe Chloe fugind pe hol.

— Mi-ai zis c-ai plătit! a strigat Sylvia.

— N-am cum să plătesc dacă n-am bani, vacă proastă ce eşti.

— M-ai minţit!

— Ca să te fac să taci din gură! Într-una vorbeşti, Sylvia, niciodată nu încetezi să dai din gura aia afurisită.

— Şi acum, ce, o să-mi trimită recuperatorii după maşină?

— Nu-ţi recuperează nici dracu' rabla aia, a declarat Mike dispreţuitor.

Mi-am adus aminte când venise un bărbat în vizită la Mama, iar ea se înfuriase, îl lovise, iar el se târâse spre uşa de la intrare. Asta era o ceartă şi mai urâtă, iar eu mă întrebam dacă Sylvia o să-l rănească pe Mike ca să-l facă să plece. În schimb, Mike a traversat camera cu pumnul ridicat. S-a auzit un sunet sec, iar Sylvia a rămas cu gura căscată. A ţipat când el a împins-o în masă. Florile care muriseră s-au răsturnat, iar apa stătută s-a revărsat de pe masă şi a îmbibat covorul.

Simţeam că pentru a fi un câine bun, trebuia să joc „Nu Lătra", dar totul era prea confuz pentru Dutch, care a mârâit şi a lătrat. Mike a apucat-o de braţe pe Sylvia exact în acelaşi fel în care o apucase bărbatul care se târa pe Mama.

— Încetează! a zbierat ea.

Tulburarea Sylviei şi furia lui Mike mi-au dat şi mie energie. În clipa aceea am lătrat şi eu, iar Dutch a sărit, clămpănind din fălci în aer chiar în faţa pantalonilor lui Mike. Mike i-a dat drumul Sylviei şi a dat înapoi, doborând un scaun. Amândoi am lătrat în continuare.

— Iisuse! Ia dracului câinii de pe mine!

— Ia încearcă, numai. Încearcă să dai în mine, a răspuns Sylvia, vrând să-l întărâte.

— Ştii ce? Eu n-am nevoie de aşa ceva. N-am nevoie de *tine.*

Dutch şi cu mine nu ştiam ce să facem în clipa aceea. Situaţia aceea ne era necunoscută amândurora. Ameninţam un om. Încetaserăm amândoi cu lătratul, dar Dutch era încordat, îşi arăta colţii şi am avut impresia că o să-l muşte pe bărbat.

— Te dau în judecată şi îţi iau tot, a zis Mike.

— A, da? Păi, multă baftă cu luatul, că mi-ai luat deja toţi banii!

— Ţi-oi face eu felu', Bella, a murmurat el.

S-a îndreptat cu paşi greoi spre uşă, împleticindu-se uşor.

— Ăla-i Dutch, tâmpitule.

Auzindu-ne amândoi numele, Dutch şi cu mine am privit spre Sylvia, confuzi. Mike a deschis uşa de la intrare şi a ieşi împleticit în curtea din faţă.

— Ce căţei cuminţi, ne-a lăudat Sylvia.

Am dat din coadă de uşurare. Am fost recunoscători când ne-a dat nişte carne din frigider. Apoi a dat ocol casei, luând haine şi alte lucruri care miroseau a Mike, deschizând uşa de la intrare şi aruncând lucrurile afară. Nu a uitat să ne hrănească, dar în noaptea aceea a căzut şi a adormit pe podea, în faţa unui scaun din camera de zi. Mie, după miros, mi se părea bolnavă, şi m-am întins şi m-am lipit de ea, sperând să reuşesc să-i ofer alinare. În timp ce stăteam întinsă acolo, m-am gândit la cum învăţasem să joc „Du-te Acasă" şi „Fă-ţi Treaba". Lucas spunea şi făcea iar şi iar aceleaşi lucruri. În ziua aceea, am aflat că atunci când bărbaţii erau răi cu femeile, bărbatul trebuia să plece. Am aflat şi că oricât ar fi fost de neplăcut, un câine bun trebuia să mârâie şi să vrea să muşte când un bărbat rău făcea o femeie să sufere.

Chloe fugise în camera Sylviei şi nu a mai ieşit. După câteva zile am aflat de ce, când am găsit-o întinsă în pat cu nişte pisoi. Mirosul de lapte a ieşit din ea şi a umplut camera. Bineînţeles, Dutch voia să cerceteze, intrând în cameră şi îndreptându-se cu pas legănat spre patul pisicii, cu coada ţeapănă şi urechile ciulite. Chloe a scuipat atât de tare încât el s-a răzgândit. Dar când eu m-am apropiat cu grijă, adulmecând pisoii nou-născuţi, Chloe nu a reacţionat nicicum, ci doar m-a privit fără să clipească. Erau tare mititei şi scoteau sunete abia auzite în timp ce se lipeau de Chloe.

Mirosul lor şi laptele ce se scurgea din mameloanele lui Chloe îmi erau întru totul cunoscute. Mi-am adus aminte imediat de culcuş, unde aveam fraţi pisoi şi pe Mama Pisi. Apoi, Lucas venise să mă ia, locuisem cu el, dormisem în patul lui şi hrăniserăm pisicile împreună.

Îmi lipsea atât de tare Lucas în momentul acela, încât m-am dus în curtea din spate şi m-am aşezat la poartă. Aveam nevoie ca Lucas să vină şi să mă ia, deşi nu-l mai simţeam, şi nici nu mai simţeam mirosul oraşului care-mi era casă. După o vreme, Dutch a părut a-şi da seama ce făceam şi a venit să se aşeze lângă mine. Ne-am adulmecat, dar n-am reuşit să ne oferim alinare, căci în noi exista câte un gol pe care doar un om îl putea umple. Am jucat „Şezi", ca să fim câini buni.

Când pisoii au început să se zbenguie, bineînţeles, Dutch voia să alerge după ei. Acest lucru a supărat-o pe Sylvia, care a ţipat la el, apoi l-a pus în lesă, dar nu doar ca să-l plimbe, ci l-a ţinut aşa mereu. Lega lesa de lucruri din curte, pentru ca el să nu se poată mişca prea mult. Pisoii învăţaseră că atunci când Dutch era legat, se puteau juca, dar ştiau până unde se întindea lesa, şi nu se aventurau aproape de el. Dutch stătea întins pe porţiunea cu umbră de sub masă, privindu-i mohorât cum se zbenguiau.

Eu nu eram în lesă.

— Fii blândă, Bella, spunea Sylvia ori de câte ori pisoii lansau un atac asupra mea. Nu ştiam ce însemnau acele cuvinte, dar îmi dădeam seama că-mi spunea numele pentru că mă jucam cu pisoii. Erau atât de mici încât nu aveau aproape deloc greutate. Am avut foarte mare grijă să nu-i lovesc prea tare cu labele mele sau să nu-mi încleştez prea tare dinţii în jurul trupuşoarelor lor plăpânde. Hârjonelile cu ei mi-au adus amintiri cu Pisicuţa Mare pe potecă. Îmi lipsea şi speram că avea grijă de ea. Pisicuţa Mare era cea mai mare pisică pe care o întâlnisem, iar acelea erau cele mai mici pisici.

Când nu săreau pe mine, pisoii se alergau şi se hârjoneau unii cu ceilalţi. Aveau zvâcniri de energie, oprindu-se la fel de brusc cum porneau, căţărându-se peste tot într-un joc fără oprire, care n-avea niciun sens pentru un câine.

Zilele erau fierbinţi. Sylvia intra des în piscina ei. Uneori stătea în casă, cu toate uşile închise, astfel încât să nu simţim noi niciun miros, ca să ne dăm seama că ea încă era înăuntru. O maşinărie mare, care atârna de la fereastra ei, făcea mult zgomot. Din ea picura apă rece.

Pisoii nu băgau căldura-n seamă, dar pe mine mă obosea foarte tare. Îmi părea rău în clipa aceea că nu fusesem mai fermă cu ei, pentru că ori de câte ori mă hotăram să trag un pui de somn, ei găseau momentul perfect pentru a se căţăra pe mine cu gheruţele lor ascuţite.

În momentul acela erau mult mai mari, dar încă foarte mici. Chloe nu le mai dădea lapte şi aveau mult mai puţină grijă în prezenţa lui Dutch. Era clar că voiau să-l înţeleagă pe câinele din lesă, iar Chloe încetase să-i mai corecteze ori de câte ori se apropiau mai mult de câinele mascul. Mi-am adus aminte cum nu-şi lăsa mama mea puii să iasă din culcuş, şi cum, atunci când mai crescuseră, fraţii mei pisoi începeau să-i respecte din ce în ce mai puţin limitele.

Sylvia primise o cutie din partea unui bărbat, la uşa de la intrare, şi o dusese afară, în curte, ca să-şi poată sorbi băutura în timp ce o deschidea. A dus conţinutul în casă, dar a lăsat cutia să stea pe-o parte pe o bancă de lângă piscină. Pisoii erau cu totul încântaţi de cutie, aruncându-se în ea şi făcându-se nevăzuţi înăuntru. Cei mai mulţi dintre ei erau acolo, dar cel pe care eu îl ştiam drept Pisoiul Curajos, un mascul negru, ceva mai mare decât ceilalţi, verifica limitele lesei lui Dutch.

Iar Dutch era atent. Nu mai stătea întins; se scuturase şi stătea în şezut, privindu-l pe Pisoiul Curajos cum se apropia. Pisoiaşul patina într-o parte, apoi se întorcea şi pornea încet şi cu grijă spre Dutch, se aşeza şi se lingea.

Când Dutch s-a năpustit asupra lui, avea un mârâit jos, în fundul gâtului şi dădea din coadă. A ajuns la capătul lesei, iar scaunul de care era legat

s-a răsturnat, dar el a mers mai departe. Era un câine rău! Pisoiul Curajos a traversat în goană curtea. Era clar că era îngrozit. Dutch s-a luat după el, târând scaunul în urma lui, chiar spre cutia plină de pisoi de pe bancă. Pisoiul Curajos a virat, apoi Dutch a schimbat direcţia, scaunul de care era legat s-a izbit de banca de lângă piscină, iar cutia s-a rostogolit până a ajuns în apă.

Cu lesa încurcată-n scaun şi cu banca ţinându-l pe loc, Dutch a lătrat. Pisoiul Curajos s-a făcut nevăzut după colţul casei.

Cutia cu pisoi plutea cu partea deschisă în sus în mijlocul piscinei.

Pisoii mieunau de tulburare; îi auzeam din cutie, care se mişca în apă – în mod evident, se căţărau unii peste alţii pe-acolo. Mieunatul lor a atras-o imediat pe Chloe, care a venit în fugă, auzind văicărelile lor. Dutch stătea cu capu-n jos de o parte a piscinei, deşi a devenit atent când Chloe a trecut în goană pe lângă el. Ea a dat o jumătate de ocol apei, oprindu-se când a ajuns la lesa încurcată, la scaun şi la câine, apoi luând-o din nou pe partea cealaltă. A scos un sunet speriat – un mieunat mic, chinuit. Pisoii ei erau în pericol, dar ei părea a-i fi frică să se ducă la ei.

Un căpşor s-a ivit de după marginea cutiei, apoi a căzut înapoi înăuntru. Încercau să iasă, dar n-ar fi trebuit s-o facă, pentru că ar fi ajuns în apă. Pisicile n-aveau ce căuta în piscină. Până şi Pisicuţa Mare se temea să înoate!

Eram un câine bun, care învăţase să joace „Nu Lătra”, dar în clipa aceea am lătrat, agitată. Aveam nevoie de un om.

După ce am lătrat şi eu, şi Dutch, ne-am uitat la uşile mari de sticlă, dar Sylvia nu a venit afară. Maşinăria zumzăia, din ea picura apă, pisoii plângeau, iar cutia s-a înclinat într-o parte în timp ce ei se mişcau de colo-colo prin ea.

Apoi, o pisicuţă gri a apărut în partea de sus a cutiei, agăţându-se de margine. Părea îngrozită. A încercat să se caţere, iar cutia s-a înclinat mult, trântind-o în piscină. Ea a ajuns sub apă, apoi s-a ridicat la suprafaţă, tuşind şi încercând să înoate, dând din lăbuţele din faţă pe suprafaţa apei. Chloe a miorlăit din nou.

Am plonjat în piscină. Valul făcut de mine a trecut peste capul pisicuţei, dar am înotat, lovind puternic apa cu labele, şi am ajuns acolo într-o clipă. Am apucat-o cu blândeţe de ceafă cu dinţii din faţă, ţinând-o în aer, şi m-am întors din nou spre marginea piscinei, unde Chloe aştepta nerăbdătoare. Am pus pisicuţa pe ciment, iar Chloe a început să o lingă.

Îngrijirea pisicilor era pur şi simplu datoria mea şi a lui Lucas.

Când m-am întors, cutia plutea pe-o parte.

Speriindu-se, încă doi pisoi plonjaseră din cutie în apă. Unul dintre ei înota cu putere, dar celălalt se dusese de tot la fund. Am înaintat repede şi mi-am băgat faţa sub apă, cu gura deschisă, apucând pisicuţa şi ducând-o la suprafaţă. M-am îndreptat înot spre o parte a piscinei, cu pisicuţa atârnându-mi moale în bot, dar ea a revenit la viaţă când am pus-o lângă mama ei. Pisicuţa a mieunat jalnic, iar Chloe a dus-o într-un loc sigur.

Cel mai mic pui, o pisicuţă, abia reuşea să-şi ţină năsucul în sus, chinuindu-se să supravieţuiască, fără vlagă. Am apucat-o şi am dus-o mamei ei, apoi m-am mai dus după unul.

Cutia era goală, dar două ghemotoace ude ajunseseră într-o parte a piscinei şi se clătinau de-a lungul marginii, scoţând nişte sunete abia auzite, ca nişte piuituri, şi nu reuşeau să se caţere singure. Fugeau de mine, încercând să ajungă cât puteau de departe când m-am apropiat de ele, dar le-am apucat cu blândeţe şi le-am pus pe fiecare pe ciment, iar ele au alergat spre Chloe, cu o hărmălaie de nedescris.

Acela era ultimul. Pisoii erau uzi, dar în siguranţă. Chloe avea grijă de ei. Dutch îşi luase din nou faţa aceea tristă.

Am înotat spre o parte a piscinei, m-am prins cu labele din faţă de ciment şi m-am străduit să mă ridic. În timp ce mă ridicam, spinarea mi s-a arcuit şi-am dat din picioarele din spate, fără folos, nereuşind să urc. Tremurând, m-am ţinut acolo o clipă, opintindu-mă, cu apa picurând pe mine, pe urmă am dat înapoi.

Înotam de colo-colo încercând să ies, dar nu-mi folosea la nimic – marginea piscinei era prea înaltă. Am mai încercat o dată, dar pur şi simplu n-am reuşit să-mi scot corpul din apă. Eram precum pisoii, înotam în jurul marginii piscinei, fără să reuşesc să mă salvez.

Timpul trecea, iar eu oboseam, dar nu puteam să mă opresc din înotat, pentru că atunci când încetineam, îmi simţeam corpul scufundându-se mai adânc în apă. Dutch mă privea gâfâind uşor. Înotam şi iar înotam, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Nu ştiam ce să fac.

Am înotat până la cutie şi am încercat să mă caţăr pe ea, dar ea s-a scufundat pur şi simplu sub greutatea mea.

Chloe era sub un copac, îşi lingea pisoii. Dutch stătea întins sub un copac. A scăpat un scheunat neliniştit, abia auzit, în timp ce mă privea. Eu înotam şi iar înotam. Mă dureau picioarele. Nasul mi se umpluse de apă şi am strănutat.

Dacă Lucas al meu ar fi fost acolo, ar fi intrat în apă ca să mă ia. M-ar fi cuprins cu braţele şi m-ar fi scos din apă. Ar fi avut grijă de mine. Dar Lucas nu era acolo. Nu reuşisem să joc „Du-te Acasă”, şi în clipa aceea nu reuşeam să-mi ţin faţa deasupra apei. Muşchii îmi erau foarte, foarte slăbiţi.

Mă simţeam ca un câine rău.

Douăzeci şi unu

Abia mă mai mişcăm. Apa îmi intrase în urechi şi-mi inundase nasul când am auzit uşa culisantă din sticlă deschizându-se.

— Dutch! Ce-ai făcut? l-a certat Sylvia.

A ieşit şi s-a oprit cu mâinile-n şold, privindu-l pe Dutch, iar el a coborât privirea. Ea a coborât în locul unde înotam eu.

— Bella? Ce cauţi tu în piscină? Hai afară de acolo!

Am auzit cuvântul „Hai" şi am mai încercat o dată să urc, cu picioarele din faţă pe ciment, dar am căzut repede înapoi. Eram cu totul epuizată. Am ridicat privirea spre Sylvia, parcă vrând să-mi cer scuze.

— O, iubito, nu, nu acolo. Hai aici, hai aici, mă chema Sylvia, bătând din palme în timp ce se îndrepta către celălalt capăt al piscinei. Am folosit puţina energie pe care o mai aveam ca să dau din lăbuţe în acea direcţie nouă.

— Aici sunt treptele, Bella. Trebuie s-o iei pe trepte.

Mi-am auzit numele şi mă întrebam de ce. Spatele mi se scufunda, trăgându-mă în jos. Apoi, labele mele din spate au dat de pământ, urmate la o clipă după aceea de cele din faţă. Nu mai trebuia să înot ca să-mi ţin capul deasupra apei.

— Bine, ce fetiţă cuminte, ce câine bun.

Eram un câine bun, dar picioarele mele tremurau şi nu reuşeam să ajung mai sus. Blana îmi era greoaie, iar din ea curgea un şiroi de apă în piscină. De-abia aveam putere să stau dreaptă pe ceea ce păreau a fi trepte sub apă.

— Ce-i, Bella? Ţi-e rău?

Sylvia s-a aplecat şi a privit spre mine, iar eu am bătut un pic apa cu coada.

— Hai, acum!

Voiam doar să stau acolo şi să-mi revin, dar Sylvia s-a plesnit peste coapse, aşa că am ascultat-

o. Forţându-mi picioarele care ezitau să se mişte, am ieşit greoi din apă, m-am scuturat şi m-am întins chiar acolo, la soare, simţind căldura cimentului. Sylvia s-a dus să-l descâlcească pe Dutch.

Ştiam că aveam s-adorm în câteva minute, dar înainte să o fac am simţit o atingere uşoară, apoi încă una. Am deschis alene ochii şi i-am văzut pe pisoi cum mă adulmecau. Năsucurile lor se ciocneau de coastele mele. Eram prea epuizată până şi să dau din coadă.

Când pisoii au mai crescut, au plecat unul câte unul. Sylvia venea în curte, lua un pisoi şi nu-l mai vedeam niciodată. Nu-mi dădeam seama ce simţea Chloe în legătură cu scăderea numărului membrilor familiei ei, dar am observat că după fiecare plecare devenea mai atentă cu cei care-i mai rămăseseră.

M-am gândit la Pisicuţa Mare, care probabil că nu ştia că locuiam cu Sylvia, Dutch şi familia de pisoi a lui Chloe. Ce ar fi crezut ea despre nişte pisoi atât de mici? Mă întrebam dacă îi lipseam Pisicuţei Mari, ceea ce m-a făcut să-i simt lipsa.

Dutch părea să fi ajuns şi el la aceeaşi concluzie ca mine. Credea şi el că Gavin şi Taylor nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Ţineam la ambii bărbaţi, dar pe mine, absenţa lor mă făcea să-mi lipsească şi mai tare Lucas – până reuşeam să joc „Du-te Acasă”, toţi oamenii din viaţa mea urmau că se vor schimbe iar şi iar, venind şi plecând, aşa cum le stătea în fire oamenilor. Pe Dutch însă, tristeţea-l lăsase fără energie. Când au plecat toţi pisoii, şi a mai rămas doar Chloe, care zburda pe lângă câinele ţinut la distanţă de lesă, ochii lui Dutch se îndreptau repede spre ea, dar el nici măcar nu se sinchisea să se ridice în picioare. Voia doar să stea întins, liniştit, zi de zi, sub masă, în arşiţă, iar când aerul se răcorea, se întindea pe o porţiune însorită.

În afară de pisici şi de vreme, nu erau schimbări. Sylvia nu ne dădea drumul pe poartă, nu ne arunca nicio minge, dar vorbea cu noi, ne hrănea şi ne lăsa

să dormim unde voiam noi în casă în timpul nopţii. Dintr-un motiv necunoscut, Dutch nu voia ca Sylvia să fie omul lui, dar dădea din coadă când ea ne spunea: „Şezi”, pentru bunătăţi.

Am fost surprinsă când Dutch s-a ridicat brusc în picioare, dând dovadă de mai multă energie decât avusese în multe, multe zile. L-am privit curioasă în timp ce se îndrepta spre poartă şi se aşeza; nu o mai făcuse de mult timp.

Am căscat şi m-am ridicat, scuturându-mă. Schimbarea lui bruscă, din câine moleşit în câine cu totul atent, mă nedumerea.

Dutch a scheunat. M-am dus să-l adulmec, curioasă, dar nu a reacţionat la mine; era prea concentrat asupra porţii.

M-am aşezat şi m-am scărpinat la ureche. În dimineaţa aceea, se ridicaseră aburi din piscină, dar în afară de asta nu observasem nicio schimbare în jur. Chloe îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului dormind sub scaunul din camera zi, şi tot acolo era şi-n clipa aceea.

Dutch a început să dea din coadă. Am auzit o maşină oprindu-se, o uşă deschizându-se şi o voce a răsunat exact în momentul în care a apărut omul.

— Dutch! Bella!

Gavin. Se întorsese Gavin.

Gavin a deschis poarta, iar Dutch s-a năpustit asupra lui, scheunând, sărind în sus şi lingându-l.

— Băi!! Ce băiat cuminte eşti tu! Jos! Şi mie mi-a fost dor de tine!

În acel moment, am înţeles că Gavin era omul lui Dutch, exact aşa cum Lucas era omul meu.

— Salut, Bella!

M-am dus la Gavin dând din coadă, iar el m-a mângâiat pe blană şi m-a pupat pe nas.

— Tare, tare dor mi-a fost de tine.

El şi-a îndreptat corpul.

— Bună, mamă.

Am fost mai puţin surprinsă să-l aud pe Gavin vorbind despre Mama decât fusesem prima oară

când venise Sylvia. Fuma şi avea în mână o băutură de-a ei, cu miros înţepător.

— Unde-i iubitul tău?

— Soţul, mamă. Taylor este soţul meu.

— Sigur că da.

— Eşti… ce-ai păţit?

Gavin a dat s-o pupe, apoi a făcut un pas în spate.

— Pfiu, mamă. Nici ora prânzului nu e.

— Nu începe. Mike mi-a furat iarăşi carnetul de cecuri, şi acum sunt lefteră. Nu-i câtuşi de puţin rezonabil.

— Iar a venit Mike?

— Dumnezeule, nu. Iar i-am zis că fac rost de ordin de restricţie. Nu ştiu cum a pus laba pe cecuri. Le-o fi luat din maşină, că de când mi-am pierdut cheile, m-am hotărât să n-o mai încui.

— Bun.

Dutch stătea răbdător la picioarele lui Gavin, gata de o plimbare cu maşina sau pe jos, sau de un pui de somn. Am adulmecat prin aer, simţind mirosul slab al lui Taylor, dar ştiam că nu era prin apropiere.

— Gaşcă, sunteţi gata? Ne ducem acasă? ne-a întrebat Gavin.

Am ridicat capul şi l-am fixat, brusc, cu privirea, pe Gavin.

„Du-te Acasă?”

— Dimineaţă la prima oră, a zis Gavin.

Sylvia s-a dus să se aşeze într-un scaun, iar acesta aproape că s-a răsturnat. Gavin a apucat-o de braţ.

— Sunt în regulă! s-a răstit ea.

— Da, ştiu, scuze. Eu nu încerc decât să te ajut, a spus Gavin, parcă vrând să-şi ceară scuze.

În vocea lui era puţină tristeţe.

Sylvia a sorbit din băutură.

— Chiar trebuie să pleci mâine?

— Păi am foarte multe lucruri de făcut. Am crezut că organizaserăm totul înainte de plecare –

doar îl ştii pe Taylor cum e, el planifică totul – dar mai sunt o grămadă de chestii de care trebuie să ne ocupăm. Cum s-au comportat câinii?

— Mi-a prins bine să-i am prin preajmă. L-au gonit pe Mike de aici, a răspuns Sylvia.

— Poate ar trebui să-ţi iei un câine, a observat Gavin.

Şi eu, şi Dutch, am aruncat o privire în sus auzind cuvântul „câine”.

— De fapt, aş prefera-o pe Bella. Ea nu latră. Dutch o tot sâcâie pe Chloe.

A urmat o tăcere lungă.

— Mamă? Nu-s sigur… adică, ai vrea s-o păstrăm pe Bella?

— Dintre ei doi, da.

— Aa! Hm! Nu mi-a trecut niciodată asta prin cap, a răspuns Gavin.

În noaptea aceea, Dutch şi cu mine am dormit cu Gavin în camera din capătul holului, după camera Sylviei. Dutch îi tot atingea mâna lui Gavin cu botul, vrând să-l mai mângâie, iar eu mă ghemuisem la picioarele lui şi ascultam moleşită cum vorbea el cu telefonul lipit de faţă.

— Păi, nici mie nu-mi pică bine, dar îi suntem datori. Şi m-aş simţi în siguranţă ştiind c-o are pe Bella aici, ca s-o protejeze.

Am ridicat privirea, auzindu-mi numele. Gavin a ascultat o clipă.

— Nu, a chicotit el, nu-i nicio strategie, deşi asta s-ar putea să-ţi dea un motiv să aştepţi cu nerăbdare să venim în vizită.

Am plecat capul.

— Cred că amândouă vor fi în regulă, chiar am încredere în treaba asta. Bella e Bella – ea e întotdeauna mulţumită, oriunde ar fi.

Am închis ochii, nebăgând în seamă repetarea numelui meu. „Du-te Acasă.” Numai la asta-mi era gândul. Mă săturasem să fiu acolo şi nu voiam decât să joc „Du-te Acasă”. Era ca o durere, ca o

foame, şi am luat întoarcerea lui Gavin ca pe un semn că aveam să fiu în curând în drum spre Lucas.

În dimineaţa următoare, Gavin punea lucruri în maşină, iar Dutch a luat-o pe urmele lui, stând la uşa de la intrare de parcă ar fi aşteptat ceva, ori de câte ori mergea el afară.

— Stai liniştit, Dutch, tu mergi cu mine acasă, a spus Gavin pe un ton liniştitor, mângâindu-l pe Dutch pe cap.

Sylvia a ieşit din camera ei, suflând un nor de fum în aer.

— A început deja să ningă în munţi?

— Încă nu. O să fie drumurile libere pe tot traseul. Mamă, n-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de câini cât am fost plecaţi. Îţi sunt foarte, foarte recunoscător.

Sylvia l-a privit o perioadă lungă.

— Nu sunt o mamă bună.

— Of, mamă…

— Adică, ştiam că n-aş fi o mamă bună, şi n-am avut niciodată de gând să am copii, doar că rămâneam mereu gravidă. Dar mă străduiesc, mă străduiesc din răsputeri să mă descurc mai bine. Regret… tot felul de lucruri.

Gavin s-a dus şi a îmbrăţişat-o pe Sylvia. În timp ce o îmbrăţişa, ea ridica ţigara la gură pe la spatele lui.

— Ar fi trebuit să vin la nunta ta, Gavin. Ştiu că trebuia să mă prezint la proces şi toate alea, dar aia a fost doar o scuză ca să scap de chestia asta. A fost o greşeală. Suntem o familie, tu, Taylor, şi cu mine şi, uneori, şi sora ta.

— Ştiu că ţi-a fost greu, mamă. E-n regulă.

— Nu înţelegeam treaba aia cu homosexualitatea, dar m-am mai uitat pe la televizor şi mi-am dat seama că lucrurile pe care le ştiam de când eram mică erau greşite. Tu eşti fiul meu şi sunt mândră de tine.

S-au mai îmbrăţişat o dată. Ea a tras din ţigară, aceasta s-a aprins şi a mai risipit puţin fum prin aer.

— Aşa.

Gavin a respirat adânc.

— În legătură cu ce ziceai tu de Bella. Am vorbit cu Taylor şi e de acord că e o idee bună.

— Ce anume e o idee bună?

— Aia cu Bella.

Mi-am auzit numele şi mă întrebam ce înseamnă.

— Poate să rămână aici.

— Să rămână aici, a repetat Sylvia.

— Aşa. Nu ne-ar plăcea să-i despărţim, şi o să ne fie dor de ea, dar, cum ziceam, Dutch şi Bella au cam apărut în acelaşi moment – nu erau împreună înainte de asta. Ei nu sunt o familie de câini.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Poftim?

— Vrei ca Bella să stea aici?

Am auzit „Bella” şi „stai”, aşa că am şezut.

— Corect. Asta vrei şi tu, nu?

— Nu. Bineînţeles că nu.

Sylvia a suflat fum.

— Mamă, ieri m-ai întrebat dacă o poţi păstra pe Bella.

— Eu n-am spus aşa ceva. Eu am spus doar că-i un câine bun. Se joacă cu Chloe. A trebuit să stau aici din cauza câinilor ăstora. Mie mi-ar plăcea să călătoresc, poate să merg până-n Bloomfield.[39]

— În regulă.

— Dacă n-o vrei pe Bella, o să trebuiască să-i găsim o altă casă decât a mea.

— Nu, c-o *iubim* pe Bella. Doar că… nu mai contează, e-n regulă.

Ne-am plimbat mult timp cu maşina, dar cea mai frumoasă parte din plimbare a fost când am urcat un deal şi am simţit mirosul: mirosul de acasă, mirosul locului unde locuiam cu Lucas. În aer plutea amestecul unic de mirosuri care însemna

„acasă”. În clipa aceea, am ştiut unde eram. Ştiam încotro trebuia să mă îndrept.

Taylor s-a bucurat să ne vadă şi am fost legaţi cu lese şi scoşi la prima noastră plimbare după multă, multă vreme. Dutch era în extaz, marca tot ce mişca.

— Ce s-au *îngrăşat* amândoi, a zis Taylor scârbit.

— Îi punem curând la dietă, dar hai să-i lăsăm să se obişnuiască mai întâi. Probabil că sunt confuzi şi le lipseşte Sylvia, a zis Gavin.

— E greu să contrazici o perspectivă într-atât de sucită.

Taylor a chicotit.

— Şi zi, mergem la cabană weekendul ăsta? Mi-ar plăcea să facem nişte drumeţii sănătoase până începe să ningă.

La următoarea plimbare cu maşina, nasul mi-a spus încotro ne îndreptam înainte să ajungem acolo; spre cabană. Dutch a ridicat piciorul la toate plantele moarte, simţindu-se jignit că i se pierduse mirosul, iar eu îmi ţineam nasul în vânt şi o căutam pe Pisicuţa Mare. Simţeam mirosul multor animale, dar nu şi al ei.

— Vrei să mergem în drumeţie? a întrebat Taylor în dimineaţa următoare. Recunoşteam cuvintele, dar nu ştiam ce însemnau fără Lucas.

— Haide, Dutch.

Bărbaţii ne-au prins lesele de zgărzi şi ne-au condus afară. O vreme, am mers pe o potecă pe care o cunoşteam, apoi am început să urcăm şi am intrat într-o zonă în care nu mai fusesem niciodată. Dutch marca atât de des cât îl lăsau – de obicei trăgeau de lesa lui când încerca să ridice piciorul.

— Crezi că suntem în regulă aici? a întrebat Gavin.

— Sigur, adică, dacă ne întâlnim cu vreun pădurar, o să trebuiască să plătim o amendă pentru că nu sunt în lesă.

— Tu ai văzut vreodată un pădurar? Adică, în afară de fanteziile tale.

— Haios mai eşti.

Taylor a îngenuncheat şi mi-a desprins lesa, înghesuind-o în sacul de pe spatele lui. Gavin a făcut la fel cu Dutch.

Pentru o vreme, senzaţia mersului la plimbare fără lesă a fost atât de ciudată încât am stat aproape de cei doi bărbaţi care râdeau şi vorbeau. Însă, în cele din urmă, Dutch a luat-o greoi înainte, simţind brusc un miros pe care eu nu reuşeam să-l identific. Am iuţit pasul, ca să mă pot ţine după el.

— Să nu plecaţi departe! a strigat Gavin.

Împreună, liberi, cu energia curgându-ne prin vine, Dutch şi cu mine am luat-o la goană pe potecă. Simţeam mirosul unui iepure şi mă întrebam dacă Dutch văzuse vreodată unul. Mi-am adus aminte cum îmi aducea Pisicuţa Mare carne de iepure. Mi-am adus aminte cum mergeam pe o potecă deluroasă, precum aceea. Mi-am adus aminte de „Du-te Acasă”.

Mi-am adus aminte de Lucas.

Îndemnaţi fiecare de energia celuilalt, ne-am luat la întrecere în faţă pe cărare, dar ne-am oprit brusc când l-am auzit pe Taylor.

— Dutch! Bella! a strigat el.

Dutch şi cu mine ne-am atins boturile, gâfâind după alergătura pe care o trăseserăm. El a privit în urmă, spre locul din care se simţea mirosul celor doi bărbaţi, apoi spre mine. Am înţeles că simţea ceva în mine, o schimbare a intenţiilor mele, dar era ceva ce nu putea înţelege.

Am dat din coadă. Îmi plăcea de Dutch. Fusese un membru al haitei mele. Îi iubea pe Gavin şi pe Taylor, iar ei îl iubeau pe el. Dar casa lor nu era şi casa mea, şi venise momentul ca eu să merg mai departe.

Când Taylor a strigat din nou, Dutch a privit lung, insistent, spre mine şi s-a întors pe unde veniserăm. După câţiva paşi, s-a oprit şi s-a uitat la

mine, aşteptând ceva. Eu nu m-am mişcat. Ne-am auzit amândoi numele strigate, de data aceasta de vocea lui Gavin, iar Dutch părea că înţelegea. M-a privit fix, poate nevenindu-i să creadă că aveam să dau deoparte o viaţă minunată alături de cei doi bărbaţi, sau poate dându-şi seama că s-ar fi putut să nu ne mai vedem niciodată.

Dar nu a reuşit să nu-l ia în seamă pe Gavin. Cu privirea plină de regret şi confuzie, m-a părăsit şi a plecat să fie alături de noua lui familie.

Eu am mers mai departe, în cealaltă direcţie.

Douăzeci şi doi

Pentru multă vreme am fost conştientă de prezenţa lui Dutch. I-am simţit mirosul în timp ce mergeam pe potecă. Ştiam că avea să fie fericit alături de Gavin şi de Taylor – mai ales de Gavin, care era un fel de Lucas al lui Dutch. Dacă n-ar fi fost Dutch, poate că n-aş fi reuşit să plec de lângă cei doi bărbaţi, dar m-am bucurat că mai aveau un câine.

Nu mai fusesem la o plimbare aşa de lungă dinainte să stau cu Sylvia, dar toate lucrurile acestea îmi erau cunoscute – coborârea pe o potecă bătătorită de oameni şi de animale şi traversarea unui teren care urca şi cobora, trecând de la stâncos la împădurit şi de la ierbos şi la prăfuit.

Mult mai curând decât m-aş fi aşteptat, am obosit şi mi-a fost sete. Muşchii picioarelor mele aveau neapărată nevoie de odihnă. Am găsit un loc sigur unde să mă întind, căscând, simţindu-mă epuizată. Am adormit destul de greu – uitasem de toate mirosurile animalelor care veneau prin aerul nopţii, iar ţipătul unei vulpi m-a făcut să tresar din somn de câteva ori. Voiam să mă gândesc la Lucas, dar întâmplările prin care trecusem mă făceau să mă gândesc la Dutch, la Gavin, la Taylor, la Pisicuţa Mare şi la Chloe, şi-mi era tare dor de ei toţi. Mă simţeam singură – foarte, foarte singură.

Vremea era uscată şi vântul, tăios. Cărarea mă ajuta, ducându-mă direct la mirosul de acasă, dar ştiam că am nevoie de apă, aşa că m-am îndepărtat fără tragere de inimă de cărare şi m-am îndreptat spre locul în care nasul meu îmi spunea că voi găsi un pârâu.

Simţeam şi un alt miros: cel de lemn ars. Nu era fum precum cel care ieşea din gura Sylviei, sau precum acela care se simţea când Taylor şi Gavin făceau un foc în adâncitura din peretele cabanei lor, ci mirosul puternic, înţepător, al rămăşiţelor de lemn când focul s-a stins demult. Urmărind cursul

apei, am ajuns în curând într-o zonă întinsă, cu vegetaţie galbenă, unde cele mai multe trunchiuri de copaci parcă arătau spre cer. Cei mai mulţi erau negri ca tăciunele şi n-aveau frunze, iar unii zăceau la pământ. Am adulmecat curioasă unul dintre ei, întrebându-mă ce se întâmplase de erau acolo atâţia buşteni pârliţi.

Când am simţit un iz distinct, sălbatic, de coiot, din pădurea arsă, m-am întors şi am plecat de acolo.

După două zile în care am înaintat continuu, îmi era cumplit de foame. O luasem după mirosul apei şi dădusem de un lac destul de mare, dar trebuia să traversez un drum aglomerat ca să ajung la el şi m-am simţit ca un câine rău în timp ce maşinile treceau vuind pe lângă mine. Nu erau copaci, ci doar pietre şi tufe, aşa că eram expusă pericolului în timp ce îmi potoleam setea.

Îmi voiam „Bucăţica de Brânzică”. Nu după gustare tânjeam eu, ci după iubirea şi atenţia pe care le primeam din partea omului meu.

Mă simţeam pierdută.

Prezenţa maşinilor pe drum însemna prezenţa oamenilor, şi simţeam mirosul unui oraş în apropiere. Acea direcţie urma să mă îndepărteze de cel mai direct traseu spre casă, dar trebuia neapărat să mănânc, şi acolo unde erau oameni trebuia să fie şi mâncare. Am rămas cât de departe de drum am putut, ceea ce, o perioadă, mi-a fost destul de uşor – zona din partea aceea era plată, şi un pârâu puţin adânc curgea printre stânci, iar drumul ducea de-a lungul malurilor lui. Apoi, solul parcă a devenit mai umed, iar tufişurile mai dese. Am început să dau peste ferme, pe care le ocoleam, fără să bag în seamă câinii care lătrau la mine, fie de revoltă, fie nevenindu-le să creadă că sunt acolo.

Era întuneric când am ajuns pe străzi cu case şi magazine. Am simţit miros de mâncare gătită; miresmele din aer erau ispititoare, dar n-am văzut nicio haită de câini stând în faţa vreunui loc în care

ajungeam. Am găsit nişte coşuri de gunoi cu bucăţi parfumate şi delicioase de carne în ele, dar erau prea înalte ca să le pot escalada.

Curând, am fost atrasă spre o clădire mare, cu multe maşini parcate în faţa ei. Lumina ieşea prin ferestre mari aliniate pe toată partea din faţă a clădirii. Mulţi oameni împingeau cărucioare pline cu mâncare în care se aflau uneori şi unul sau doi copii şi descărcau sacoşe în maşini. După ce făceau asta, dădeau acele cutii mari pe roţi la o parte şi le lăsau acolo. Când m-am apropiat, am văzut persoane intrând şi ieşind din clădire, iar uşile păreau a se deschide fără să le atingă nimeni. Şi de fiecare dată când uşile alea mari se deschideau, aromele delicioase începeau să danseze, parcă, prin aer.

Cel mai îmbietor dintre toate acele mirosuri era cel de pui. Acolo se găteau pui.

Oamenii se uitau la mine, dar nu mă chemau, în timp ce eu mă apropiam tot mai mult de uşile mari, atrasă de miresmele îmbietoare. Niciunul dintre ei nu părea a vrea să mă lege într-o lesă şi să mă ţină departe de Lucas – cei mai mulţi dintre ei nici nu mă băgau în seamă. Un băieţel a strigat „cuţu”, iar mirosul de dulce i s-a simţit puternic pe degete, dar înainte să apuc să mă duc la el să i le ling, mama lui l-a apucat de braţ şi l-a luat de acolo.

Niciunul dintre oamenii de acolo nu era mai important decât faptul că dincolo de uşile acelea se găsea pui.

O perioadă, m-am aşezat şi am savurat mirosurile delicioase care veneau spre mine ca valurile de fiecare dată când uşile se deschideau cu un vâjâit, dar n-a adus nimeni nimic pentru un câine bun care făcea „Şezi”.

Când a trecut mult timp fără să vină nimeni, am devenit nerăbdătoare şi m-am dus mai aproape de uşile din sticlă ca să mă uit înăuntru şi să văd dacă puteam găsi sursa mirosurilor de pui.

Uşile s-au deschis.

Am rămas în prag, nefiind sigură ce să fac. Uşile păreau a mă aştepta, aşa cum îmi ţinea Lucas uşa când veneam de la plimbare. Parcă eram *invitată.* Şi chiar înăuntru, direct în faţa mea, era o vitrină din metal, cu rafturi. Căldura de la luminile de deasupra mea împingea mirosurile minunate de pui prăjit în aerul nopţii. Am văzut pungi cu pui care se prăjeau în ele, şi erau acolo, chiar acolo!

M-am strecurat în clădirea puternic luminată, simţindu-mă obraznică. Deja simţeam gustul puiului, îmi închipuiam cum mestecam şi înghiţeam, şi m-am lins pe bot. Am traversat şovăind podeaua umedă, apoi am ajuns la vitrină. M-am ridicat pe picioarele din spate, tremurând, şi m-am întins după o pungă. Căldura de la lumini m-a făcut să clipesc în timp ce apucam punga doar cu dinţii din faţă.

— Hei! a strigat careva.

Am ridicat privirea şi am văzut un bărbat îmbrăcat în alb care venea de după un colţ. Părea furios.

Am dat drumul puiului, care a căzut la podea.

Mâncarea de pe jos e mereu pentru un câine, dacă nu zice cineva „Nu!”

— Marş! a ţipat bărbatul, ceea ce nu era acelaşi lucru. Am luat punga şi m-am întors.

Uşile erau închise.

Voiam să mă îndepărtez de bărbat, care se apropia repede de mine. Am zbughit-o înainte, uitându-mă prin fereastră după cineva care să vină de afară şi să deschidă uşile.

— Stai! Câine! a strigat bărbatul în alb. M-am dus să zgârii la uşă şi uşile s-au deschis. Aerul nopţii a pătruns înăuntru în rafale, iar eu am ieşit alergând, cu cina între fălci.

Instinctul meu îmi spunea să fug şi iar să fug, dar eram prea îngrozită ca să pot face mai mult decât să evadez spre o porţiune întunecată de la marginea parcării pavate. Puteam să consum singură mâncarea aceea – nu era nicio Pisicuţă Mare cu

care să o împart. Am sfâşiat punga, iar puiul cald şi suculent era atât de delicios încât am lins plasticul până l-am curăţat de tot.

Mă simţeam bine ştiind că am mâncare în stomac, dar nu puteam să nu mă gândesc la ce era acolo, înăuntru: mai mulţi saci cu mai mulţi pui. Pentru că ştiam unde erau şi cum să ajung la ei, nu-mi doream nimic mai mult decât să mă întorc în clădire.

M-am îndreptat cu paşi vioi spre uşă. O femeie a ieşit împingând un cărucior mic, şi abia mi-a aruncat o privire. *Ea* nu credea că eram un câine rău.

Când uşile s-au închis, m-am apropiat, ele s-au deschis din nou, iar eu am simţit mirosul puiului şi am intrat de parcă m-ar fi chemat Lucas. M-am dus direct la rafturile din oţel cu lumini frumoase şi mirosuri îmbietoare.

— Te-am prins! a strigat un bărbat.

M-am întors şi am privit. Era acelaşi bărbat, în alb, care stătea între mine şi uşă, cu braţele întinse, de parcă ar fi vrut să mă îmbrăţişeze.

Am apucat un pui şi am rupt-o la fugă.

Teama mea venea din faptul că ştiam sigur că bărbatul în haine albe era unul dintre cei care aveau să mă ţină departe de Lucas. Era furios, şi mi-am adus aminte de bărbatul cu şapcă şi de camionul acela cu multe cuşti, şi de strigătele de durere şi suferinţă scoase de toţi câinii din camera unde nu făcea nimeni „Nu Lătra”. Bărbaţii furioşi le făceau rău câinilor. Bărbatul acela ar fi putut să-mi facă rău, să mă ducă înapoi în locul ăla îngrozitor.

Am alergat, dar unde mă puteam duce? Numai oamenii puteau să găsească intrări şi ieşiri din clădiri. Podeaua de sub gheruţele mele era alunecoasă, iar eu m-am chinuit să mă ţin pe picioare şi să înaintez, gonind pe lângă rânduri şi rânduri de rafturi.

Încă aveam puiul. Era puiul *meu.* Nu voiam decât să găsesc un loc în care să-l sfâşii şi să-l mănânc, dar oamenii ţipau, ţipau la *mine.* Trebuia neapărat să scap!

— Prindeţi-l! Prindeţi câinele! a zbierat bărbatul în alb.

Un băiat cu o mătură a alergat spre mine, aşa că m-am întors şi am luat-o nebuneşte la goană printre rafturi înalte. Un alt bărbat cu un cărucior a strigat:

— Aici, băiete!

Părea prietenos, dar am trecut alergând pe lângă el. Nu miroseam decât puiul dintre fălcile mele şi nu simţeam decât panica. Toată lumea credea că eram un câine rău, care trebuia să fie pedepsit.

— Aici! a strigat un bărbat, în timp ce mă apropiam de capătul pasarelei dintre rafturi. A fluturat din braţe spre mine, iar eu am alunecat şi aproape că am căzut înainte să-mi redobândesc echilibrul, dând înapoi cu disperare.

— Te-am prins!

Chiar în spatele meu era bărbatul în haine albe, alergând hotărât. M-am îndreptat cu pas săltat înainte, spre bărbatul care flutura din braţe, apoi am luat-o repede într-o parte. Bărbatul în haine albe a încercat să schimbe direcţia şi s-a izbit de un raft de carton din care au căzut mici recipiente din plastic, sărind pe toată podeaua. El a alunecat şi a căzut grămadă.

Simţeam mirosul de afară, dar când am ajuns acolo, nu eram afară; eram într-o parte a clădirii care păstra doar *mirosurile* de afară: pământ, plante şi flori. Fructele pe care le recunoşteam când le mânca Lucas îşi răspândeau aromele puternice – portocale şi mere. Acolo nu erau oameni furioşi, aşa că am dat drumul puiului, am sfâşiat punga şi am înfulecat o parte din el. Oamenii erau creaturi atât de minunate încât puteau vâna pui, îi puteau găti şi-i puteau pune în pungi calde!

Am auzit paşi care alergau. Bărbaţii furioşi, printre care şi cel în haine albe şi băiatul cu mătura,

alergau după mine. Mi-am apucat cina şi am zbughit-o într-o parte. Băiatul s-a lovit de o masă, iar un morman de portocale s-a revărsat pe jos fără prea mult zgomot.

Se rostogoleau ca nişte mingi, dar eu nu m-am oprit. M-am dus acolo unde era peşte şi carne, iar aerul rece se simţea din toţi pereţii.

— Prindeţi-l! a strigat cineva.

Mă vânau şi mai mulţi oameni.

Am trecut pe lângă rafturile cu pâine şi brânzeturi parfumate. Era atât de multă mâncare acolo! Cel mai uimitor loc în care fusesem vreodată. Singurul lucru neplăcut era felul în care se purtau oamenii cu câinii. Mi-ar fi plăcut să adulmec fiecare raft, dar îi auzeam pe bărbaţii furioşi apropiindu-se de mine.

Ajunsesem înapoi într-un loc cunoscut – rafturile cu pui delicios se găseau chiar în faţa mea. Am trecut în goană pe lângă ele. O femeie cu un sac în braţe se îndepărta agale şi am auzit un vâjâit când uşile s-au deschis pentru ca ea să intre, iar aerul rece al nopţii a pătruns înăuntru.

— Nu! a urlat cineva.

Cunoşteam cuvântul, dar era clar că nu-mi era adresat mie în situaţia aceea. Dar femeia s-a oprit şi s-a întors, deci probabil cuvântul „Nu!” se referea la ea. Am alergat chiar pe lângă ea, atingându-i uşor picioarele în goană.

— Uau! a exclamat femeia.

— Opriţi câinele! a strigat vocea de acum cunoscută a bărbatului în alb.

— Cuţu? a încercat femeia să mă cheme.

Încă eram speriată. Am ieşit cu paşi mari în întuneric, lăsând în urma mea clădirea cu mâncăruri minunate. Am dat de o stradă cu câteva case, dar am mers mai departe. În sfârşit, când am auzit un câine provocându-mă dintr-o curte, am ştiut că eram într-un loc sigur, într-un loc în care oamenilor *le plăceau* câinii. M-am oprit gâfâind, m-am întins uşor pe burtă şi mi-am terminat restul cinei.

Când m-am trezit, cădea un strat subţire de zăpadă. Am simţit crampe în stomac şi am jucat „Fă-ţi Treaba” într-un mod violent şi dureros. După aceea, mi-am târât fundul pe zăpadă şi m-am simţit ceva mai bine.

Încă-mi reveneam după sentimentul că fusesem cumva un câine rău. Când mă gândeam la bărbatul în alb, frica-mi revenea cu uşurinţă, eram neliniştită şi-mi era puţin rău. Mergeam în linişte, cu pas legănat, prin zăpadă, ferindu-mă de oameni, îngrijorându-mă că cineva ar fi putut să-mi facă rău sau să mă prindă şi să mă ducă de acolo.

Mirosul mâncării gătite plutea îmbietor pe curenţii de aer, atrăgându-mă precum un magnet. O vreme, am stat la uşa din spate a unei clădiri, sperând să vină cineva cu ceva delicios – simţeam miros de bacon şi m-am gândit că pentru un câine bun, care făcea „Şezi”, s-ar fi putut găsi o bucată sau două care să fie disponibile, dar nu m-a băgat nimeni în seamă. S-ar fi putut să fie nevoie să am o haită de câini cu mine ca să primesc atâta atenţie şi bunăvoinţă.

Mi-am petrecut acea zi mişcându-mă cu grijă printre case, adulmecând plină de speranţă coşurile de gunoi din care ieşeau mirosuri de mâncare. Dar n-am găsit niciunul care să aibă capacul deschis. Soarele topea zăpada, iar străzile erau ude. De pe case picura apă care umplea aerul de sunete şi de un miros curat şi rece. De câteva ori, mi-am atins nasul de nasurile unor câini prietenoşi şi alteori am ignorat câini care îmi semnalau ferm că prezenţa mea îi deranja.

N-am mâncat până târziu în ziua aceea, când am trecut pe lângă o uşă de garaj care era destul de ridicată încât să mă pot strecura pe sub ea. Un sac de mâncare pentru câini, în cea mai mare parte gol, stătea deschis larg într-un colţ, şi mi-am băgat adânc capul în el, nebăgând în seamă schelăiturile

de indignare a doi câini aflaţi de cealaltă parte a unei uşi.

Faptul că mâncam alimente pentru câini îmi aducea aminte de Lucas. Îmi aminteam de încântarea pe care o simţeam când el punea vasul cu mâncare pe podea, în faţa mea, de cât eram de recunoscătoare, de plină de iubire faţă de omul care îmi dădea cina din mâna lui. Dorul de casă m-a cuprins la fel de puternic precum crampele cu care mă trezisem în dimineaţa aceea. Ştiam că voi pleca în curând din acel oraş.

Dar începeam să-mi dau seama că trebuia neapărat să mă hrănesc ori de câte ori mi se ivea ocazia. Puteau trece multe zile până la următoarea mea masă. Când se lăsa întunericul, mă duceam pe strada cu cele mai multe mirosuri de mâncare. Noaptea aducea cu sine o răcoare, şi mi-am adus aminte de momentele în care eram pe dealuri, împreună cu Pisicuţa Mare. Era posibil ca în viitorul apropiat să fiu nevoită să vânez ca ea ca să mă hrănesc. Dar eram hotărâtă să fac tot ce puteam ca să fiu şi un câine care juca „Du-te Acasă”.

Un bărbat stătea pe trotuar, pe pături, scăldat în lumina unui felinar aflat deasupra capului lui.

— Salut, cuţu, a spus el încet, în timp ce eu încercam să-l ocolesc.

Primul meu instinct a fost acela de a fugi. Dar m-am oprit, auzind în vocea lui ceva ce suna prietenos.

Bărbatul mirosea a pământ, a carne de vită şi a transpiraţie. Părul din cap şi de pe faţă îi era lung şi încâlcit. Avea saci de plastic îngrămădiţi lângă el pe-o parte, şi o valiză ca a lui Taylor pe alta. Purta o mănuşă fără degete, pe care a întins-o spre mine.

— Hai, cuţu, a spus el blând.

Am ezitat. Avea o voce plăcută, şi pentru că era aşezat acolo, cu picioarele întinse şi cu spatele la clădirea din spatele lui, în loc să stea cu braţele îndreptate ameninţător în direcţia mea sau cu vreo

lesă în mâini, nu părea genul de om care să mă împiedice să joc „Du-te Acasă”.

A scotocit într-o cutiuţă şi a întins o bucăţică de vită spre mine, iar eu m-am dus la el dând din coadă. Bunătatea cu carne de vită avea brânză pe ea. Am înfulecat-o repede şi am făcut „Şezi”.

— Ce căţel cuminte, a spus el.

Se părea că ştia să recunoască un „Şezi” făcut cum trebuie când îl vedea. A scotocit prin cutia lui şi a mai scos o bucăţică de carne de vită. Şi-a trecut mâna prin blana mea şi mi-a atins zgarda, mijind ochii la ea.

— Bella, a spus el.

Am dat din coadă. Cei mai mulţi oameni care ştiau cum mă cheamă îmi dădeau bunătăţi. Oamenii din clădirea cu pui nu mă cunoşteau, de aceea erau atât de furioşi.

— Ce cauţi tu singură pe aici, Bella? Te-ai rătăcit?

Am auzit întrebarea din vocea lui şi am privit direct spre cutia de lângă el. Da, m-aş fi bucurat să mai mănânc nişte carne de vită cu brânză.

— Şi eu am fost rătăcit, a spus omul încet, după o clipă.

A scotocit printr-unul dintre sacii lui.

— Ia, fii atentă, ţi-ar plăcea ceva de aici?

M-a hrănit cu un pumn de nuci, şi, în timp ce le mestecam, s-a mai jucat un pic cu zgarda mea. Când am terminat, mi-am dat seama că aveam o bucată lungă de sfoară legată de zgardă. Alarmată, am încercat să mă mişc, dar n-am reuşit să merg foarte departe, pentru că sfoara s-a întins.

Bărbatul şi cu mine am făcut schimb de priviri. Un scheunat uşor mi-a scăpat din gâtlej.

Făcusem o greşeală foarte mare.

Douăzeci şi trei

Bărbatul avea un cărucior precum cele pe care oamenii le foloseau în parcare, ca să care mâncare şi copii spre maşini, dar nu avea copii, şi cea mai mare parte din lucrurile pe care le băga în cărucior, în pungi de plastic, nu era mâncare.

— Mergem la plimbare, spunea el aproape în fiecare zi, încărcând totul de pe trotuar în cărucior.

Tânjeam să merg, să mă plimb pe dealuri, dar rareori ajungeam prea departe. De obicei ne plimbam pe stradă până la o curte plată care avea în ea bucăţi de plastic şi de metal împrăştiate pe pământ, iar eu mă ghemuiam să joc „Fă-ţi Treaba", apoi ne întorceam în locul de lângă perete, unde el îşi întindea păturile. Lângă perete era un gard de metal, iar când pleca, bărbatul mă lega acolo. De cele mai multe ori, traversa strada şi mergea la una dintre clădiri – una mirosea a mâncare, cealaltă nu mirosea a nimic cunoscut mie, în afară de oameni şi de cutii. Când ieşea din clădirea aceea, ducea cu el o sticlă, iar când o deschidea, mirosul ei înţepător îmi aducea aminte de Sylvia. De cele mai multe ori, nu făceam decât să stăm. Bărbatul îmi vorbea aproape constant, repetându-mi din când în când numele, dar în cea mai mare parte, murmura cuvinte pe care nu le înţelegeam.

— Eu nu sunt tâmpit. Eu ştiu ce mi-aţi făcut voi. Dar astea sunt gândurile *mele!* spunea el repetat.

— Nu ei sunt la conducere. *Eu* sunt la conducere. Transmisie încheiată.

Când se apropiau oameni, bărbatul tăcea.

— Îmi trebuie şi mie nişte bani pentru câinele meu, spunea el încet.

Oamenii se opreau să mă mângâie şi să-mi vorbească, dar niciunul nu mă dezlega. De multe ori, dădeau drumul unor chestii într-o cutiuţă, iar bărbatul spunea „Mulţumesc!"

Unii oameni spuneau cuvântul „Axel", şi după o vreme mi-am dat seama că ăsta era numele

bărbatului.

De ce dormea Axel pe trotuar şi nu în casa lui, asta nu ştiam. Părea foarte singur – avea nevoie de un prieten, aşa cum îl avea Gavin pe Taylor. Dar nimeni dintre cei care se opreau nu se purta ca un prieten, chiar dacă oamenii erau de treabă.

La început, nu voiam decât să mă îndepărtez de Axel, ca să mă apuc din nou de „Du-te Acasă”. Dar am ajuns să înţeleg că Axel avea nevoie de alinare, exact aşa cum aveau şi Muck, şi ceilalţi prieteni ai mei de la „Merg la Muncă” nevoie de mine. Noaptea, Axel se lupta cu oameni pe care eu nu-i vedeam, striga la ei şi se zvârcolea în somn. Mirosul fricii se simţea puternic în transpiraţia lui. Când mi-am pus capul pe pieptul lui, am simţit cum îi bătea inima. Apoi, când mâna lui îmi găsea blana, agitaţia lui se potolea, iar respiraţia îi încetinea.

Îmi plăcea de Axel. Vorbea toată ziua cu mine şi-mi spunea că sunt un câine bun. După ce locuisem cu Sylvia, mă bucuram de toată atenţia pe care o primeam. Mă simţeam importantă când eram alături de Axel.

Îmi doream tare mult să joc „Du-te Acasă”, dar ştiam că făceam ceea ce ar fi vrut Lucas să fac, exact aşa cum faptul că avusesem grijă de Pisicuţa Mare era ceea ce ar fi vrut el să fac. Mai mult decât orice, mai mult chiar şi decât să joc „Du-te Acasă”, Lucas îşi dorea să fiu un câine bun. Şi nu eram niciodată un câine mai bun decât atunci când ofeream alinare unui om speriat sau unui pisoi care avea nevoie de ea. Era slujba mea.

Nopţile deveneau tot mai reci, deci un alt lucru pe care puteam să-l fac era să-i ţin de cald lui Axel, lipindu-mă de el. I-am atras atenţia şi când o maşină a oprit pe stradă şi doi oameni au coborât de pe locul din faţă. Mai întâlnisem oameni ca ei: aveau obiecte grele, cu mirosuri ciudate, la şolduri – poliţia. Îi asociam cu camionul cu acele cuşti exterioare, care venise să mă ducă departe de

Lucas. Am tresărit când s-au apropiat, iar Axel s-a trezit.

— Salut, Axel, a zis unul dintre ei, îngenunchind. Când ţi-ai luat tu câine?

A întins mâna spre mine, dar nu m-am apropiat, pentru că n-aveam încredere în bărbatul acela.

— Am găsit-o. Abandonată, a răspuns Axel scurt.

— Hm! Şi eşti sigur că-i în regulă? Că nu pare prea prietenoasă.

— Bella. Salută-l pe ofiţerul Mendez.

— Bună, Bella, a spus bărbatul, întinzând mâna.

I-am adulmecat degetele, dând uşor din coadă, ferindu-mă să nu mă apuce de zgardă.

— Pe mine mă cheamă Tom.

— Cu ce vă ajutăm azi, domnule ofiţer? a întrebat Axel.

— Nu fi aşa, Axel. Ştii că mă cheamă Tom.

— Tom.

Se părea că numele poliţistului de treabă era Tom. Prietenul lui Tom stătea mai în spate şi scria ceva.

— Axel, iarna se apropie tot mai mult. Te-ai mai gândit la ce ţi-am zis eu, să te întorci în Denver? Încă suntem dispuşi să te ducem noi cu maşina. Mi se pare că-i o idee foarte bună.

— Şi cu căţeaua cum rămâne? a întrebat Axel.

— Poate veni şi ea cu tine, bineînţeles.

Tom a dat din cap în semn de aprobare.

— Şi după aceea?

Tom a ridicat din umeri.

— Păi, fii atent. Ai putea să te întorci la AV.

— Asta nu fac, a răspuns Axel calm. Ultima oară când am fost acolo, oamenii aceia au încercat să-mi ia sânge.

— E un spital, Axel.

— Spital. Ospitalitate. Şi totuşi, acolo sunt oameni care n-au avut parte de un proces, care n-au fost niciodată condamnaţi, care *nu pot să iasă.* Sunt conectaţi la amplificatori medicali care interferează cu internetul prin protocoale TCP/IP.[40] De ce crezi

că fac ei treaba asta? Un monitor electrofiziologic oferă transmisie în două sensuri pe internet, şi nu ţi se pare dubios? *World Wide Web?*[41]

Tom a tăcut o clipă.

— Aici n-avem cum să te ajutăm, pur şi simplu. Nimeni nu poate trăi în aer liber, iarna, nu aici, e prea frig. Iar în Gunnison[42] nu există facilităţi, şi tu nu laşi niciodată organizaţiile caritabile să te ajute.

— Toate vor acelaşi lucru de la mine, răspunse Axel, sec.

— Toţi *ţinem* la tine, Axel. Ai slujit ţara asta. Tu ne-ai ajutat şi acum vrem să te ajutăm şi noi pe tine.

Axel a arătat spre cer.

— Tu eşti conştient că în orice moment ai trei sateliţi care-ţi monitorizează poziţia? Dar la mine nu funcţionează algoritmii ăia ai lor, că eu trăiesc la voia întâmplării. Eu ies din tipar. Eu nu sunt în *reţea.* Nu mănânc eu mâncarea aia a lor modificată genetic.

— Bun… a spus Tom.

— Când te duci la o cafenea, vor să-ţi ştie ăia numele, te-ai întrebat vreodată de ce? De ce au nevoie de numele tău? Pentru o ceaşcă de cafea? Şi-l bagă în *calculatorul* lor? Asta-i doar una dintre cele o mie de metode prin care eşti urmărit.

Axel vorbea repede. Simţeam că devenea neliniştit şi i-am atins mâna cu nasul, ca să ştie că eram acolo.

— Iar iei droguri, Axel? a întrebă Tom încet.

Axel şi-a ferit privirea. Era furios. L-am atins din nou cu nasul, îmi doream doar să fie fericit.

— Bine.

Poliţistul de treabă s-a ridicat. Am dat din coadă, înţelegând faptul că nu avea de gând să mă ia cu el după felul în care se mişca.

— Ţine minte ce ţi-am zis, Axel. Nu pot să te oblig să accepţi ajutor, dar mi-aş dori să-ţi dai seama cât de mult ţin oamenii la tine. Dacă încerci să stai afară toată iarna, şi tu, şi câinele tău, o să

muriţi. Te rog foarte, foarte mult să te gândeşti la treaba asta.

A băgat mâna în buzunar şi a pus ceva în cutie.

— Ia-o uşor, Axel.

Fără să mă prevină, Axel şi-a pus lucrurile în cărucior, iar noi am traversat oraşul târşâindu-ne picioarele şi ne-am îndreptat spre un parc. Ne-am mutat în casa lui, dar era foarte ciudată: era un loc fără acoperiş şi fără pereţi, cu câteva mese, dar fără mâncare. Curtea era enormă şi avea câteva tobogane, dar nu i-am arătat lui Axel că ştiam să urc pe ele, pentru că eram mereu în lesă.

Uneori veneau şi alţi câini în parc, şi eu scheunam, tânjind să alerg cu ei. Axel nu se supăra când ei se îndreptau cu paşi vioi către mine, dar nu aveam voie să-i urmez când o luau la goană după copii şi după mingi.

— Sunt microcipaţi, Bella. Toţi au microcipuri în ei, mi-a spus el.

Am simţit o anume hotărâre în felul în care-mi rostea numele şi am înţeles că nu aveam voie să mă joc cu ei.

Veneau şi alţi oameni să ne vadă. Cu toţii aveau saci şi pungi, şi adesea beau din sticle cu miros înţepător de Sylvia, trecându-le de la unii la alţii, râzând şi vorbind. Şemineul era făcut dintr-o cutie din metal pe un par; îmi aducea aminte de momentul în care găsisem o fleică mare de carne pusă pentru mine într-un parc şi un bebeluş mă urmărise cu privirea când o luam. Oamenii ardeau lemne în cutia aceea, stând în faţa ei şi întinzându-şi mâinile la căldură.

— Să dea *dracii,* ce frig se face, îi plăcea unui bărbat pe nume Riley să spună.

Îmi plăcea de Riley, avea nişte mâini foarte blânde, iar respiraţia-i mirosea precum a Mamei Pisi.

— E musai să ajung în sud până nu mă prinde iarna pe picior greşit.

Oamenii – mai erau trei bărbaţi în afară de Axel – aprobau din cap şi murmurau afirmativ.

— Eu nu plec, a răspuns Axel sec.

Toţi s-au uitat unii la alţii.

— Nu poţi să rămâi aici, Axel. Din decembrie nu sunt deloc temperaturi peste limita îngheţului. În multe zile sunt *sub zero* grade, a zis Riley.

— Nu plec. Nu din nou. Sunt în siguranţă aici.

— Ba nu, nu eşti, a declarat un alt bărbat, hotărât.

Tocmai sosise, şi nu ştiam cum îl chema, dar toată lumea-i spunea Nu Bea Tot, Să Dea Dracii.

— Tu şi câinele tău o să muriţi îngheţaţi.

Adesea, oamenii treceau de la unul la altul ceva mic şi subţire ca un creion. Îndreptau vârful creionului spre braţele lor, apoi râdeau şi aţipeau. Simţeam o pace adâncă venind asupra lui Axel în acele momente, dar eram şi oarecum neliniştită văzând cât de profund dormea, în ciuda temperaturii. Mă aşezam aşa încât să-i ţin de cald, aşteptând să se trezească.

Avea şi Lucas creioane, dar nu-mi aduceam aminte să se fi înţepat vreodată în braţ cu unul. Când plecau oamenii, plecau în grup, ducându-şi cu ei sacii, cum făcea şi Taylor când pleca pentru câteva zile.

— Mă, omule, tu nu scapi cu viaţă. Hai cu noi, a zis Riley agitat.

Axel m-a mângâiat.

— Rămân.

— Eşti dat dracului de prost şi meriţi să mori, a râs Nu Bea Tot, Să Dea Dracii.

Axel a făcut un gest rapid cu mâna, iar bărbatul a râs, scoţând un sunet urât, care mi-a zbârlit blana de pe ceafă.

Casa fără pereţi părea singuratică, doar cu noi doi în ea. Mă bucuram de fiecare dată când mergeam în oraş şi ne aşezam pe pături, pe trotuar. Mulţi oameni se opreau şi vorbeau cu noi. Unii îmi

dădeau bunătăţi şi uneori îi dădeau lui Axel saci de mâncare pentru câini.

Un bărbat s-a aşezat pe pătură şi a vorbit mult timp cu Axel.

— Vezi că-n seara asta vin temperaturi cu un singur grad, Axel. Nu vrei să vii la biserică? Ai putea să faci un duş. De dragul câinelui, dacă nu de altceva.

— Aia nu-i biserică adevărată. Cuvântul nu trece dincolo de uşile ei, a răspuns Axel.

— Atunci, ce pot să fac pentru tine?

— N-am eu nevoie de ajutorul unuia ca tine, i-a spus Axel rece.

S-a ridicat şi a început să înghesuie tot felul de lucruri în căruciorul lui. Mi-am dat seama că mergeam înapoi în parc.

Când am ajuns, în parcare erau patru maşini şi în casa fără pereţi erau oameni, dar mi-am dat seama după miros că niciunul dintre ei nu era Riley. Unul dintre ei s-a despărţit de grup şi s-a apropiat de noi. Era poliţistul prietenos, Tom.

— Salut, Axel. Bună, Bella.

M-a frecat pe piept, iar eu am dat din coadă.

— N-am făcut nimic, a zis Axel.

— Ştiu. E-n regulă. Poţi să vii aici la pavilion un minut? E-n regulă, Axel, haide, promit eu că nu ţi se întâmplă nimic rău.

Rigid, Axel l-a urmat pe Tom spre locul unde stăteau oamenii. Acolo era o căsuţă de pânză care stătea pe nişte bureţi, sub acoperişul casei fără pereţi, nişte cufere de plastic şi o cutie plată din metal. Tom a făcut semn cu mâna oamenilor, iar ei au dat înapoi, aşa că lângă mine au mai rămas doar Axel şi poliţistul.

— Uite, fii atent aici, Axel.

Tom a ţinut deschisă uşa din material textil a casei de pânză.

— Vezi? Cortul ăsta-i conceput pentru zona arctică. Ce vezi acolo e o plită cu propan. Ai un sac

de dormit pentru alpinism. În lăzile frigorifice ai mâncare, şi plita de gătit are aprindere electrică.

Am adulmecat curioasă interiorul căsuţei de pânză.

— Care-i treaba cu toată povestea asta? a întrebat Axel cu asprime. Tom şi-a împreunat buzele.

— Uite, când tu ai plecat în Afganistan, tatăl tău a vorbit cu noi şi…

— „Noi?” l-a întrerupt Axel. Care „noi?”

Tom a clipit.

— Oameni, pur şi simplu, Axel. Familia ta e în Gunnison de multă vreme. El a vrut doar să se asigure că, după ce moare, are cine să aibă grijă de tine.

— Eu n-am familie.

— Înţeleg de ce spui asta, dar te înşeli. Noi suntem familia ta. Noi toţi, Axel.

Nu ştiam de ce era Axel atât de supărat, dar bănuiam că oamenii care stăteau şi-l priveau cum vorbea cu Tom erau unul dintre motive. I-am fixat cu privirea, dar nu au dat vreun semn că vor să facă vreun lucru ameninţător sau ostil. Până la urmă, toată lumea a plecat, iar noi am rămas singuri.

— Hai să vedem cortu’ ăsta, Bella.

Am avut parte de cea mai călduroasă noapte după mult timp, dormind în ceea ce am aflat că era cortul. Axel tresărea şi striga. Visele i se învârteau prin minte. Îmi aducea aminte de Mack. L-am lins pe faţă, iar el s-a trezit şi s-a liniştit, cu mâna pe blana mea.

— Ăştia vor ceva de la mine, Bella, a murmurat el.

Am dat din coadă auzindu-mi numele.

La fiecare câteva zile, Tom venea în vizită şi aducea mâncare pe care o punea în cutii de plastic. Uneori, Axel era fericit, iar bărbaţii vorbeau un pic, alteori, era furios şi ostil, iar Tom îmi dădea doar câte o gustare şi pleca.

Chiar îmi plăcea de Tom, dar înţelegeam că Axel nu se bucura întotdeauna să-l vadă.

Încă mergeam în oraş. Uneori stăteam aşezaţi pe pătură o vreme, oamenii se opreau să-i pună lucruri într-o conservă, apoi Axel traversa strada şi se întorcea cu o sticlă care mirosea a Sylvia. Şi uneori mi se părea că mă lăsa legată de gard o veşnicie până să se întoarcă şi să mergem imediat înapoi la cort. Ţinea un creion de plastic deasupra braţului, apoi intra în cort şi dormeam multă, multă vreme.

Asprimea iernii se simţea în aer, arzându-mi gâtlejul şi făcând să mă usture pernuţele de la picioare. Tânjeam după căldura cortului, şi m-aş fi cuibărit bucuroasă acolo alături de Axel. Ştiam că zilele de vară vor reveni cândva, iar atunci poate că aveam să mă apuc din nou să joc „Du-te Acasă”, dar nu era nimic care să mă convingă să părăsesc siguranţa şi căldura pe care mi le oferea Axel, jucându-se pur şi simplu cu nişte butoane de pe cutia de metal din interiorul cortului.

Ne întorceam în parc din oraş, iar soarele cobora pe un cer cenuşiu, când am simţit miros de fum, de lemne arse şi de oameni în apropierea casei noastre fără pereţi. Nu era Riley, ci trei străini, bărbaţi. Umbrele lor dansau în focul mare pe care-l construiseră în cutia de metal de pe stâlp. Tocmai intram în parc, târşâindu-ne picioarele în zăpada grea, iar când unul dintre ei a râs tare, Axel a ridicat brusc capul, conştient de prezenţa lor. A încremenit, iar eu am simţit o străfulgerare de teamă străbătându-l când am ridicat botul spre mâna lui.

Bărbaţii erau tineri şi aruncau lucrurile lui Axel, izbindu-le puternic de tot ce era prin jur. Axel respira greoi, dar nu se mişca, în timp ce îi privea cum îi călcau bunurile în picioare. În mod ciudat, gândurile mele s-au îndreptat către momentul în care coioţii ne urmăriseră pe mine şi pe Pisicuţa Mare în timp ce alergam spre culmea stâncoasă. Într-un fel, şi situaţia asta mi se părea la fel. Ăia nu erau câini răi, erau bărbaţi răi. Bărbaţi precum cel

pe care Mama îl făcuse să se târască până la uşa de la intrare. Bărbaţi precum cel care venise să-i facă rău Sylviei.

Dutch a vrut să-l muşte pe bărbatul acela, iar noi doi mârâisem şi dădusem să-l muşcăm, iar bărbatul plecase.

Ştiam ce aveam de făcut.

Douăzeci şi patru

Un mârâit furios mi-a ieşit din gât. Axel mi-a aruncat o privire surprinsă. Apoi şi-a schimbat atitudinea. Teama i-a dispărut, iar furia a pus stăpânire pe el. O simţeam revărsându-se precum căldura.

— Da, Bella, ai dreptate. Asta nu poate rămâne aşa.

El a rupt-o la fugă, iar eu am zbughit-o pe lângă el. Paşii ne erau lipsiţi de zgomot în zăpada care-i astupa. Era de parcă m-aş fi confruntat cu coioţii – o furie feroce a pus stăpânire pe mine. Nu mai muşcasem niciodată un om, dar mi se părea că asta voia Axel să fac – reacţionam de parcă mi-ar fi dat un ordin.

Cei trei bărbaţi tineri s-au întors când Axel şi cu mine am dat buzna în cercul de lumină de la foc. Am scos un lătrat puternic amestecat cu un mârâit de furie pură şi m-am năpustit asupra celui mai apropiat dintre bărbaţi, care a căzut pe pământ, în spate. Dinţii mi-au clănţănit la o distanţă foarte mică de faţa lui, iar Axel m-a oprit cu lesa.

— Iisuse! a strigat unul dintre ei.

Cei doi care încă stăteau în picioare au fugit în noapte, dar în timp ce acela care căzuse se târa cu spatele, Axel înainta, deci eram mereu deasupra lui.

— De ce-ai făcut asta? Pentru cine lucrezi? a întrebat Axel.

— Te rog. Nu-ţi lăsa câinele să-mi facă rău.

Am rămas aşa o perioadă lungă, apoi Axel m-a tras înapoi.

— E-n regulă, Bella. E-n regulă, a spus el cu blândeţe.

Al treilea bărbat s-a chinuit să se ridice în picioare şi a fugit în noapte după cei doi tovarăşi ai lui. Câteva clipe mai târziu, nişte faruri au licărit în parcare, iar o maşină s-a îndepărtat urlând.

Axel şi cu mine ne-am întors spre ruinele casei noastre. Cortul era una cu pământul, cutiile din

plastic erau sparte, mâncarea, împrăştiată peste tot. Tristeţea care venea dinspre el în clipele acelea era atât de adâncă, încât am scheunat puţin, vrând să fac orice ca să-i ofer alinare, dar neştiind ce să fac.

Axel a reuşit să scoată flăcări din cutia de metal de pe ciment. A luat sacii şi rămăşiţele cortului şi le-a trântit lângă ea, pregătindu-ne pentru o noapte mohorâtă. La început era cald, stăteam lipită de el, dar încet-încet, corpul mi s-a răcit, iar nasul şi coada au început să mă doară. M-am ghemuit cât am putut de strâns, cu botul sub coadă. Axel m-a cuprins cu braţele şi m-a strâns. Tot corpul îi era străbătut de un tremur. Nu ţineam minte să-mi mai fi fost vreodată atât de frig. Nu puteam să dorm şi nici Axel nu a dormit. S-a agăţat de mine, pur şi simplu, iar eu mi-am dorit să fi putut merge amândoi într-un loc călduros.

În zori ne-am trezit. Axel a săpat prin zăpadă şi a găsit o bucată de pui care a sfârâit când a pus-o în cutia de metal. Am împărţit masa sărăcăcioasă, apoi eu am ridicat privirea când o maşină cunoscută a intrat în parcare. Cauciucurile ei nu făceau zgomot pe zăpadă. Tom a coborât din maşină şi s-a îndreptat cu zăpada scrâşnindu-i sub picioare spre locul în care ne ghemuisem la focul înalt.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat el. Dumnezeule, Axel!

— Puştani, a spus Axel scurt. Doar nişte puştani.

— Iisuse!

Tom a lovit uşor, cu tristeţe, mizeria de pe jos.

— I-ai recunoscut?

Axel a ridicat privirea spre Tom.

— Da. Ştiu exact cine sunt.

Spre seara aceleiaşi zile, un şir de maşini a apărut în parcare ca un val. Axel s-a ridicat, iar eu m-am întors cu faţa spre posibilul pericol, deşi mi-am dat repede seama că unul dintre oameni era Tom.

Am mai simţit şi alte mirosuri pe care le recunoşteam: cei trei bărbaţi tineri din noaptea care trecuse. Au venit în faţă, reţinuţi. În spatele lor

mărşăluiau supăraţi şi hotărâţi trei bărbaţi pe care nu-i mai întâlnisem niciodată.

Tom conducea grupul. Au venit cu toţii sub acoperişul casei fără pereţi. Cei trei bărbaţi tineri îşi ţineau privirile împietrite în pământ.

— Bună, Axel, l-a salutat Tom.

— Salut, Tom.

Nu-l mai văzusem de multă vreme pe Axel atât de calm.

— Probabil că-i recunoşti pe ăştia trei, a zis Tom.

— Au venit în vizită azi-noapte, a observat sec Axel.

Unul dintre cei trei tineri a pufnit, privind în altă parte, iar bărbatul din spatele lui a făcut un pas înainte şi l-a împuns cu duritate între omoplaţi.

— Fii atent! s-a răstit omul.

Toţi cei trei tineri au ridicat capetele brusc.

— Ne pare tare rău pentru ce au făcut fiii noştri, Axel, a zis alt bărbat din spate.

— Nu, a spus sever Axel. Eu vreau să-i aud pe ei cum vorbesc.

Tom îl privea pe Axel cu ceva care semăna a surprindere.

— Eram beţi, a zis unul dintre tineri pe un ton jalnic.

— Asta *nu-i* o scuză, s-a răstit Axel.

Cei trei tineri s-au foit stânjeniţi.

— Cum îi ziceţi sergentului Rothman? a întrebat unul dintre bărbaţii mai în vârstă.

— Ne pare rău, au murmurat tinerii unul după altul.

— Ei vor curăţa pe aici, iar eu şi taţii lor vom merge în oraş să luăm echipamente de schimb, i-a zis Tom lui Axel. Băieţii plătesc tot – am făcut o înţelegere. Să spunem doar că vor avea o vară foarte ocupată, vor munci în folosul comunităţii din oraş, vor strânge gunoaiele.

— A, nu vă bateţi capul cu asta, a răspuns Axel, mă descurc eu cu asta.

Cei trei bărbaţi mai tineri s-au privit neliniştiţi unii pe ceilalţi.

Un câine nu va înţelege niciodată unele lucruri. Am fost confuză când Tom şi prietenii lui au plecat, iar bărbaţii mai tineri au rămas în urmă şi au strâns gunoaie în timp ce Axel privea, cu braţele încrucişate, şi am fost cu totul zăpăcită când bărbaţii mai în vârstă s-au întors şi au pus un alt cort şi ne-au dat alte cutii din plastic.

Toţi bărbaţii au plecat peste puţin timp, în afară de Tom.

— Cred că tocmai l-am cunoscut pe soldatul care a câştigat Steaua Argintie.[43]

Axel l-a privit rece.

— Asta nu-i ceva ce se câştigă, Tom.

— Îmi pare rău, Axel.

Tom a zâmbit larg, dar peste puţin timp zâmbetul i-a pierit.

— Mi-aş dori să laşi şi tu oamenii să te ajute, Axel.

— Oamenii mi-au făcut asta, Tom, a rostit Axel.

Erau multe nopţi în care Axel se zbătea, bombănea şi striga în somn, şi zile în care amândurora ne era cumplit de frig şi ne agăţam unul de celălalt ca să ne ţinem de cald. Mai erau şi momente, care păreau a fi tot mai dese, în care Axel se prăbuşea şi zăcea fără să reacţioneze, cu saliva curgându-i, şi se ridica încet şi greoi. Părea să se simtă rău. L-am atins neliniştită cu botul. Mi-aş fi dorit să vină Lucas. El ar fi ştiut ce era de făcut.

Încet-încet, soarele a început să dea mai multă căldură, iar gâzele şi păsările au umplut aerul cu cântecele lor: Erau veveriţe în parc! Voiam să alerg după ele, dar Axel mă ţinea mereu strâns de lesă. Câinii veneau, copiii se jucau pe tobogane, iar iarba sănătoasă şi umedă flutura în bătaia vântului.

Tom a venit să-mi dea să mănânc ceva bun.

— Acum, că s-a schimbat vremea, o să înceapă să vină familii în parc. O să trebuiască să pleci,

teoretic n-are nimeni voie aici după ce se lasă întunericul, i-a spus el lui Axel. Şi oamenii vor să folosească adăpostul, dar se simt… intimidaţi.

Avea un ton jalnic.

— Nu fac rău nimănui, a zis Axel.

— Păi… am primit plângeri. Îţi iau eu plita asta, dă-mi voie.

— Plec. Lua-v-ar dracu pe toţi, a mârâit Axel.

— Hai, nu fi aşa, a zis Tom cu tristeţe.

Nu înţelegeam cuvintele, şi nu-mi auzisem nici numele pomenit, dar Axel şi-a pus toate lucrurile în cărucior şi l-a împins afară din parc. Am mers mult de-a lungul drumului de lângă râu, apoi am cotit pe o potecă unde malurile erau plate şi nisipoase. Axel şi-a reconstruit cortul acolo, apoi s-a aşezat într-un mod care-mi sugera că nu urma să plecăm foarte curând în altă parte.

Cu timpul, suferinţa lui Axel a devenit mai grea. Striga şi mai mult în somn şi începuse să vorbească tare cu mine în timpul zilei, gesticulând către cer. Uneori gâfâia şi se foia neliniştit, apoi mă lega de un ciot de copac cât timp se îndrepta el spre oraş. Când se întorcea, avea un creion de-ăla de-al lui şi părea fericit, dar doar puţin. Apoi se prăbuşea şi dormea adânc. Legată de el, mă duceam cât mă lăsa lesa, mă ghemuiam şi jucam „Fă-ţi Treaba”.

Într-o asemenea noapte, am simţit un miros cunoscut, iar când am privit, am văzut un coiot singuratic urmărindu-mă de pe celălalt mal al râului. Am mârâit încet, dar ştiam că nu avea să treacă peste o apă curgătoare. Axel nu a reacţionat la miros, şi nici la sunetul furiei mele care creştea şi, în cele din urmă, câinele acela mic şi rău a plecat pe furiş.

Am fost speriată când Axel a început să se plimbe de colo colo şi să strige de-a lungul ţărmurilor toată ziua. A dărâmat cortul şi l-a aruncat grămadă, cu violenţă. A uitat să mă hrănească o dată, apoi încă o dată. A vărsat un sac întreg de mâncare pe pământ, aproape de mine şi m-a lăsat

legată de un ciot de copac, lovind furios cu piciorul în pietrele din drumul lui, în timp ce se îndepărta cu paşi apăsaţi.

A fost plecat timp de două zile. Am mâncat toată mâncarea şi am băut apă din râu. Eram tristă şi neliniştită. Oare fusesem un câine rău? Când s-a întors, se împleticea şi vorbea, şi nu a băgat în seamă bucuria nebună pe care am simţit-o când l-am văzut. Respiraţia lui mi-a adus aminte de Sylvia.

Stătea cocoşat pe o piatră, lângă râu, şi mi-am dat seama, după mişcările lui, că-şi făcea ceva la braţ. Ştiam şi ce avea să urmeze în curând. Imediat a devenit foarte relaxat, a râs şi mi-a spus că sunt un câine bun. Curând, ochii au început să-i clipească foarte încet.

— Bella. Tu eşti prietena mea cea mai bună, mi-a zis el.

Am dat din coadă, auzindu-mi numele.

Axel s-a chircit pe pământ, respirând încet. M-am ghemuit lângă el, pentru că eram un câine bun, şi i-am oferit alinare. Nu avea dureri, iar respiraţia-i era lentă.

După o vreme, respiraţia i s-a oprit.

Am stat toată noaptea culcată cu capul pe pieptul lui Axel, care începea să se răcească treptat. Încetul cu încetul, mirosul lui s-a schimbat, pe măsură ce tot mai mult din bărbatul care fusese ieşea din el, şi tot mai mult din altceva îi pătrundea în corp.

Axel era un om bun. Nu fusese niciodată rău cu mine. Adesea era furios, trist, speriat şi tulburat, dar niciodată din cauza mea. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri să fiu câinele lui bun, să am grijă de el. În clipa aceea, când stăteam ghemuită lângă el, îmi lipsea, şi-mi doream să se ridice în şezut şi să-mi mai vorbească pentru ultima oară. Mi-am adus aminte cum ne cuibăream unul lângă celălalt în nopţile îngheţate. Cum, atunci când avea mâncare,

o împărţea cu mine, aşa cum o împărţeam eu cu Pisicuţa Mare.

— Ia tu prima gură, Bella, spunea el când rupea o bucată de ceva şi mi-o dădea. Îmi auzeam numele şi-i simţeam iubirea. Axel mă iubea şi nu mai era.

Nu era el Lucas, dar mă durea inima după Axel în clipa aceea, şi nu m-am simţit infidelă faţă de omul meu. Ţinusem la mulţi oameni în viaţa mea, nu doar la Mama, la Ty, la Mack, la Layla şi la Steve, ci şi la Gavin, la Taylor, şi chiar şi la Sylvia. Asta trebuia să fac. Pur şi simplu, Axel avusese mai multă nevoie de mine decât oricine altcineva.

Aveam apă în bol, ceea ce era bine, pentru că lesa mea, legată în clipa aceea de încheietura mâinii lui Axel, nu se întindea până la râu. Nici până la sacul meu cu mâncare nu ajungea.

Când m-am ridicat în picioare, am reuşit să văd maşinile care goneau pe lângă drumul pavat din apropiere. Uneori, câte un câine avea capul scos pe geamul maşinii şi lătra la mine în timp ce aceea trecea pe acolo. Dar cele mai multe maşini n-aveau câini, deşi unele miroseau de parcă ar fi avut cândva.

În cele din urmă, mi s-a făcut foame. Am privit cu atenţie corpul nemişcat al lui Axel, aşteptând ca el să mă hrănească, apoi când îl vedeam că stă complet nemişcat, îmi aminteam ce se întâmplase cu el şi mă simţeam singură. Am făcut „Şezi”, crezând că dacă oamenii care conduceau pe şosea vedeau ce câine bun pot fi, vor opri şi-mi vor pune puţină hrană în bol. Însă nu a oprit nimeni toată ziua aceea. Când s-a lăsat noaptea, am tras de lesă, încercând să ajung la mâncare, şi m-am cam simţit ca un câine rău pentru că făceam asta, dar mâna lui Axel nu s-a mişcat.

Axel era rece şi tare când i-am atins faţa cu nasul. Hainele lui încă-i purtau mirosul, dar din alte puncte de vedere, parcă nici nu fusese vreodată om.

Am privit în depărtare, în noapte, gândindu-mă la Lucas. Oare unde era în clipa aceea? Oare stătea

întins în pat şi-i simţea lipsa câinelui lui aşa cum i-o simţeam eu? Oare deschisese uşa de la intrare ca să vadă dacă eu jucasem „Du-te Acasă” şi dacă stătusem întinsă la locul meu? Oare avea ceva bun pregătit ca să ne jucăm „Bucăţica de Brânzică” şi aştepta să sar în sus şi să i-o ling de pe degete? Am scheunat, am plâns, apoi am ridicat nasul spre lună şi am scos un urlet lung, de jale. Era un sunet străin gâtlejului meu şi purta cu el toată durerea din inima mea.

Departe, am auzit un singur urlet care-mi răspundea, un sunet al singurătăţii, cântat de vreun câine necunoscut, şi au lătrat mulţi câini, dar nu a venit nimeni să vadă ce ar fi putut întrista într-atât un câine.

În dimineaţa următoare, am rămas aproape de tot fără apă. Am început să latru la maşini – dacă nu se opreau pentru un câine bun, poate că aveau să se oprească pentru un câine rău, care nu făcea „Nu Lătra”.

Nu s-a oprit nimeni. După-amiază, după ce am lins ultima gură de apă din bol, am început să gâfâi. Din râu ieşea parfumul ispititor al lichidului răcoritor, dătător de viaţă, chiar acolo unde nu puteam ajunge eu. Tânjeam să zburd de-a lungul malului şi să sar în apă. Voiam să alerg prin ea, să mă rostogolesc prin ea, să mă joc toată ziua în ea. Pisicuţa Mare m-ar fi putut urmări de pe mal în timp ce săream şi deschideam gura în apă, de parcă aş fi vrut să prind vreun pisoi care se ducea la fund.

Asta era o încurcătură pe care numai un om o putea lămuri. Aveam nevoie să vină un om să mă ajute. Oare de ce nu se oprea nimeni?

Gura îmi era atât de uscată, încât mă durea. Un tremur involuntar mi-a străbătut picioarele. M-am repezit iar şi iar, fără speranţă, în lesă. *Simţeam* pârâul, chiar acolo, dar nu reuşeam să ajung la el. Corpul lui Axel abia se mişca din loc în timp ce trăgeam.

Mi se făcea rău; simţeam cum creşte starea de greaţă în mine, copleşindu-mi corpul, care se înfierbânta, apoi se răcea, făcându-mă să tremur, slăbită. Am schelălăit şi am plâns, simţind lipsa lui Lucas mai puternic în acel moment decât îmi lipsise de ultima oară când îl văzusem.

Se apropia apusul soarelui când am simţit mirosul unor oameni care se apropiau – erau băieţi care se strigau unii pe alţii cu vocile lor tinere. Când i-am văzut pe drum, mi-am dat seama că erau pe biciclete. Am lătrat la ei, implorându-i cu disperare să se oprească şi să mă ajute.

Au trecut chiar pe lângă mine.

Douăzeci şi cinci

Nervoasă, lătram, lătram şi iar lătram după băieţi, de mă durea gâtul de atât efort. Apoi am auzit bicicletele întorcându-se. Am încetat să mai latru.

— Vezi? a întrebat unul dintre băieţi.

Erau patru. S-au oprit pe drum, aşezaţi pe bicicletele lor.

— De ce ar lega cineva un câine aici? a vrut să ştie un băiat.

— Pare flămând, a observat un altul.

— Gâfâie, o fi turbat.

Am făcut „Şezi”. Am schelălăit. Am dat din coadă. M-am apropiat de ei cât îmi îngăduia lesa, cu labele din faţă ridicate de la pământ, implorând.

Băieţii au coborât de pe biciclete, le-au dus în iarbă şi le-au pus jos. Cel din faţă mirosea foarte tare a mâncare iute. Era înalt şi slab, cu părul închis la culoare.

— Eşti în regulă, băiatu’?

Ceilalţi băieţi au rămas lângă drum, dar acela s-a îndreptat cu grijă spre mine.

Am dat nebuneşte din coadă.

— Pare prietenos! a strigat el, aruncând o privire în spate.

S-a apropiat cu mâna întinsă. Când degetele lui erau foarte aproape de mine, i le-am lins, simţind gustul bogat al mirodeniilor şi al cepei de pe pielea lui. El m-a mângâiat, iar eu am sărit cu labele din faţă pe el, foarte uşurată că mă găsise un om, pentru că aveam să am parte de hrană şi de apă.

— Băi, ia aruncă-mi şi mie sticla aia de apă jos, aici! a zis băiatul.

Ceilalţi băieţi înaintaseră pe furiş, dar unul dintre ei s-a despărţit de grup, s-a dus înapoi la biciclete şi i-a aruncat un obiect celui care era cel mai aproape de mine, care l-a prins. Am simţit mirosul de apă înainte ca el să mi-o toarne în bol şi am lipăit-o disperată, vrând să-mi cufund tot capul în ea. Am băut iar şi iar şi iar, dând din coadă.

— Pare că i s-a încurcat funia în nişte gunoaie.

Toţi băieţii mi se alăturaseră şi stăteau între mine şi drum. Am dat din coadă şi le-am adulmecat mâinile întinse. Niciuna dintre ele nu era la fel de iute precum cea a băiatului cu părul închis la culoare.

Un băiat mi-a luat uşor lesa şi a tras de ea, coborând spre râu.

— Ahh! a ţipat băiatul.

Băieţii au fugit toţi de lângă mine, urcând înapoi spre bicicletele lor.

— Ce-i?

— Ce s-a întâmplat?

— Dumnezeule!

— Ce-i? Ce-ai văzut?

— E un cadavru.

— Un *ce?*

— Zace un mort acolo!

Băieţii stăteau departe de mine, gâfâind. Am făcut „Şezi", ca un câine bun care avea nevoie de puţină hrană care să meargă bine cu apa pe care o primise.

— Nu, a spus unul dintre băieţi, în sfârşit.

— Nu se poate.

— Pe bune? Pe bune, un cadavru?

Băieţii au tăcut o clipă. I-am privit, aşteptând ceva.

— De unde ştii că a murit? a întrebat în cele din urmă băiatul cu mâinile iuţi.

— E cel fără adăpost, veteranul acela.

— Aşa, şi? a zis băiatul cu mâinile iuţi.

— Tata zicea că omul fără adăpost s-a mutat cu câinele lui într-un loc de lângă râu. Ştii tu, soldatul ăla care zbiera mereu pe stradă?

— Bun, dar de unde ştii că e *mort?*

A mai urmat o perioadă de tăcere.

— Alo, domnu'? a încercat băiatul să-l strige. Domnu'?

A venit în faţă şi a pus mâna pe capul meu. Simţeam teama şi agitaţia lui. S-a îndreptat uşor

spre locul în care ceea ce fusese Axel zăcea între păturile lui. A tras de lesă, iar mişcările lui mi-au lovit zgarda.

— E mort, a spus băiatul cu mâinile iuţi, sec.

— Băi.

— Iisuse!

Băieţii păreau agitaţi. Niciunul dintre ei nu a făcut vreo mişcare ca să se apropie de locul în care băiatul cu mâinile iuţi stătea aproape de mine.

— Bun, în câteva ore se întunecă. Ce facem? a vrut să ştie băiatul care stătea cel mai departe.

— Eu rămân aici ca să mă asigur că nu umblă nimeni la probe. Sunaţi voi la 911.

Băiatul cu mâinile iuţi a rămas cu mine în timp ce băieţii ceilalţi s-au îndepărtat pe biciclete. A dat un ocol larg păturilor lui Axel, a găsit sacul cu hrană pentru câini şi mi l-a turnat în bol. Mi-am înfulecat cu recunoştinţă cina.

— Îmi pare rău, mi-a şoptit el. Îmi pare tare rău de stăpânul tău.

Încă îmi era sete, dar situaţia nu se schimbase – eram legată de lesă, care era legată de corpul lui ţeapăn, greoi. Am privit spre băiatul cu mâinile iuţi de parcă aş fi aşteptat ceva, dar el nu mi-a mai dat apă.

Era multă linişte, atât de multă încât auzeam susurul şi bolboroselile râului care curgea pe mine. Treptat, am început să simt teama tot mai puternică a băiatului cu mâinile iuţi – pe măsură ce soarele cobora pe cer, el devenea din ce în ce mai neliniştit acolo, alături de mine şi de Axel cel mort. Ştiam ce aveam de făcut. Uitând pentru o clipă de setea mea, am mers lângă băiatul cu mâinile iuţi şi m-am lipit de el ca să-i ofer alinare. El şi-a trecut degetele prin blana mea şi l-am simţit relaxându-se, chiar dacă doar foarte puţin.

— Ce câine bun, mi-a spus el încet.

Curând, au sosit nişte bărbaţi şi o femeie, în maşini mari care aveau lumini pâlpâitoare în partea

de sus. Au coborât din ele ca să se uite printre păturile lui Axel. Unul dintre ei mi-a scos lesa şi i-a dat-o băiatului cu mâinile iuţi, care a acceptat-o solemn. A coborât cu mine la râu şi mi-a dat să beau. Avusesem dreptate: oamenii ştiau mereu ce să facă.

Tom a sosit în curând şi erau lumini pâlpâitoare şi pe plafonul maşinii lui. A coborât şi s-a alăturat cercului de oameni.

— De supradoză a murit, dacă e să fac o presupunere. N-o să-mi dau seama până nu verificăm.

— Doamne!

Au tăcut. Tom a îngenuncheat.

— Of, Axel, a murmurat el a jale.

Am simţit durerea revărsându-se din el. Şi-a pus mâna pe faţă şi a început să plângă. Unul dintre ceilalţi bărbaţi i-a pus mâna pe umăr.

— Doamne, a repetat Tom.

A ridicat faţa spre cer.

— Ce pierdere. Ce nenorocire.

— A fost un om mare, a răspuns celălalt.

— A fost.

Tom a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Da. Şi uită-te în ce hal a ajuns.

Soseau şi alte maşini. Se opreau, iar oamenii coborau din ele şi stăteau în lumina tot mai slabă, aliniindu-se pe drumul aflat de-a lungul râului. În mare parte, erau tăcuţi. Mulţi dintre ei păreau foarte trişti. Am văzut bărbaţi şi femei ştergându-se la ochi.

— Bun, hai să-l luăm de-aici, a spus femeia.

Au luat corpul lui Axel şi păturile şi l-au pus într-unul dintre camioanele acelea mari cu lumini în vârf.

Când am auzit tonurile vocilor lor, nu am înţeles la început ce făceau, dar mi-am dat seama că ei cântau, aşa cum făcea şi mama când era la chiuvetă şi turna apă pe vase. Doar câţiva, la început, apoi din ce în ce mai mulţi, până când părea că toţi

oamenii se alăturaseră în cor. Desigur, nu înţelegeam cuvintele, dar simţeam durerea, regretul şi tristeţea din voci.

We fight our country's battles
In the air, on land, and sea;
First to fight for right and freedom
And to keep our honor clean;
We are proud to claim the title
Of United States Marine.[44]

Când au terminat de cântat, oamenii aveau capetele plecate şi se cuprindeau cu braţele. Camionul cu Axel în el s-a îndepărtat şi, în timp ce trecea, unii întindeau mâinile pentru a-l atinge.

Apoi au început cu toţii să urce în maşini, vorbind încet unii cu alţii. Pe rând, maşinile au început să se îndepărteze.

— Rick! a strigat un bărbat.

Băiatul cu mâinile iuţi a ridicat brusc capul.

— Ţi-am luat bicicleta. Hai să mergem.

Băiatul cu mâinile iuţi m-a privit ezitând.

— Rick! Hai, *acum!*

— O să fii în regulă, mi-a şoptit el. Trebuie doar să găsesc pe cineva care să aibă grijă de tine.

— Hai, măi, Rick, mişcă-ţi naibii fundul ăla odată! a ţipat bărbatul.

Unii dintre oamenii care stăteau pe drum au înlemnit. Nu le plăcea tonul bărbatului.

— Să aibă careva grijă de câine, a strigat băiatul cu mâinile iuţi.

A dat drumul lesei mele şi a coborât în grabă. Câţiva oameni s-au întors să se uite la mine, dar nu a venit nimeni să-mi ia lesa.

După o clipă, m-am îndreptat cu pas legănat spre locul unde erau câţiva dintre sacii şi păturile lui Axel, care rămăseseră împrăştiate pe malul râului. Mirosul lui se simţea puternic pe materialul moale, aşa că l-am inhalat. Fusesem un câine bun şi-i oferisem alinare lui Axel, dar el nu mai era.

Mi-am dat seama că aceea era ultima oară când îi mai simţeam mirosul. Plecase şi nu urma să se mai întoarcă niciodată.

Lucrurile se repetau. Aşa învăţa un câine bun. Ca să joc „Du-te Acasă”, fusesem nevoită să las în urmă păturica de la Lucas, iar în clipa aceea eram nevoită să las în urmă păturile lui Axel.

Durerea şi tristeţea din mine îmi erau cunoscute – le simţeam de fiecare dată când disperam la gândul că nu îl voi mai vedea vreodată pe Lucas. Era aceeaşi durere. Niciodată nu îi voi mai simţi mâna lui Axel pe capul meu, niciodată nu voi mai dormi lângă el, niciodată nu voi mai primi ceva bun din mâna lui, ţinut între degete în timp ce-mi zâmbea.

Am ridicat privirea spre locul în care grupul de oameni care se împuţina încă roia de colo-colo. Tom era acolo – dacă ar fi băgat cineva de seamă prezenţa mea în clipa aceea, el era acela. Îmi plăcea de el şi mă bucuram de faptul că părea mereu pregătit să-mi dea o gustare, dar el era ocupat să discute cu alţii. Lucrurile de care se ocupa el erau probleme de oameni, şi deşi un câine era de obicei foarte important pentru oameni, prezenţa mea acolo în acea situaţie nu merita atenţia nimănui.

M-am întors în direcţia opusă şi nu mi-a rostit nimeni numele. Am pornit vioaie de-a lungul malului râului. Umbre răcoroase mi-au ieşit în întâmpinare în întunericul care se lăsa. Îmi urmam simţurile.

Era timpul să joc „Du-te Acasă”.

Înaintam încet, cu lesa în urma mea, care îmi provoca în gât un tremur continuu, destul de enervant. Mă încetinea, apoi lucrurile au devenit tot mai rele când s-a agăţat într-un copac căzut. Am fost smucită brusc, din scurt, fără să mai pot înainta. Nervoasă, am scâncit, urând deodată lesa. Am încercat să trag de ea, dar nu a cedat. Am dat ocol copacului, dar nu mi-a folosit la nimic. Rămăsesem blocată acolo.

Am apucat de lesă cu dinţii şi am scuturat-o, dar nici asta nu m-a ajutat la nimic.

Am privit în jur, dându-mi brusc seama pe unde eram. Eram lângă un pârâu unde copacii rari şi tufele îmi ofereau adăpost, dar când luna a răsărit, eram cumplit de vulnerabilă la drumul mare. Departe, abia distingeam mirosul coioţilor. Dacă-mi simţeau mirosul? Mă gândeam ce încântaţi ar fi fost să mă găsească legată de un buştean, nefiind în stare să mă apăr, şi m-a cuprins teama.

Sucind şi trăgând până m-a usturat gâtul, am încercat pe toate căile pe care le ştiam ca să scap din lesă. La un moment dat, m-am îndepărtat de copac şi am simţit zgarda alunecându-mi spre partea de sus a gâtului. Deodată a devenit foarte incomodă, sugrumându-mă. Disperată, am lăsat capul în jos şi am scuturat din el, chinuindu-mă. Apoi, fără vreun avertisment, zgarda mi s-a desprins cu un pocnet.

M-am simţit imediat ca un câine rău. Singura dată când mai fusesem fără zgardă undeva era în locul acela cu câini care lătrau în cuşti. Oamenii dau zgărzi câinilor pentru ca ei să ştie că aparţin unui om. Senzaţia de uşurare din jurul gâtului îmi era în clipa aceea un sentiment cu totul nefericit.

Ei, fie că eram sau nu eram un câine rău, trebuia să merg mai departe. Eram mai aproape de Lucas în clipa aceea; simţeam asta – dar tot mai aveam cale lungă de mers.

Deşi trecuse multă, multă vreme de când pornisem în călătorie, totul în drumul meu îmi era cunoscut: dealurile, căutarea apei, lipsa hranei. Simţeam miros de animale, şi am speriat un iepure – aceste animale nu deveniseră mai uşor de prins. Pe potecă se simţea puternic mirosul de oameni, dar evitam zonele în care-i auzeam vorbind sau mişcându-se, chiar dacă mi se făcea foame din ce în ce mai mult. Fără zgardă, nu puteam şti cum aveau să reacţioneze la întâlnirea cu mine.

Am coborât un deal şi am găsit nişte bucăţi vechi de hot-dog într-un coş din metal pe care l-am răsturnat, dar, în afară de asta, nu prea mă descurcam cu hrana.

Mirosul înspăimântător al coioţilor era mereu prezent în aer – era o zonă în care câinii mici şi răi se plimbau şi vânau. Am fost cu băgare de seamă şi am dat imediat înapoi când mi-am dat seama că mă voi întâlni cu ei pe drumul pe care o luasem.

În ziua în care am mâncat bucăţile acelea de hot-dog, am simţit foarte puternic mirosul coioţilor – erau cel puţin trei în apropiere. Am schimbat imediat direcţia, pentru că oricât ar fi fost de important să înaintez spre Lucas, trebuia neapărat să evit prădătorii canini.

În mod ciudat, mirosul celor trei a dispărut, apoi a revenit. La un moment dat, era atât de puternic încât m-am întors şi am privit fix în urma mea, în josul unei pante lungi, aşteptându-mă să-i văd ieşind de după stânci. Nu, nu erau chiar acolo, dar erau pe aproape.

Cineva mă vâna.

Când cărarea a ieşit dintre copaci şi m-a dus într-o poiană mare, m-am simţit cumplit de expusă. Erau în spatele meu – dacă m-aş fi retras printre copaci, n-aş fi făcut decât să mă pun în pericol. Dar mult în faţa mea, poiana urca într-o pantă abruptă, şi vedeam câţiva bolovani care se înălţau spre cer. Mirosul mi-a dezvăluit că înainte, în vârful dealului, nu erau coioţi.

Mi-am adus aminte când m-am confruntat ultima oară cu un asemenea pericol. Un câine bun învaţă când lucrurile se repetă. Faptul că aveam ceva în spatele meu le împiedicase atacul. Dacă ajungeam la acei bolovani, nu mai eram la drumul mare, unde mă putea doborî o haită. Puteam avea o şansă de a lupta pentru viaţa mea.

Deşi picioarele-mi erau slăbite după zile întregi fără hrană bună, am început să urc în fugă, simţind haita de prădători înaintând rapid urma mea.

Gâfâiam tare când am ajuns la baza grămezii de stânci, aşa că m-am întins într-un locşor cu umbră, ca să-mi trag sufletul, şi i-am zărit pe cei trei câini mici şi răi cum ieşeau din pădure. Îmi luaseră urma după miros şi veneau înşiraţi pe urmele mele.

Fără să vreau, mi-am dezvelit colţii şi am mârâit, în clipa aceea, nu-mi aduceam aminte de Lucas, nu m-am gândit nici la Axel, nici la alţi oameni. Ajunsesem în miezul fiinţei mele de câine şi eram stăpânită de o furie primitivă; voiam să-mi înfig colţii în carnea coioţilor. M-am ridicat în picioare, aşteptând să sosească ei, să înceapă lupta.

Douăzeci şi şase

Cei trei coioţi urcau dealul fără zgomot, cu limbile scoase şi ochii mijiţi, ca nişte fante. Pe măsură ce se apropiau, s-au împrăştiat, ştiind că dacă eram cu spatele spre stânci, nu aveam cum să mă retrag mai departe. Simţeam mirosul foamei din respiraţia lor şi mi-am dat seama că aveau un miros comun, de rude – cei trei masculi erau tineri, născuţi în acelaşi timp, şi se vedea limpede că erau lihniţi. Eram mai mare decât oricare dintre ei, dar ei erau disperaţi.

Instinctul de a mă confrunta cu ei aproape că mă copleşea. Mă împingea o nevoie pe care nu o înţelegeam, dar am rămas cu coada spre bolovani, rezistând impulsului de a mă năpusti asupra lor, de a alerga după ei. Am lătrat, clănţănind din dinţi, iar ei au dat puţin înapoi, atingându-se cu nasurile, nesiguri pe atacul lor, pentru că eu nu fugeam. Unul dintre ei părea mai mare şi mai îndrăzneţ. Acesta a făcut grăbit câţiva paşi în faţă, dând înapoi de parcă ar fi dansat, când m-am năpustit să-i ies în întâmpinare, iar fraţii lui au zbughit-o într-o parte. M-am întors să mă confrunt cu acea nouă provocare şi l-am simţit pe cel mai îndrăzneţ sărind asupra mea. Am mârâit şi am atacat. Ceilalţi doi au venit spre mine, iar eu am spintecat aerul cu colţii, doborând un coiot mai mic, în timp ce îndrăzneţul sărea la mine şi i-am simţit colţii pe gât, sfâşiindu-mi carnea. Am zbierat şi m-am răsucit, l-am sfârtecat şi l-am muşcat, ne-am ridicat pe picioarele din spate şi l-am împins, iar fratele lui mi-a apărut în faţă.

Apoi am văzut deasupra mea o mişcare rapidă, şi un alt animal s-a alăturat încăierării, sărind chiar în faţa atacatorilor mei. Coioţii mârâiau şi scheunau de uluire şi de frica unui atac feroce, dând înapoi din faţa unui astfel de atac. Mă holbam uluită în timp ce o pisică uriaşă, mult mai mare decât mine, s-a năpustit asupra coioţilor cu o viteză aproape

orbitoare, sfâşiind totul în jur cu ghearele. Laba ei mare l-a lovit peste coapsă pe coiotul îndrăzneţ şi l-a făcut să se rostogolească, apoi cei trei au început să coboare în fugă, cuprinşi de panică. Pisica a luat-o cu pas întins după ei, cu uşurinţă, doar o clipă. Apoi s-a întors şi m-a fixat cu privirea.

Am dat din coadă. O cunoşteam pe felina aceea uriaşă. I se schimbase mirosul, dar, în esenţa ei, era tot Pisicuţa Mare.

A venit la mine, a tors şi s-a frecat de bărbia mea cu capul, fiind aproape să mă dărâme din picioare cu forţa ei uriaşă. Am invitat-o la joacă, iar ea m-a lovit uşor cu laba, fără gheare, peste nas. Am reuşit să mă urc doar peste umerii ei ridicându-mi picioarele din faţă de la pământ. Oare cum ajunsese atât de mare?

Când s-a întors şi a ajuns mai sus, pe dealuri, am urmărit-o, mergând după miros, în timp ce se lăsa noaptea. Eram din nou pe urma lui Lucas, deci, bineînţeles, eram din nou împreună cu Pisicuţa Mare. Lucrurile se repetau.

M-a condus la un pui de elan pe jumătate îngropat, şi ne-am hrănit întocmai aşa cum făcuserăm de atâtea ori, una lângă alta.

Eram obosită, şi m-am întins în iarbă. Pisicuţa Mare a venit la mine şi mi-a lins rana de la gât, frecând-o cu limba ei aspră, până când m-am întors dinspre ea şi am oftat.

Ea a plecat la vânătoare, dar eu am rămas acolo unde mă culcasem, dormind liniştită. Nu s-a întors până când nu a ieşit soarele, cuibărindu-se lângă mine şi torcând. Făcea parte din tiparul comportamentului nostru să fim aproape de hrană şi să mâncăm cât mai mult cu putinţă. Aşa mă gândeam să facem până când ajungeam la Lucas, iar apoi el urma să o hrănească pe Pisicuţa Mare când le hrănea şi pe celelalte pisici.

Nopţile deveneau mai reci pe măsură ce călătoream împreună. Nu mă însoţea în timpul zilei,

dar mă găsea mereu noaptea, conducându-mă uneori la o pradă, de obicei îngropată în pământ. Petreceam timp hrănindu-ne, înainte să plecăm din acel loc. Înaintam încet-încet către Lucas; simţeam asta după miros.

Apoi, într-o zi, Pisicuţa Mare a făcut ceva foarte neobişnuit. Am atins-o cu botul în timp ce stătea întinsă, pe jumătate ascunsă după un copac căzut, apoi m-am îndepărtat, vioaie şi încrezătoare. Înaintea mea era un oraş unde puteam scotoci după mâncare şi-i puteam aduce hrană şi Pisicuţei Mari. Aşa călătoream împreună.

În ziua aceea, în loc să dormim împreună şi ea să mă prindă din urmă mai târziu, Pisicuţa Mare s-a luat după mine. Desigur, n-am auzit-o – nu scotea niciun sunet pe potecă. În schimb, mirosul ei a ajuns la mine atât de puternic încât mi-am dat seama că era chiar acolo. M-am întors şi am privit-o. Stătea pe o stâncă mare, privindu-mă nemişcată. Nu înţelegeam acel comportament nou şi m-am dus la ea ca să văd dacă pot să-mi dau seama de ce făcea asta. A sărit imediat pe pământ, frecându-şi capul de mine, apoi a zburdat înapoi spre locul în care dormise, privind în urmă, aşteptând.

Voia s-o urmez, de parcă m-ar fi atras înapoi în locul din care plecasem. Dar eu trebuia să înaintez spre mirosul de acasă. Când nu m-am mişcat, ea s-a întors la mine. De data aceasta, nu s-a frecat de mine, ci pur şi simplu s-a aşezat şi m-a fixat cu privirea. După o vreme în care noi două n-am făcut decât să ne privim una pe cealaltă, mi s-a părut că înţeleg.

Pisicuţa Mare nu putea să locuiască în culcuşul de peste stradă. Nu urma să stea întinsă în patul lui Lucas, cu mine, aşteptând o „Bucăţică de Brânzică”. Nu avea de gând să meargă mai departe de atât. Dintr-un motiv necunoscut, nu putea sau nu voia să mă însoţească, nici să mă aştepte pe potecă atunci când mă duceam în oraş să văd dacă găsesc mâncare. Parcă voia şi ea să joace „Du-te Acasă”,

parcă avea un loc în care trebuia să fie, iar locul în care ne aflam în clipa aceea era prea departe de acel loc.

M-am dus la ea dând din coadă şi am atins-o cu nasul. O iubeam pe Pisicuţa Mare şi ştiam că dacă rămâneam cu ea, va vâna pentru noi toată iarna, ca să găsească pradă atunci când zăpada mi-ar fi făcut înaintarea atât de grea. Îmi plăcuse viaţa alături de ea, mai întâi când era o pisicuţă mică şi fără apărare, apoi când crescuse destul de mare încât să se apere singură şi, în clipa aceea, când mă apăra de câinii mici şi răi. Dar viaţa mă învăţase că voi rămâne alături de oameni şi de animale până când venea momentul să joc „Du-te Acasă", iar momentul venise. Trebuia să joc „Du-te Acasă".

M-am apucat din nou să iau urma mirosurilor dinspre oraşul din faţa mea. Când m-am oprit şi m-am întors, Pisicuţa Mare era înapoi pe stâncă, privindu-mă fără să clipească. Mi-am adus aminte de mama mea, care făcea acelaşi lucru când am lăsat-o la casa ei nouă de sub verandă. Dutch fusese confuz şi supărat când îmi luasem rămas bun de la el, dar Pisicuţa Mare nu a făcut decât să privească precum Mama Pisi. Încă era acolo următoarea dată când am aruncat o privire-n urmă, şi următoarea după aceea.

Apoi am privit în urmă, dar Pisicuţa Mare plecase.

Se lăsase amurgul când am intrat în oraş. Erau frunze pe jos, purtate de vânt. În case se aprindeau lumini viu colorate, pâlpâind, când oamenii se aflau în faţa ferestrelor.

Nu-mi era foame, dar ştiam că mi se va face în curând. Am dormit sub o bancă din parc, ce mirosea a copii şi a câini. De dimineaţă, am băut apă dintr-un râu rece şi limpede, ocolind bărbaţii şi femeile pe care le auzeam vorbind între ele. Tânjeam după compania lor, dar n-aveam de unde

să ştiu care dintre ei mă vor opri din drumul meu spre Lucas.

În spatele unor clădiri, am găsit un coş de gunoi atât de burduşit, încât capacul era deschis. Am sărit, încercând să intru în el, dar n-am reuşit să urc cu ghearele din faţă pe marginea coşului. Mi-am adus aminte cum încercasem să mă caţăr afară din piscina Sylviei – sunt unele lucruri pe care pur şi simplu nu pot să le fac. În schimb, când am sărit, mi-am băgat botul în tomberon şi am apucat ce-am putut, adică un sac care n-avea nimic bun de mâncat în el. Am încercat din nou, de data asta apucând o pungă de plastic cu dinţii. A căzut la pământ, iar eu am sfâşiat-o. Am găsit o cutie cu bucăţi şi oase de păsări în ea, nu pui, ci doar ceva asemănător, şi un înveliş din folie cu carne iute şi pâine.

Acolo unde erau maşinile, erau mulţi oameni care mergeau pe străzi, dar foarte puţini treceau pe drumurile înguste din spatele clădirilor. Cei doi oameni pe care i-am văzut nu m-au chemat.

O clădire m-a atras şi n-am putut să-i rezist – simţeam miros de oase pentru câini, bunătăţi şi hrană pentru câini. Îmi lăsa gura apă şi am văzut că uşa din spate era deschisă. Mă întrebam dacă atunci când intram acolo voi fi luată la goană de vreun bărbat în haine albe.

Un camion foarte înalt era oprit chiar în faţa uşii deschise, iar când l-am studiat cu atenţie, am văzut că era deschis în spate, ca un garaj. Urcând scările spre uşa din spate a magazinului, am ajuns pe o placă de beton aflată la acelaşi nivel cu camionul deschis. Am sărit cu agerime peste golul dintre ciment şi podeaua din lemn a camionului, atrasă de nişte mirosuri delicioase. Spaţiul închis era în cea mai mare parte gol, cu excepţia părţii din faţă, unde am găsit o bucată de plastic care nu reuşea să ascundă deloc mirosurile delicioase de sub ea. Am sfâşiat plasticul şi am descoperit saci întregi de hrană pentru câini.

Am rupt punga de hârtie şi am început să mănânc. Nu mă simţeam ca un câine rău. *Trebuia* să consum hrană pentru câini!

Apoi a ieşit un bărbat din spatele magazinului. Am încremenit, simţindu-mă vinovată, dar nici măcar nu s-a uitat la mine. A ajuns în partea de sus a camionului, a tras de o curea şi, cu o bubuitură, capătul camionului s-a închis. M-am dus la uşă, adulmecând, simţind mirosul bărbatului, al hranei pentru câini şi a mai nimic altceva.

Maşina s-a zdruncinat şi a pornit cu un sunet puternic. Am simţit-o punându-se în mişcare, legănându-se şi săltând. Am fost nevoită să-mi înfig ghearele în podeaua din lemn, când încăperea s-a înclinat într-o direcţie, apoi zgomotul camionului a devenit şi mai puternic.

Rămăsesem prinsă acolo.

Camionul s-a legănat, a sărit şi a făcut zgomot mult timp, atât de mult încât am adormit, în ciuda senzaţiei ciudate de plimbare cu maşina, care ar fi trebuit să-mi provoace un oarecare disconfort. Mirosurile de afară se tot schimbau uşor, dar erau în mare parte aceleaşi – apă, copaci, câte un animal, oameni, câini, fum, mâncare.

În sfârşit, zumzetul constant al camionului s-a modificat, devenind mai puternic. Forţele care trăgeau de mine au devenit mai pronunţate şi am alunecat într-o parte înainte de a sări în picioare. Am simţit o mişcare într-o parte, apoi în cealaltă, pe urmă am căzut în faţă, iar maşina s-a oprit, fără zgomot, după o perioadă atât de lungă de vibraţie. Am auzit o uşă închizându-se şi sunetul paşilor unui bărbat. M-am scuturat şi m-am îndreptat cu paşi vioi înapoi spre locul de unde urcasem prima oară în camion.

Cu un zdrăngănit puternic, peretele din faţa mea s-a ridicat.

— Hei! a ţipat bărbatul în timp ce săream jos din camion.

Nu părea prietenos, aşa că nu m-am apropiat de el. În schimb, am fugit pe o stradă şi m-am îndreptat către nişte tufişuri, unde m-am ghemuit, recunoscătoare. Bărbatul nu s-a luat după mine.

Am încercat să-mi dau seama unde eram. Părea a fi acelaşi loc în care-mi petrecusem noaptea, deşi îmi dădeam seama după miros că era un oraş diferit. Erau clădiri, câteva maşini şi mulţi oameni care se plimbau. Soarele apunea, dar aerul era destul de cald. Am simţit mirosul unei cantităţi mari de apă, al zăpezii curate din înaltul munţilor, al veveriţelor, câinilor şi al pisicilor.

Şi mirosul de acasă. Cumva, în timp ce eram în spatele acelui camion, ajunsesem atât de aproape de casă, încât mirosul de acasă se împărţea. Se întâmplase exact invers faţă de atunci când Audrey mă dusese departe de Lucas. M-am întors cu faţa spre munţii înalţi, care străluceau în lumina apusului de soare. Chiar de cealaltă parte a acelor munţi era omul meu.

Deşi aveam burta plină de la atâta hrană pentru câini, mă durea de sete şi m-am întors spre locul în care simţurile mele îmi spuneau că voi găsi un râu. Am băut dintr-un pârâu care curgea repede şi am fost atrasă de sunetele scoase de copii. Era un parc cu tobogane şi leagăne, şi cu doi câini mici care au alergat spre mine, lătrând agresiv şi apoi întorcându-se supuşi în direcţia opusă şi adulmecându-mă politicos sub coadă. Amândouă erau femele, una voia să se joace, dând cu laba şi aplecându-se, iar cealaltă, care nu m-a băgat în seamă, s-a dus la oamenii ei, care stăteau pe o pătură aşezată pe pământ.

Deşi eram nerăbdătoare să merg pe drumul spre casă, noaptea se apropia şi trebuia să găsesc un loc în care să mă cuibăresc. Acel parc era un loc bun, sigur, în care puteam dormi.

Apoi voi juca „Du-te Acasă”.

Cerul abia se luminase când m-am trezit a doua zi de dimineaţă. Era perioada din zi în care Pisicuţa Mare se întorcea din locurile în care pândea, uneori cu mâncare pentru noi. Îi simţeam lipsa ca pe un mic junghi, dar eram nerăbdătoare să merg mai departe. Am ocolit un lac, apoi am urcat un deal înalt, luându-mă după urmele de pe un drum mare cu multe maşini care veneau şi plecau bubuind. De cealaltă parte a drumului am găsit un râu care curgea exact în direcţia în care trebuia să mă îndrept spre Lucas. Un drum intra şi ieşea şerpuind în apropierea râului, uneori aproape, alteori departe, dar aproape mereu acolo unde puteam auzi maşinile.

Mergând cu pas legănat de-a lungul apei curgătoare, am dat de o pasăre mare care mânca un peşte lung pe o stâncă. Am alergat repede după pasăre, care a început să dea cu putere din aripi, târând peştele după ea, apoi, în cele din urmă, i-a dat drumul, s-a ridicat şi s-a îndepărtat. Am sărit pe acel peşte şi l-am mâncat repede.

Pârâul cobora într-un oraş, unde am găsit nişte bucăţi de pâine dulce într-un tomberon şi o bucată plată de carne cu brânză într-o cutie. Am dormit după o maşină în oraşul acela şi m-am pus din nou în mişcare, chiar în timp ce soarele urca pe cer. Eram atât de încântată de faptul că-l voi vedea din nou pe Lucas, să joc „Du-te Acasă”, încât m-am trezit fugind în direcţia în care era el.

În noaptea următoare, m-am cuibărit într-un parc dintr-un oraş diferit. N-aveam nimic de mâncare, dar fusesem mult mai flămândă la viaţa mea, şi am dormit fără probleme.

Visele mele erau ciudate, şi parcă aievea. Am simţit mâna lui Axel frecându-mi blana şi limba Pisicuţei Mari lingându-mi rana de la gât, de unde mă muşcase coiotul. Căldura se revărsa din Gavin şi Taylor, lipiţi de mine, în patul lor. Simţeam mirosul respiraţiei Sylviei şi o auzeam pe Chloe chemându-şi pisoii. Dutch îmi gemea la ureche,

scoţând un sunet de mulţumire pe care-l scotea de obicei când se cuibărea lângă Gavin. Am simţit gustul bunătăţilor sărate ale lui Jose şi am simţit-o pe Loretta aranjând păturica de la Lucas pe mine.

Era de parcă ar fi venit cu toţii să-şi ia la revedere de la mine.

De dimineaţă, am traversat încă un deal mare şi lung, şi totul era altfel. Coborând, am ajuns într-un loc cu multe drumuri şi maşini şi n-am mai avut cum să urmez un traseu drept, pentru că, dacă înainte obstacolele mele fuseseră dealuri şi stânci, în clipa aceea aveam în faţă garduri şi clădiri. Dar ştiam că mă îndreptam în direcţia potrivită, în mare, şi mi-am croit răbdătoare drum pe străzi, trecând pe lângă case, auzind câini, văzând oameni. Mi-am dat seama că eram fixată cu privirea de către bărbaţi şi femei şi că m-au strigat câţiva copii, dar nu i-am băgat în seamă cu bună ştiinţă.

Lumina scădea de pe cer, dar străzile erau luminate şi mă simţeam mai în largul meu în spaţiile întunecate, oricum. Sunetele maşinilor se pierdeau în depărtare pe măsură ce se înnopta. Câinii ieşeau din curţi, iar lătratul lor se auzea din ce în ce mai rar.

Nu am dormit, ci am continuat să merg prin întuneric. Sunetele deveneau mai puternice pe măsură ce răsărea soarele, şi am început din nou să mă simt expusă, dar eram atât de aproape în clipa aceea! Am recunoscut un parc în care fusesem cu Lucas şi Olivia. Aproape că ajunsesem acasă! Am pornit într-o goană nebună.

Când am ajuns pe strada mea, am încetinit, nesigură. Totul era diferit. Casele joase, murdare, de vizavi de casa noastră, lipseau, printre care şi casa în care fusese culcuşul pisicilor. În locul lor apăruseră clădiri înalte, şi simţeam mirosurile multor oameni venind pe ferestrele deschise.

Dar ajunsesem în sfârşit! Am jucat „Du-te Acasă”, dar nu m-am ghemuit lângă perete, aşa

cum fusesem învăţată. În schimb, am zgâriat la uşă şi am lătrat. Lucas!

O femeie a deschis uşa, iar mirosurile de acasă au ieşit precum valurile.

— Bună, dragă, m-a salutat ea.

Am dat din coadă, dar nu simţeam mirosul lui Lucas. Nu simţeam mirosul Mamei. Unele mirosuri erau cunoscute, dar ştiam că Lucas nu era înăuntru. Casa nu mai era plină de Lucas, ci purta, în schimb, mirosul femeii aceleia din faţa mea.

— Cum te cheamă pe tine? De ce n-ai zgardă? Te-ai rătăcit? m-a întrebat ea.

Era o doamnă drăguţă, dar trebuia să-l găsesc pe omul meu.

Când am împins-o la o parte, a spus:

— Vai de mine!

Dar nu părea furioasă.

M-am oprit în camera de zi. Avea o canapea, dar nu era aceeaşi canapea, şi masa era alta. Am traversat holul.

Camera lui Lucas nu avea pat, dar avea alte piese de mobilier. Camera Mamei avea un pat în acelaşi loc ca înainte, dar nu era patul Mamei.

— Ce faci, scumpo? a întrebat femeia când am ieşit din dormitor şi am revenit alături de ea în bucătărie.

A întins mâna, iar eu m-am dus la ea, dând din coadă, sperând să mă lămurească. Oamenii pot face lucruri minunate, şi voiam ca ea să mă lămurească în această privinţă, pentru că nu era ceva ce un câine putea înţelege singur.

Femeia mi-a dat apă şi câteva bunătăţi cu carne. Le-am mâncat, recunoscătoare, dar pe dinăuntru îmi era rău, pentru că-mi dădeam seama că nu avea cum să mă ajute.

Lucas plecase.

Douăzeci şi şapte

M-am simţit imediat chinuită de nevoia de a pleca, de-a porni pe drumul spre Lucas. Nu exista „Du-te Acasă” fără Lucas. Orice s-ar fi întâmplat, era singurul lucru pe care aveam de gând să îl fac.

Când m-am dus la uşă şi m-am aşezat, aşteptând, femeia de treabă a venit şi a coborât privirea spre mine.

— Pleci aşa de repede? Abia ai ajuns aici.

Am aruncat o privire dinspre ea spre uşă, aşteptând s-o deschidă. Ea s-a aplecat şi mi-a luat bărbia în palma ţinută căuş.

— Am sentimentul că tu ai venit aici dintr-un motiv important, dar eu nu am nicio legătură cu acel motiv, nu-i aşa?

Am auzit blândeţea din vocea ei şi am dat din coadă.

— Orice ai face, a şoptit ea, sper să găseşti ceea ce cauţi.

A deschis uşa, iar eu am ieşit cu paşi vioi.

— La revedere, fetiţo! am auzit-o strigând în urma mea, dar n-am privit înapoi.

Credeam că ştiu încotro trebuia să mă îndrept.

I-am simţit mirosul, puternic impregnat în pământ, în timp ce mă apropiam de culcuşul ei de sub terasa construită pe deal, unde o urmasem cu mult, mult timp în urmă: Mama Pisi era încă în viaţă. Când mi-am lipit nasul de locul acela, mi-am dat seama că era acolo, aşa că mi-am scos capul şi am aşteptat dând din coadă.

După o clipă, a ieşit torcând şi s-a frecat de mine. Era atât de mică! Nu ştiam când ajunsese aşa de mică.

Mă bucuram foarte mult să fiu din nou alături de mama mea. Mi-am adus aminte de vremurile în care mă îngrijea, în care fraţii mei pisoi şi cu mine eram împreună în culcuş. Pentru că îl pierdusem pe

Lucas, mă alina atingerea capului ei. Era prima mea familie, şi singura pe care o puteam găsi în clipa aceea.

Mama Pisi se mişca rigid. Pe porţiuni mici, decolorate, îi lipsea blana. Am adulmecat-o cu atenţie, iar respiraţia-i mirosea a mâncare de pisică, fără urmă de mirosul sălbatic al păsărilor şi al şoarecilor. Nu exista niciun semn că ar fi fost în apropiere de Lucas în ultima vreme. Speranţele mele că avea să mă ajute să ajung la omul meu nu se puteau împlini.

Când Mama Pisi a sărit cu graţie pe verandă, am urmat-o şi am găsit nişte trepte pe care le puteam urca uşor. Veranda era ieşită dintr-o casă şi lipită de nişte ferestre mari, unde am găsit un bol de mâncare şi nişte apă, alături de mirosul oamenilor.

Atunci mi-am dat seama că acolo era cineva care avea grijă de mama mea la noul ei culcuş, exact aşa cum o hrănise Lucas la cel vechi, exact aşa cum alţi oameni mă hrăniseră şi pe mine cât fusesem plecată în lunga mea călătorie.

Mama Pisi m-a urmărit în timp ce mâncam hrana umedă cu gust de peşte din bolul ei. Nu era multă, dar puţinele îmbucături erau delicioase. Apoi am început s-o adulmec din nou – mi-am dat seama că nu mai avusese pui în ultimul timp – nu se mai simţea mirosul de lapte pe pielea ei.

Când o femeie a apărut brusc la uşa mare din sticlă, mă aşteptam ca mama mea să fugă, dar nu a fugit nici măcar când uşa s-a deschis. Mama Pisi s-a întors şi a privit-o calm pe femeie, care mirosea a făină şi a zahăr.

— Daisy? Cine-i câinele ăsta? a întrebat ea.

Am dat din coadă auzind cuvântul „câine”.

Mama Pisi a mers pe sub mine, frecându-şi spatele de burta mea.

— Of, Daisy, asta-i o căţea vagaboandă. Nici zgardă n-are. Ţi-a mâncat mâncarea?

Femeia s-a aplecat şi a întins mâna, dar pisica a păstrat distanţa. Exista un motiv pentru care Mama

Pisi n-avea miros de oameni pe blană; accepta mâncare din partea lor, dar nu şi să fie atinsă. Încă dădeam din coadă şi mă întrebam dacă femeia nu trebuia să mă mângâie pe mine.

— Marş, câine! N-ai ce căuta aici!

Femeia a arătat cu degetul, apoi a făcut o mişcare de parcă ar fi aruncat o minge. Am privit spre locul către care simulase aruncarea, dar n-am văzut nimic.

— Du-te acasă! mi-a ordonat ea.

Am privit-o fix, confuză. Lucas şi Mama nu mai erau acolo. Ce mai însemna „Du-te Acasă" acum?

— Du-te! a strigat ea.

Am înţeles că mă vedea ca pe un câine rău, poate pentru că nu jucam „Du-te Acasă". M-am furişat de pe verandă şi am sărit pe pământ. Mama Pisi m-a urmat.

— Daisy! Pis-pis-pis! a strigat femeia.

Am dat din coadă. Mama mea s-a frecat de gâtul meu cu capul. Am lins-o pe faţă, dar nu i-a plăcut asta şi mi-a întors spatele.

Mi-am adus aminte de Pisicuţa Mare, care mă privea nemişcată de pe stâncă. Uneori, pisicile trebuie să rămână la locurile lor când câinii trebuie să meargă mai departe. Acela era un astfel de moment. Când am coborât din nou dealul, mi-am dat seama că mama mea era nemişcată în spatele meu, privindu-mă. Aşa îşi luau pisicile rămas-bun.

Nu mă puteam gândi la altceva în afară de a juca „Du-te Acasă", ca să văd dacă Lucas era acolo de data asta. Am trecut pârâiaşul, am urcat pe mal şi am trecut prin parc, pe lângă toboganul pe care urcasem şi de pe care sărisem de atâtea ori. Dintr-un motiv necunoscut, în clipa aceea era mult mai mic.

Mi-am croit drum spre strada noastră, dar înainte să ajung acolo, un camion a apărut după colţ, unul cu mirosuri de oameni şi o grămadă de cuşti pentru câini în spate. M-am oprit, şi la fel a făcut şi

camionul. Un bărbat gras cu o şapcă a coborât de pe bancheta din spate.

Îl cunoşteam pe bărbatul acela.

— Nu-mi cred ochilor, a spus el.

N-am dat din coadă. L-am privit bănuitoare.

— Hai aici, fetiţo!

A întins mâna într-o parte a camionului şi a scos un băţ cu o buclă de sfoară în capăt.

— Ceva bun!

Deodată, îmi era foarte frică. Nu credeam că bărbatul cu şapca îmi va da vreodată ceva bun, deşi mai făcuse asta în trecut. Era unul dintre aceia care mă vor ţine departe de Lucas, şi urma s-o facă plin de furie. Era un om rău.

M-am întors cu spatele la el şi am fugit.

Am luat-o la goană prin curţi, auzind camionul cum pornea în urma mea. Am ajuns pe strada noastră, gonind pe lângă casa noastră şi coborând pe asfalt pe lângă şoseaua aglomerată. Am zbughit-o prin trafic. Maşinile claxonau şi scoteau scrâşnete. Am auzit camionul apropiindu-se. Am gonit prin parcare. Am ajuns la uşa de la „Merg la Muncă”.

Nu era nimeni care să-mi deschidă. Nervoasă, am trecut pe lângă marginea clădirii, pe lângă garduri vii, urcând pe un trotuar. Oamenii stăteau afară şi fumau ca Sylvia, în timp ce soarele apunea.

Am auzit camionul intrând cu un huruit în parcare, chiar în spatele meu.

Era acolo o uşă mare de sticlă, iar când am ajuns la ea, s-a deschis într-un mod asemănător cu cel în care se deschideau uşile din locul în care era pus un raft cu pui pentru mine. De data asta, nu m-a întâmpinat niciun miros de pui – mă întâmpinară doar mirosurile şi sunetele foarte multor oameni. Dar uşa deschisă era ca o invitaţie şi am intrat cu paşi vioi.

Oamenii mergeau de colo colo, stăteau pe scaune, vorbeau. De la un birou mare aflat chiar în

faţa unei uşi s-a ridicat o femeie.

— A! Un câine! a zis ea alarmată.

Deşi nu mai intrasem niciodată pe uşa aceea, îmi dădeam seama după miros pe unde trebuia să merg. Câţiva oameni au avut tot felul de reacţii în timp ce treceam pe lângă femeie, dar nu i-am băgat în seamă, ţinând botul la podea ca să mă ghidez după miros.

— Ştie cineva al cui e câinele ăla? a strigat ea.

Pentru că în aer se simţeau mirosurile atât de multor oameni, n-am simţit mirosul cuiva cunoscut până când n-am auzit o voce cunoscută.

— Bella? *Bella!*

Era Olivia! Stătea în cealaltă parte a unei camere pline de scaune moi şi de oameni care vorbeau. A pus mâna la gură, şi nişte hârtii i-au scăpat din mână. Am alergat una către cealaltă, iar ea s-a lăsat în genunchi. Am sărit în sus şi am lins-o pe faţă, şi nu mi-am putut opri scâncitul. Eram copleşită de bucurie, de uşurare şi de iubire. M-am lăsat pe spate, ca să mă scarpine pe burtică. Ea a râs, lăsându-se şi ea pe spate.

— O, Bella, Bella, spunea ea iar şi iar.

I-am lins lacrimile de pe obraji.

— Nu pot să cred. Cum s-a întâmplat aşa ceva? Unde ai fost? Of, Bella, peste tot te-am căutat.

O altă femeie a venit să ni se alăture.

— E câinele tău? a întrebat-o ea.

— Nu. Păi, într-un fel, este. E câinele logodnicului meu. Au trecut – Doamne, au trecut mai bine de doi ani. A trebuit s-o trimitem pe Bella de aici din cauza legilor legate de rasele de câini din Denver, şi până a reuşit Lucas să găsească un loc în care să locuim şi ne-am dus s-o luăm, Bella fugise. Am căutat-o prin tot oraşul Durango, am pus afişe şi pe urmă am crezut că i s-a întâmplat ceva rău. Dar eşti aici, Bella! Un câine-minune!

Olivia m-a mângâiat, iar eu m-am lipit de ea gemând.

— Vai, Bella, ce rău îmi pare. Nu ştiu prin ce-oi fi trecut tu. Unde ţi-e zgarda?

Olivia avea mirosul lui Lucas pe piele, iar eu nu puteam să mă abţin să-l inspir adânc. Ea mă va conduce la el. Lunga mea călătorie se încheiase. Eram copleşită de bucuria de a fi din nou alături de familia mea de oameni! Nu mă puteam opri din a da târcoale picioarelor Oliviei, nici măcar când ea s-a ridicat în picioare. Mi-am pus picioarele pe şoldurile ei, încercând să mă urc pe ea ca s-o pup pe faţă.

— Ăăă, Olivia? Asta e căţeaua ta? a întrebat o altă femeie.

Era aceeaşi persoană care stătuse la birou. Am dat din coadă, ştiind că dacă eram cu Olivia, femeia nu va mai fi supărată pe mine.

— Da. Lungă poveste. Ea venea mereu aici cu mine pe vremuri, când era pui. Cred că a reuşit să-şi găsească drumul înapoi.

— Aha! Păi, e un ofiţer de la controlul animalelor aici, a zis femeia de la birou.

— Poftim?

— Zice că urmărea câinele şi l-a văzut intrând aici.

— Hm, a răspuns Olivia. Aşa, şi?

— Zice că trebuie s-o predai. Trebuie să aduci căţeaua afară, a zis femeia pe un ton de scuză.

— Am înţeles.

— Vrei să-l chem aici?

Furia era un sentiment pe care Olivia îl arăta rar, dar în clipa aceea asta simţeam venind dinspre ea.

— Nu. Spune-i c-am zis eu că… de fapt spune-i că nu, nu aduc căţeaua afară.

— Păi… e om al legii, Olivia.

— Ştiu.

— Cred că ar cam trebui să faci cum zice el, nu crezi?

— Nu, de fapt, eu sunt de altă părere.

— Ce-ai de gând să faci?

Olivia m-a condus pe un hol lung spre o parte foarte cunoscută a clădirii. Dădeam frenetic din coadă în timp ce mergeam după colţ şi intram pe nişte uşi masive. Oamenii stăteau pe nişte scaune de metal care alcătuiau un cerc într-o cameră mare, cu o podea alunecoasă şi curată.

— Şezi, Bella, mi-a comandat Olivia.

Am făcut „Şezi”, încântată să fiu acolo, alături de ea.

— Ăăă, salut, a zis ea. Îmi pare tare rău că vă întrerup şedinţa, dar am o urgenţă.

Oamenii au reacţionat la ceea ce spusese Olivia îndreptându-se în scaune, care au scârţâit.

— Ce e? a întrebat un bărbat, ridicându-se.

Am dat din coadă, copleşită de bucurie! Era Ty!

— Bella s-a întors, a zis Olivia.

Am dat şi mai tare din coadă, auzindu-mi numele şi am ieşit repede din „Şezi”, alergând spre Ty şi sărind pe el.

— Bella! a râs el încântat, în timp ce eu îl atingeam cu laba. Cum Dumnezeu?

— Bella?

Mama! Am luat-o la goană spre ea, pe podeaua alunecoasă, gâfâind, scheunând şi sărind în sus ca s-o ling pe faţă. Ea s-a aplecat. Şi ea mirosea foarte tare a Lucas – Olivia şi Mama mă vor ajuta să îl găsesc! În sfârşit, făceam „Du-te Acasă”.

Imediat ce am ajuns la ea, mi-am dat seama că oamenii care stăteau pe scaune erau, cu toţii, prietenii mei. Layla s-a ridicat în picioare.

— Bella?

Am alergat spre ea, apoi m-am întors spre Steve, spre Marty şi spre Jordan. Cu toţii au pus mâinile pe mine, şi toţi prietenii mei mă strigau, râdeau şi băteau din palme.

— Cum a ajuns aici? a întrebat Mama.

M-am trântit pe jos ca să mă frece pe burtică. Ty a îngenuncheat lângă mine.

— Ce câine bun eşti, Bella! a zis Marty.

— N-o să vă vină să credeţi, dar a intrat pur şi simplu pe uşa de la intrare, a răspuns Olivia. A intrat aici cu dezinvoltură, de ziceai că-i cel mai normal lucru din lume.

— Nu, eu mă refer la *cum a ajuns aici.* Din Durango, a zis Mama.

Ty m-a întors cu blândeţe pe-o parte.

— Uite, are o cicatrice pe ceafă. Şi fii atentă cât e de slabă! Îţi dai seama că a avut doi ani tare grei.

— Doar n-o fi mers *pe jos?* a zis Mama, rămânând cu gura căscată. Prin munţi?

— Oh, Bella, ce fată deosebită eşti tu, mi-a spus Ty. Poţi să faci orice îţi pui în cap.

— Uitaţi care-i problema, a zis Olivia. A venit un ofiţer de la controlul animalelor. Cred că-i acelaşi individ care a hărţuit-o pe Bella şi la început. Zice că trebuie să ducem căţeaua afară.

Ty s-a îndreptat, ridicându-se în picioare.

— Da, aşa zice el, nu-i aşa?

Layla a încrucişat braţele.

— *Poftim*?

— Dacă facem asta, tipul o s-o trimită pe Bella să fie omorâtă. Nu putem permite să se întâmple aşa ceva. Oare există ceva ce puteţi face? a întrebat agitată Olivia.

Am simţit-o pe Mama încordându-se.

— Rezolv eu problema asta.

Ty a ridicat o mână.

— Nu, nu doar tu, Terri. Eu cred că ar trebui să rezolvăm problema asta *cu toţii.*

— Aşa-i, fir-ar să fie de problemă, a zis Jordan.

Marty se aşezase la loc, dar în clipa aceea s-a ridicat.

— Da, ce mama naibii? Habar n-are ăla cu cine se încurcă.

Mama s-a întors către Olivia.

— L-ai sunat pe Lucas?

Am ridicat brusc capul când i-am auzit numele.

— Nu, încă nu. Toate astea se întâmplă atât de repede. Nici n-a apucat Bella să intre pe uşă, că

deja m-au şi anunţat c-a venit hingherul ăla. Şi…

— Şi?

Mama a ridicat din sprânceană.

— Ne-am aruncat nişte cuvinte cam grele azi-dimineaţă. E tare stresat în perioada asta. De obicei sună ca să-şi ceară scuze mai târziu. Asta ar cam fi una dintre cele mai mari calităţi ale lui.

Mama a zâmbit cu căldură.

— Poate de data asta vrei să ieşi tu din tipare, nu? Eu am impresia că el ar vrea să afle de treaba asta cât mai repede posibil. Stai un minut.

Olivia a aprobat din cap.

— Haide, Bella.

A ieşit din cercul de oameni care se strângeau cu toţii în jurul lui Ty. Voiam să merg să mă joc, să fiu mângâiată şi să mi se spună că eram un câine bun, dar Olivia spusese „Haide”, şi ştiam că Lucas ar fi vrut să fac aşa cum spunea ea. Am urmat-o până în colţul camerei.

Olivia a ţinut telefonul lipit de faţă.

— Salut, eu sunt. Da. Bun, da, dar… Lucas, taci un pic? Da, chiar vreau să te aud spunând cât de tare te-ai înşelat şi cât de rău îţi pare. Vreau *foarte mult* să te aud. Dar eu pentru altceva te sun.

Olivia a coborât privirea spre mine şi a zâmbit, iar eu am dat din coadă.

— N-o să ghiceşti cine şi-a făcut apariţia mai devreme!

Toţi prietenii mei m-au scos la o plimbare pe hol, pe lângă femeia de la birou, apoi au ieşit cu mine pe uşă. Se lăsase noaptea, dar erau foarte multe lumini, aşa că nu doar că-l puteam vedea, ci şi simţeam şi mirosul bărbatului cu şapcă şi al camionului plin de cuşti pentru câini. Două maşini cu lumini pâlpâitoare erau parcate lângă camionul acela. O femeie şi doi bărbaţi au ieşit din acele maşini. Cu toţii purtau haine închise la culoare şi aveau obiecte din metal la şolduri. Poliţia. Au venit alături de bărbatul cu şapcă pentru a-mi întâmpina prietenii,

care mă înconjurau. Mama mi-a pus mâna pe gât, iar eu am făcut „Şezi”.

— Am venit după câine, a declarat cu o voce puternică bărbatul cu şapcă.

Ty a zâmbit vesel.

— Aşa să fie, oare?

— Execut un act de confiscare legală, în conformitate cu secţiunea opt, alineatul cincizeci şi cinci.

— Adevărul e că asta chiar sună destul de legal, a zis Ty.

Bărbatul cu şapcă s-a uitat fix la poliţiştii care stăteau alături de el.

— Nu vrem să avem niciun fel de probleme aici, domnule, a spus unul dintre ei. Dar va trebui să predaţi animalul.

Ty nu a zis nimic.

— Aţi priceput? a rânjit bărbatul cu şapcă. Luăm câinele.

— În regulă.

Ty a aprobat din cap, înălţându-se şi făcând un gest spre un bărbat care stătea aproape de el.

— Dar ca să faceţi asta, va trebui să treceţi de a Patra Divizie de Infanterie a Armatei Statelor Unite ale Americii.

A urmat o tăcere lungă.

— A Optzeci şi Doua Divizie Aeropurtată, a declarat Mama ferm.

În timp ce vorbea, se ţinea ţeapănă, luând o poziţie ciudată, cu spatele drept, pe care nu o înţelegeam. Am dat din coadă, dar nu pricepeam nimic.

Drew a ieşit în faţă, împingându-şi scaunul cu rotile.

— Divizia a Doua a Infanteriei Marine.

Şi el a devenit ţeapăn.

Kayla a păşit în faţă, lângă Ty.

— Flota a Şasea, Infanteria Marină.

— Infanterie, Divizia Întâi. Armată, a anunţat Jordan.

— Garda Naţională Aeriană.

Au mai spus ceva câţiva dintre prietenii mei. A urmat o tăcere lungă, tensionată, după ce au terminat de vorbit. Auzeam un câine lătrând undeva în depărtare.

Poliţiştii păreau speriaţi.

Douăzeci şi opt

— A venit şeriful, a spus unul dintre poliţişti.

Toată lumea s-a întors şi a privit spre maşina care oprea în parcare. Când aceasta s-a oprit, un bărbat s-a ridicat de pe locul pasagerului de parcă l-ar fi durut oasele. O clipă a privit spre noi, fără să se mişte, apoi, clătinând uşor din cap, s-a îndreptat în direcţia noastră, urmat de femeia care condusese maşina, oprindu-se când doi poliţişti s-au dus să discute cu el. Nou-venitul m-a privit, iar eu am dat din coadă.

— Uşor, Bella, a spus Mama.

Am ridicat privirea spre ea, simţindu-i neliniştea, fără să înţeleg.

— Aşa, deci, a spus nou-venitul în loc de salut. Ce face toată lumea în seara asta?

— Suntem aici să executăm o confiscare de animal periculos, şi aceşti oameni transformă totul într-un scandal, a spus furios bărbatul cu şapcă. E împiedicarea intervenţiei poliţiei, e adăpostirea unui animal periculos şi nesocotirea unui ordin al poliţiei, dat în baza legii.

Nou-venitul a tras aer în piept privindu-mi prietenii care stăteau lângă mine.

— Destul de interesant, a spus el. E câinele dumneavoastră, doamnă?

— E câinele fiului meu, a spus Mama.

Îmi plăcea că se vorbea despre câini.

— E pitbull? a întrebat nou-venitul.

Bărbatul cu şapcă a aprobat din cap, energic.

— A fost confirmată rasa ei de trei agenţi diferiţi de la controlul animalelor în concordanţă cu…

— Chuck, l-a întrerupt nou-venitul, tu ai impresia că eu vorbeam cu tine?

Bărbatul cu şapcă a devenit rigid.

— De fapt, nu ştim, a ridicat Mama din umeri. A fost găsită sub o casă, trăia cu nişte pisici fără stăpân.

— Pisici. Nu mai spuneţi, a zis nou-venitul. Pe asta n-am mai auzit-o până acum.

— Nimic din toate astea nu contează, a spus bărbatul cu şapcă, negru de furie.

— Poate ceea ce *contează* e că n-o să o duceţi pe Bella nicăieri, a spus rece Mama.

În clipa aceea am simţit o furie puternică venind dinspre ea.

— O să facem tot ceea ce ne stă în putere ca să vă împiedicăm să vă atingeţi de câinele acesta, a spus Ty, făcând un gest către bărbaţii şi femeile care stăteau lângă el.

Cu toţii s-au încordat. Unul dintre poliţişti a făcut un pas înapoi şi a pus mâna pe unul dintre obiectele din metal de la şoldul lui. O perioadă lungă, nu a vorbit nimeni. Am căscat, neliniştită.

— Chuck, pentru numele lui Dumnezeu, în ce m-ai băgat aici?

— Domnule, cu câţiva ani în urmă am primit nenumărate plângeri în legătură cu acest câine, a spus bărbatul cu şapcă.

— Pentru ce? a întrebat Mama furioasă.

— Bun, uitaţi care-i problema. Haideţi să ne calmăm cu toţii, a spus nou-venitul cu seninătate. În regulă? Emoţiile sunt foarte puternice în momentul de faţă, dar haideţi să studiem puţin problema.

El s-a întors spre parcare, unde au mai oprit două maşini cu lumini pâlpâitoare şi alţi poliţişti au coborât din ele şi s-au îndreptat spre noi. Eu am dat din coadă.

— Vedeţi dumneavoastră, aşa scapă lucrurile de sub control, a continuat nou-venitul. Aşadar, oricât de neplăcută ar fi situaţia, trebuie să ne facem datoria. Va trebui să luăm căţeaua, dar vă promit că…

— Asta n-o să se întâmple, s-a răţoit Mama.

— Doamnă, vă rog frumos să mă lăsaţi să termin. Vă promit c-o să avem grijă de ea. Aveţi cuvântul meu.

— Cuvântul dumitale nu face nici cât o ceapă degerată pentru mine, a spus Ty.

Nou-venitul privi spre el, mijind ochii. Poliţiştii care stăteau alături de el au făcut un schimb de priviri.

— Uite că vine doctorul Gann, a şoptit Olivia.

O altă maşină a oprit. Nu-l cunoşteam pe omul care a coborât din ea. Încă doi poliţişti au ieşit din clădire pe aceeaşi uşă pe care ieşisem şi noi şi ni s-au alăturat tuturor celor care stăteam acolo. Era un grup mare de oameni, dar, din nefericire, nici măcar unul dintre ei nu avea măcar o bucată de ceva bun pentru căţei căreia să-i fi simţit eu mirosul.

— Eu sunt Markus Gann, l-a salutat pe nou-venit omul care tocmai sosise.

— Şeriful Mica, a răspuns nou-venitul.

Cei doi bărbaţi s-au tras puţin de mâini, apoi şi-au dat drumul.

— Bună, doctore Gann, a spus Mama.

— Bună, Terri.

— Salutare, doctore Gann, a vorbit Ty.

Pe străin îl chema doctorul Gann.

— Salut, Ty. Jordan. Drew. Olivia.

Doctorul Gann s-a întors către nou-venit.

— Aşadar, cu ce pot să vă ajut în seara asta, domnilor?

Bărbatul cu şapcă a dat să vorbească, iar nou-venitul i-a închis gura dintr-o privire.

— Avem o problemă cu un câine, a început nou-venitul.

— Este un animal de sprijin emoţional, l-a întrerupt Mama.

Am simţit teama revenind asupra ei, i-am văzut mâinile începând să tremure. I-am atins degetele cu nasul, îngrijorată.

— În spitalul meu? a întrebat doctorul Gann cu o voce care-mi amintea de momentele în care Lucas mă ţinea în braţe înainte să facă „Merg la Muncă” – o voce blândă, înceată, grijulie.

Mama a coborât privirea spre mine, iar eu am dat din coadă.

— Vine aici de multă vreme, a zis Ty. Şi acum a venit departamentul şerifului s-o ia.

— Peste cadavrul meu, a zis Mama.

— Şi al meu, a spus Steve.

Doctorul Gann a ridicat mâna cu palma întinsă.

— În regulă.

— Nu le dăm voie să ia câinele, doctore Gann, a zis Ty, aprins. Punct.

— Ultimul lucru pe care ni-l dorim e ca situaţia asta să degenereze, a continuat nou-venitul.

— Ahh, a spus doctorul Gann frecându-şi bărbia. Dar acum sunteţi cam implicaţi în problemă, nu-i aşa? N-aţi ales dumneavoastră lupta asta, dar v-aţi trezit cu ea pe cap.

— Ordonanţa opt, alineatul cincizeci şi cinci, a oraşului Denver, îmi conferă autoritatea de a confisca animalul ăla, a zis bărbatul cu şapcă, încordat.

— Chuck.

Nou-venitul a oftat.

— Nu ne eşti de mare ajutor în situaţia de faţă.

— Denver, a răspuns doctorul Gann căzut pe gânduri.

— Da, domnule. Eu îmi execut responsabilităţile prevăzute de lege în calitate de ofiţer de control al animalelor.

— Pentru Denver. Comitatul Denver, a repetat doctorul Gann.

— Corect.

Doctorul Gann m-a privit o clipă, apoi i-a privit pe cei doi poliţişti nou-veniţi, care ieşiseră din clădire.

— Păi, a zis el, în sfârşit, aici nu e comitatul Denver, e proprietate federală.

— Asta n-a fost niciodată o problemă. Am fost chemaţi în repetate rânduri la clădirea asta în trecut, a răspuns sec bărbatul cu şapcă.

— Chemaţi? Adică vreţi să ziceţi că noi v-am chemat în seara asta? a întrebat doctorul Gann.

— Păi, nu. Eu urmăream animalul ăsta, care e dintr-o rasă ilegală, şi a intrat în spital.

— Şi asta este, atunci, a spus doctorul Gann către nou-venit, pe acelaşi ton blând. Aici este teren federal. Controlul animalelor şi-a depăşit jurisdicţia. Nu este nevoie de alte confruntări.

Nou-venitul s-a scărpinat în cap, mişcându-şi pălăria. Apoi a aprobat foarte scurt din cap.

— Înţeleg ce vreţi să ziceţi.

— Câine! Vino aici!

Bărbatul cu şapcă a pocnit din degete şi am simţit-o pe Mama tresărind, alarmată. Nu m-am mişcat.

— Ia stai aşa! a zis nou-venitul cu asprime. Fir-ar să fie, măi, Chuck, măi, ce încerci să faci aici?

— Mă aştept să…

— Nu, *eu* mă aştept. Mă aştept să taci naiba din gura aia şi să asculţi ordinele!

Bărbatul cu şapcă părea supărat.

Nou-venitul s-a întors din nou spre doctorul Gann.

— Ne cerem scuze pentru neînţelegere. Ne vedem de drum.

— Sunteţi bine-venit oricând aici, domnule şerif. Daţi-mi un telefon şi o să vă arăt noua aripă a clădirii, a răspuns doctorul Gann.

— Mi-ar face plăcere.

Nou-venitul s-a întors spre poliţişti, care păreau ceva mai relaxaţi.

— Bun, hai să mergem acasă.

— Bine, dar vă zic eu cum stă treaba.

Bărbatul cu şapcă a rânjit, arătând cu degetul spre Mama.

— O să stau cu ochii pe voi. Şi dacă văd câinele ăla că pleacă de aici într-o maşină, chem întăriri, vă trag pe dreapta şi-l iau în custodie.

— Ba n-o să faci aşa ceva, a răspuns nou-venitul, scuipând pe pământ.

— Domnule şerif…

— Dă-o încolo de treabă, Chuck, ai pierdut destul de mult timp numai cu câinele ăsta. Primesc mai multe plângeri în legătură cu tine decât cu toţi ofiţerii de control al animalelor la un loc. Te retrag de pe teren pentru mai multă pregătire. Începând de mâine dimineaţă. Din momentul ăsta, ieşi din schemă. *Şi nu trage nimeni o maşină pe dreapta pentru un câine*, a zis el aprins de furie, uitându-se urât la poliţie. Nimeni. S-a înţeles?

Unii dintre poliţişti îşi zâmbeau larg unii altora.

— Da, domnule, a spus unul dintre ei.

— Ăăă… ăăă… s-a bâlbâit bărbatul cu şapcă.

— Întoarce-te la maşina departamentului şi încheie transmisia, Chuck, l-a întrerupt nou-venitul, obosit. Hai să mergem cu toţii acasă.

Poliţiştii de treabă s-au întors la maşinile lor. Ty şi mama m-au mângâiat, iar eu am dat din coadă. Erau fericiţi.

— Şi… ştiţi că regulamentele AV nu permit animale, nici măcar animale de sprijin emoţional, în incinta spitalelor, nu-i aşa? a zis doctorul Gann.

— Da, în legătură cu treaba asta…

Ty a ridicat din umeri.

— Se pare că în ultima vreme mulţi oameni şi-au adus câinii-terapeuţi acolo. Bella a fost doar primul câine.

Doctorul Gann a aprobat din cap.

— Am lucruri mult, mult mai bune de făcut decât să încerc să aplic toate regulile ca la carte. Mai ales că, aşa cum spuneţi, multă lume a început să o ignore pe această căţeluşă.

Ty i-a zâmbit larg, iar el i-a răspuns tot cu un zâmbet.

— Numai să nu o lăsaţi să muşte pe careva.

— A, n-ar face ea lucrul ăsta niciodată, a spus Mama.

— Bella!

Am ridicat brusc capul. S-a mai oprit o maşină în parcare, şi-l cunoşteam pe bărbatul care cobora din

ea.

Lucas.

În clipa aceea, parcă toată lumea care stătea acolo dispăruse. Eu nu-l mai vedeam decât pe omul meu, ţinând braţele larg deschise şi zâmbind larg. Am alergat unul spre celălalt. Plângeam, dădeam din coadă, îl lingeam. Am căzut la pământ împreună, şi m-am urcat pe el, tânjind după atingerea şi după sărutările lui.

— Bella! Bella, unde-ai fost atât timp? Cum ai găsit drumul către casă?

Nu mă puteam abţine, scheunam fără să fac „Nu Lătra", parcă dansam în cercuri. Aveam să fac, în sfârşit, „Du-te Acasă" cu Lucas, cu omul meu. Mama a venit şi a îngenuncheat lângă el.

— A apărut aici, în seara asta, pur şi simplu.

— E uimitor. Nu-mi vine să cred. Bella, ce dor mi-a fost de tine!

Lucas mi-a apucat capul cu ambele mâini.

— Doamne, uite cât e de slabă. Bella, ce slăbuţă eşti!

Îmi plăcea la nebunie să-l aud pe Lucas rostindu-mi numele. A căzut pe spate, iar eu am sărit pe el, lingându-l pe faţă, în timp ce râdea neîncetat.

— Bun! Gata, ajunge!

S-a chinuit să se ridice din nou în şezut.

— Chiar crezi că e posibil să-şi fi croit drumul până aici prin munţi? Cam cât de mult ar fi de mers? a vrut să ştie Mama.

Lucas a clătinat din cap.

— Cu maşina sunt aproape şase sute patruzeci şi patru de kilometri, dar habar n-am cum ar fi pe jos. Pe aici n-ai putea să mergi în linie dreaptă, în mod sigur.

Stăteam întinsă pe-o parte, lăsându-l să mă frece pe burtică. Era tot ce-mi doream, ca omul meu să mă iubească.

Mama m-a mângâiat pe spate.

— Au venit ăia de la controlul animalelor aici. Individul ăla. Dar şeriful i-a zis s-o lase pe Bella în pace.

Nu mai era speriată sau încordată, şi zâmbea.

— Serios? Foarte tare.

— Dar n-am lăsat-o deloc fără lesă.

— E-n regulă.

— Bună!

Era Olivia.

Am dat din coadă şi, o clipă mai târziu, mâinile ei mă mângâiau. Nu mă mai simţisem niciodată atât de iubită.

Mama s-a ridicat.

— Trebuie să mă întorc la şedinţa mea.

M-a mai mângâiat o dată înainte să intre în clădire, luând-o pe urmele tuturor celorlalţi prieteni ai mei.

— Îţi vine să crezi? l-a întrebat Olivia.

— Sincer, nu.

Lucas m-a pupat pe nas.

— Doamne, ce vinovat m-am simţit. Ce sigur eram că murise fără să ajungă să înţeleagă de ce nu m-am întors după ea.

— Nu contează. Vezi cum te iartă? Aşa sunt câinii, uimitori.

— Da, iartă. În legătură cu asta…

Lucas s-a ridicat.

— N-am ce să iert, Lucas.

— Nu, voiam să zic că *eu* te iert pe *tine.*

— Aha!

Olivia a râs.

— Sigur, cum să nu?

— Am cam sărit calul de dimineaţă.

— Înţeleg. Facultatea de medicină nu-i uşoară.

— A, nu, nu pe Facultatea de medicină îmi sărise mie ţandăra, ci pe ouăle tale jumări.

S-au pupat, iubindu-se. Am sărit în sus ca să mă alătur lor, punându-mi labele pe spatele lui Lucas. Au râs amândoi, iar eu am dat din coadă.

— Poate că trebuie să te întorci, a spus Olivia.

— Nu, ştii ceva? Hai să mergem acasă, pur şi simplu. Să stăm cu Bella.

Am auzit „acasă” şi am dat din coadă.

— Stai aşa, ce-ai făcut cu Lucas cel adevărat? Tu n-ai făcut în viaţa ta vreun lucru iresponsabil.

— Bella şi-a croit *drumul spre casă.* Dacă nu sărbătorim asta, mă simt de parcă n-o să mai sărbătorim nimic niciodată. E o minune! Uită-te la ea, e copleşită de bucurie. Acum nu pot să fiu serios, trebuie să stau întins în pat, cu câinele meu, şi să-i dau o bucăţică de brânzică.

Am ridicat brusc capul. „Bucăţică de Brânzică”? Serios?

Am intrat din nou în clădire, cu toţii. Ty a venit să mă vadă.

— Poţi s-o aduci un minut pe Bella? E vorba de Mack, i-a zis el lui Lucas.

— Mack?

— E izolat, sub observaţie. Ştii c-a avut un an greu.

— Sigur, a zis Lucas.

A privit-o pe Olivia.

— Ia-o tu înainte. Oricum ies şi eu din tură imediat, i-a zis ea.

Olivia l-a pupat pe Lucas, iar eu am dat din coadă. Apoi, Ty, Lucas şi cu mine am luat-o pe hol în jos, spre locul cu uşile acelea de metal care se deschideau cu un „ping”. Am intrat în camera care tremura, iar când uşile s-au închis cu un scârţâit, apoi s-au deschis, eram într-un loc din clădire în care nu mai fusesem niciodată, deşi mirosea cam la fel ca peste tot în acel spital.

Ty s-a dus la o fereastră, a luat telefonul şi l-a dus la ureche.

— A venit cineva aici să-l vadă pe Mack, a spus el.

Apoi a aşteptat.

— Bună, domnule doctor. Da, cunosc protocoalele, dar e foarte important. Nu. Nu, eu ştiu

de ce are Mack nevoie.

Ty a bătut cu palma în geam, iar Lucas şi cu mine am tresărit amândoi.

— La naiba, Theresa, deschide uşa aia!

Părea furios.

S-a auzit un bâzâit, apoi, cu un clic puternic, şi o uşă s-a deschis. Ty, Lucas şi cu mine am intrat. O femeie ne-a întâmpinat în hol, privindu-mă fix.

— Ce Dumnezeu, Ty? Domnul doctor Gann…

— Domnul doctor Gann tocmai a aprobat prezenţa acestui câine aici, a întrerupt-o Ty. În care salon e Mack?

Ea nu părea încântată.

— Ultimul pe stânga.

Lucas privea prin jur.

— N-am mai fost pe aici.

— Mda, eu am mai fost, a bombănit Ty.

Am luat-o în jos pe hol, iar eu am început să dau din coadă când am simţit mirosul celui aflat de cealaltă parte a uşii. Cu un alt bâzâit, uşa s-a deschis, iar eu am intrat săltând. Mack stătea pe un scaun, iar eu i-am sărit direct în poală.

— Bella! Salut! m-a întâmpinat el.

L-am lins pe faţă. Părea foarte încordat – încordat şi speriat.

— Credeam că te-ai pierdut de tot, fetiţo!

— Aşa am crezut cu toţii. Dar şi-a găsit drumul înapoi. Prin munţi, sute de kilometri. Aşa-i că-i uluitor? a zis Ty.

— Da, cam aşa ceva.

Mack mi-a scărpinat urechile, iar eu am gemut.

— Gândeşte-te cât de greu trebuie să-i fi fost, a continuat Ty. Dar nu s-a dat bătută deloc. A ştiut că noi ne bazam cu toţii pe ea, că ea chiar conta pentru noi.

— Da, înţeleg ce vrei să zici, Ty, nu sunt prost.

Ty a venit să mă mângâie.

— Eşti de-al nostru, Mack. Avem nevoie de tine.

Am rămas mult timp în cămăruţa aceea. În timp ce mă lipeam de Mack, iar el umbla cu mâinile prin

blana mea, am simţit tristeţea din el cedând un pic, amestecându-se mai puţin cu frica. Îi ofeream alinare. Îmi făceam datoria. Eram fericită.

Când am plecat de la „Merg la Muncă”, miroseam amândoi a Olivia. Lucas avea maşina lui! Am stat pe bancheta din faţă. Am făcut o plimbare cu maşina până la un loc cu totul nou, apoi ne-am dat jos şi am urcat nişte scări. Simţeam în aer mirosul lui Lucas şi mi-am dat seama că mai fusese acolo. A deschis o uşă. Olivia stătea pe un scaun. Desigur! M-am îndreptat cu paşi vioi spre ea, s-o văd.

— E tare, tare plăcut să vin acasă şi să te găsesc aici, i-a spus Lucas.

— M-am oprit şi am luat puţină hrană pentru câini şi o zgardă pentru domnişoara Bella. Şi ia uite ce am găsit în dulap! Olivia a luat o bucată de material textil împăturită, iar mirosul m-a izbit imediat – era păturica mea de la Lucas! O pun pe pat.

Lucas a venit şi a pipăit pătura.

— Am şi uitat de asta.

A pupat-o pe Olivia, iar eu am dat din coadă.

— Tare bine-i să locuieşti într-o clădire care acceptă câini, chiar şi de-ăştia uriaşi.

Olivia a aprobat din cap.

— O clădire care acceptă câini în oraşul Golden[45], Colorado, care acceptă pitbulli.

Noi trei ne-am cuibărit împreună într-un pat mic. Aveam o zgardă nouă, frumoasă. Păturica mea de la Lucas acoperea piciorul patului, dar nu m-a interesat şi m-am întins chiar între ei. L-am privit fix pe Lucas, care a început să râdă.

— Aproape că am uitat, a zis el.

S-a dus în bucătărie, iar eu am rămas cu Olivia, gemând la atingerea mâinii ei. Când el s-a întors, am simţit după miros ce avea în mână şi am intrat în stare de alertă, aşteptând, încremenită.

— Aşa face ea.

Lucas a chicotit.

— Am aici o bucăţică mică-mică de brânzică!

Da! Bucăţica de brânzică!

— Da, păi cred că ideea e tot ritualul ăsta. Fii atentă cum fixează bucăţica de brânză cu privirea.

Erau atât de fericiţi că făceau „Bucăţica de Brânzică", încât râdeau. Lucas a coborât-o încet, iar eu am luat-o cu grijă dintre degetele lui. Explozia de gust de pe limba mea nu a durat decât o clipă, dar era lucrul după care tânjisem – ceva bun, primit din mâna omului meu.

M-am gândit la zilele în care flămânzisem pe potecă, atunci când nu mă puteam gândi decât la „Bucăţica de Brânzică". Era la fel de minunată cum îmi aminteam.

Nu prea era comod în patul ăla mic, semăna oarecum cu clipele în care dormeam cu Gavin, Taylor şi Dutch, dar n-am sărit jos. Am stat întinsă acolo şi mi-am adus aminte cât de foame îmi fusese, cât de mult mă făcea durerea şi golul ăla din stomac să-i simt lipsa lui Lucas. Mi-am adus aminte de Pisicuţa Mare, cum stătea şi mă privea de pe stânci când am văzut-o ultima oară. Şi avusesem grijă de bietul Axel, cel trist, oferindu-i alinare aşa cum îi oferisem alinare lui Mack. Axel mă iubea. Şi Gavin şi Taylor mă iubeau. Fără iubirea şi grija lor şi a celorlalţi, n-aş fi reuşit să îmi găsesc drumul.

Totul se întâmplase doar ca eu să pot juca „Du-te Acasă". Iar în clipa aceea, stând întinsă în pat, între Lucas şi Olivia, eram din nou alături de oamenii mei, şi nu mai trebuia să plec niciodată. Eram un câine bun.

În sfârşit, în sfârşit, eram acasă.

Mulţumiri

Iată un lucru pe care îl ştiu despre mine: nu-mi place să eşuez în încercările mele legate de scris. Întotdeauna era un motiv de mândrie pentru mine faptul că reuşeam mereu, să zicem, să predau un proiect despre *Război şi pace*[46] şi să obţin pe el o notă de trecere – mai ales că nu citisem *Război şi pace.* Aşa cum au aflat în cele din urmă cei mai mulţi dintre profesorii mei, am jucat la cacealma în timpul şcolii, distrăgându-le atenţia cu gramatica mea bună (nu mi-a mers la fel de bine şi la ora de matematică).

Dar această încercare – cea de a mulţumi tuturor celor care au contribuit la crearea acestui roman – pare o sarcină aproape imposibilă. Nu sunt sigur de unde să încep şi nu ştiu unde să închei. Nimic nu pare prea banal ca să fie inclus în această secţiune, mai ales când te gândeşti, spre exemplu, la faptul că dacă mama nu m-ar fi născut, n-aş fi devenit scriitor. Şi dacă n-ar fi inventat nimeni hârtia? Cum rămâne cu ouăle de la micul dejun – fără ele, aş fi fost prea flămând ca să scriu aceste cuvinte. N-ar trebui să-i mulţumesc găinii?

Dar cred că e de datoria mea să încerc să-i cuprind în aceste pagini pe oamenii care au fost cei mai importanţi pentru *Drumul unui câine către casă.* Sunt sigur c-o să dau greş şi o să uit pe cineva. Dacă numele dumneavoastră nu e menţionat aici, nu e din cauză că nu cred că m-aţi ajutat, ci pentru că mi-a plecat memoria în vacanţă. De fapt, de multe ori mi se întâmplă să încep să scriu o propoziţie şi, la mijlocul ei… bun, acum nu-mi mai aduc aminte ce idee voiam să transmit, dar cred că era una bună.

Mai întâi, vreau să le mulţumesc lui Kristin Sevick, Lindei, lui Tom, lui Karen, lui Kathleen şi tuturor celorlalţi, de la Tom Doherty/Tor/Forge, care au ajutat la apariţia acestei cărţi. Iniţial,

prezentasem o cu totul altă idee de roman, şi toată lumea a fost dispusă să mă asculte când am mărturisit că ideea mea nu era grozavă. N-o să intru în detalii; pur şi simplu, n-aveam ce să fac cu ea când m-am apucat să fac muncă de cercetare, motiv pentru care încerc să evit să fac muncă de cercetare, sau, de fapt, orice seamănă cu munca adevărată. Aşadar, cu foarte multă bunăvoinţă, au fost de acord să discute alte idei şi, în cele din urmă, aceasta, povestea Bellei, care-şi găseşte drumul înapoi spre oamenii ei, s-a dovedit a fi una de mare succes pentru noi toţi.

Îi mulţumesc lui Scott Miller, de la Trident Media, pentru că a explicat tuturor că dacă ar înceta să-mi mai publice romanele, aş suferi foarte mult. Scott, eşti un prieten adevărat şi un susţinător veritabil al operei mele.

Vreau să-i mulţumesc şi lui Sheri Kelton, noul meu manager, pentru că m-a ajutat să mă concentrez astfel încât în loc să fiu distras, acum sunt doar leneş. Îi mulţumesc lui Steve Younger pentru că m-a apărat de forţele răului.

Îţi mulţumesc, Gavin Polone, că ai crezut în munca mea şi că ţi-ai dorit să mă vezi reuşind în această industrie periculoasă, şi că mi-ai promis că n-o să renunţi niciodată. Mereu te ţii de cuvânt, ceea ce provoacă multe emoţii locuitorilor acestui oraş.

Îţi mulţumesc, Lauren Potter, c-ai apărut în viaţa mea şi în biroul meu, şi că le organizezi pe amândouă. Datorită ţie am timp să scriu tot ce le promite Scott Miller oamenilor că o să scriu, şi poveştile asupra cărora Sheri Kelton spune că ar trebui să mă concentrez.

Îţi mulţumesc, Elliot Crowe, că mă laşi pe mine să păstrez titlul de „producător de film independent” şi faci tu toată treaba. Filmul *Muffin Top: A Love Story*[47] a fost prima noastră reuşită, dar mai avem una în fază de proiect – *Cook Off* –, care

ar trebui să fie în cinematografe în 2017. Pur şi simplu, fără Elliot, nu s-ar întâmpla toate astea.

Mulţumesc, Connection House Incorporated, pentru toată munca de marketing şi cercetare care continuă să-mi uşureze viaţa. Sunt impresionat, în continuare, de modul în care toţi cei care lucrează acolo se sincronizează.

Mulţumesc, Fly HC şi Hillary Cardip, pentru că mi-aţi conceput şi-mi menţineţi site-urile web: www.wbrucecameron.com şi www.adogspurpose.com.

Vă mulţumesc, Carolina şi Annie, că-mi daţi voie să fac parte din vieţile voastre.

Vă mulţumesc, Andy şi Jody Sherwood, sunteţi în continuare unii dintre cei mai mari susţinători ai mei, din cam toate punctele de vedere.

Îi mulţumesc surorii mele, Amy Cameron, care aproape c-a ajuns Miss America, apoi a ajuns să fie una dintre cele mai bune profesoare din lume. Emily ar fi mândră.

Îi mulţumesc lui Julie Cameron, doctor, pentru că e persoana pe care pot s-o sun şi să-i spun: „Îmi trebuie o boală din cauza căreia cineva se trezeşte dimineaţa cu părul roşcat, şi nu-şi aduce aminte niciun cuvânt care rimează cu „kismet”[48]. Îmi spune boala, descrie tratamentul şi-mi recomandă să mă duc la un psihiatru.

Vă mulţumesc, Georgia şi Chelsea, că aţi fost atât de prolifice în 2016, şi vă mulţumesc şi vouă, James şi Chris, că v-aţi îndeplinit partea din proces. Îţi mulţumesc, Chase, că eşti bărbatul care ai devenit, şi îţi mulţumesc, Alyssa, că l-ai influenţat astfel încât să rămână aşa.

Gordon, Eloise, Ewan, Garrett şi Sadie: bine aţi venit acasă.

Nu am nevoie de un departament de marketing: o am pe mama. Mulţumesc, mamă, că ai vândut tuturor celor din Michigan cărţile mele, şi că atunci când refuzau să cumpere un exemplar, le dăruiai unul. Vă mulţumesc, Mindy şi Lindy, că mă

menţineţi activ pe reţelele de socializare şi că vă asiguraţi că oricine intră pe internet, din orice motiv, află despre *Câinele, adevăratul meu prieten.*

Îi sunt foarte recunoscător lui Jim Lambert, că m-a prezentat personalului spitalului AV din Colorado şi că mi-a descris în detaliu viaţa militarilor de acolo. Jim, ai fost extrem de generos cu timpul tău, şi faci lucruri cu adevărat speciale în acel loc.

Rather Hosch a intrat sub acoperire pentru mine şi a locuit în Gunnison, Colorado, mulţi ani, doar ca să-mi explice în detaliu cât de frig se face acolo. Îţi mulţumesc, Carol.

În încheiere, persoanei care este cel mai mare susţinător al meu, cea care mi-a tot promis că acest roman merită scris, care a citit primele ciorne şi mi-a dat nişte idei minunate, celei care este partenera mea de afaceri, de viaţă şi cea mai bună prietenă a mea. Cathryn, tu eşti totul pentru mine, iar această poveste nu şi-ar fi găsit niciodată drumul spre casă fără tine.

Lucas Ray descoperă, într-o clădire abandonată, o cățeluşă adorabilă care îi sare în braţe atunci când îl vede pentru prima dată. Deşi sunt interzişi câinii în apartamentul pe care îl împarte cu mama sa, Lucas nu poate să nu o ia pe Bella acasă. Astfel, e nevoit să o ascundă de vecini şi, pentru că nici nu o poate lăsa singură acasă în lipsa mamei lui, începe să o strecoare, pe furiş, în spitalul în care lucrează. Acolo, Bella aduce bucurie şi alinare celor care au cea mai mare nevoie de afecţiunea sa.

După ce e ridicată de autorităţi pentru că pitbullii sunt interzişi în Denver, Lucas e nevoit să o trimită la o familie adoptivă până când va găsi o soluţie. Dar Bella, marcată de această separare, nu are de gând să aştepte. Aproape 650 de kilometri în sălbăticia statului Colorado o despart pe cățeluşă de omul ei. Mânată de dor, ea pleacă într-o călătorie aparent imposibilă, ce va deveni o aventură de neuitat.

Bazată pe o întâmplare adevărată, *Drumul unui câine către casă* e o poveste frumoasă despre loialitate, devotament şi despre legătura profundă dintre oameni şi animalele lor de companie.

„Cameron a făcut o treabă nemaipomenită cu *Drumul unui câine către casă*."

RT Book Reviews

„O poveste incitantă care îţi topeşte inima."

Huffington Post

ISBN 978-606-006-305-6

[1] Rasă de câine de origine britanică, de talie mare. Are ca strămoşi câinii de luptă ai romanilor, cunoscuţi în antichitate cu denumirea de molossi (n.tr.).

[2] American Staffordshire terrier, rasă de câine de talie medie spre mare, asemănătoare cu pitbullul, dar cu un cap mai masiv şi mai pătrăţos decât al acestuia. La începutul secolului XX, această rasă a devenit simbolul virtuţii americane. Colocvial, este cunoscută sub numele de amstaff (n.tr.).

[3] Capitala şi cel mai populat oraş din statul american Colorado.

[4] United States Department of Veterans Affairs, agenţie federală americană, fondată în 1989, care se ocupă de problemele veteranilor din teatrele de război ale Statelor Unite ale Americii (n.tr.).

[5] Yorkshire terrier, rasă de câini de origine britanică, de talie mică, apărută în secolul al XIX-lea în regiunea Yorkshire din nordul Angliei. În ciuda dimensiunilor reduse, rasa este cunoscută drept una dintre cele mai temperamentale şi încăpăţânate rase canine, nefiind recomandată familiilor cu copii mai mici de 10 ani (n.tr.).

[6] Corcitură de mare danez (sau dog german) cu mastiff (n.tr.).

[7] Colorado University Boulder, instituţie de învăţământ superior, fondată în 1877 (n.tr.).

[8] Postul local de televiziune din Denver, Colorado, fondat în 1983 (n.tr.).

[9] Pentru fotografi, ora de aur sau ora magică are loc de două ori pe zi: înainte de răsărit şi imediat după apus (n.tr.).

[10] Rasa pitbull terrier a apărut în secolul al XIX-lea în America, prin încrucişări între bull-terrierii aduşi din Anglia. Are reputaţia de „câine de luptă”, însă este extrem de afectuos şi protector cu stăpânii. Tendinţele agresive se manifestă uneori faţă de alte animale, însă există excepţii (n.tr.).

[11] Organizaţie non-guvernamentală pentru protecţia mediului, fondată în Vancouver, Canada, în 1971 (n.tr.).

[12] Aluzie la Iuda Iscarioteanul, discipolul lui Iisus, care a devenit trădător pentru treizeci de arginţi (n.tr.).

[13] Oraş situat în vestul statului american Tennessee, la nord de fluviul Mississippi (n.tr.).

[14] Canal de televiziune cu informaţii meteo, fondat în 1982 (n.tr.).

[15] Curentul „goth” este inspirat de stilul arhitectural şi artistic gotic. Cei care se regăsesc în el preferă îmbrăcămintea neagră, cu ţinte, din piele, oarecum asemănătoare fanilor hard rock şi heavy metal, însă se

disting prin machiajele stridente cu nuanţe de alb şi negru, vrând să se asemene cu vampirii (n.tr.).

{16} Programele de tratare a dependenţelor au de obicei doisprezece paşi, idee pornită de la organizaţia *Alcoolicii Anonimi* (n.tr.).

{17} Fair Housing Act, lege introdusă de al 36-lea preşedinte american, Lyndon B. Johnson (1908-1973, cu mandatul în perioada 1963-1969), pentru a interzice orice fel de discriminare, fie rasială, socială, de gen sau religioasă, faţă de oricine vrea să cumpere sau să închirieze o locuinţă (n.tr.).

{18} Federal Housing Administration, organizaţie guvernamentală fondată în 1934 de către al 32-lea preşedinte american, Franklin Delano Roosevelt (1882-1945, cu mandatul în perioada 1933-1945 (n.tr.).

{19} Animalele de sprijin emoţional sunt folosite în tratarea unor afecţiuni precum anxietatea şi depresia severă. Spre deosebire de animalele-ghid, ele nu îşi pot însoţi stăpânii la cumpărături (n.tr.).

{20} American Kennel Club, asociaţia chinologică naţională a Statelor Unite ale Americii (n.tr.).

{21} Câini de aport de talie medie, cele mai cunoscute exemplare fiind labrador retriever şi golden retriever (n.tr.).

{22} Oraş întins pe suprafaţa a trei comitate din statul american Colorado: Arapahoe, Adams şi Douglas. În 2012, oraşul a ajuns în atenţia presei din toată lumea din cauza atentatului de la premiera ultimului film din seria *Batman, The Dark Knight Rises,* regizat de Christopher Nolan, când James Holmes a ucis 12 persoane şi a rănit alte 70 intrând cu mitraliera într-un cinematograf unde se difuza premiera filmul şi trăgând la întâmplare (n.tr.).

{23} Suburbie din partea de nord a statului american Colorado (n.tr.).

{24} Oraş din comitatul Douglas, din statul american Colorado (n.tr.).

{25} Sediul comitatului La Plata, din statul american Colorado (n.tr.).

{26} Drum de 782 de kilometri, preferat de amatorii de drumeţii din statul american Colorado (n.tr.).

{27} Sediul comitatului San]uan, din statul american Colorado (n.tr.).

{28} Al doilea amendament al Constituţiei Statelor Unite ale Americii stipulează dreptul de a purta arme (n.tr.).

{29} Cunoscută şi sub numele de cuguar sau leu de munte, puma este felina mare care cutreieră munţii şi deşerturile Americii de Nord (n.tr.).

{30} Strâmtoare din capătul de sud-vest al insulei Galveston, din statul american Texas (n.tr.).

{31} Rasă de câine de talie medie, cu corp scund şi cap oval, folosită în secolul al XIX-lea pentru luptele cu tauri. Forma caracteristică a botului îi conferă o muşcătură extrem de puternică (n.tr.).

{32} Charles Robert Darwin (1809-1882), biolog şi geolog englez, rămas în istorie pentru teoria evoluţiei (n.tr.).

{33} Localitate din statul american Colorado, sediul comitatului Mesa (n.tr.).

{34} Rasă de câine de talie mare, originară din Elveţia, folosită iniţial, aşa cum îi spune şi numele, ca ajutor al păstorilor elveţieni, dar devenită, în timp, una dintre cele mai căutate rase de companie, datorită firii blânde, care o transformă într-un partener excelent de joacă pentru copii (n.tr.).

{35} Denumirea sub care este cunoscută specia Ursus arctos horribilis, cea mai mare specie de urs, răspândită mai ales în pădurile din America de Nord şi Canada (n.tr.).

{36} Oraş din statul american Washington, cel mai mare oraş din regiunea cunoscută drept Pacific Northwest (n.tr.).

{37} Stat din partea central-sudică a Americii de Nord, cunoscut pentru numărul mare de creştini evanghelici conservatori (n.tr.).

{38} Oraş din statul american Michigan (n.tr.)

{39} Oraş din statul american New Jersey (n.tr.).

{40} Acronim pentru Transmission Control Protocol/Internet Protocol (n.tr.).

{41} Literalmente, denumirea cu care este cunoscut internetul se traduce prin „reţea la nivel mondial” (n.tr.).

{42} Oraş din statul american Colorado, sediul comitatului omonim (n.tr.).

{43} A treia distincţie ca importanţă, care poate fi acordată unui cadru militar american pentru merite deosebite în luptă (n.tr.).

{44} Versurile imnului puşcaşilor marini americani, adoptat în 1929 (n.tr.).

{45} Oraş din statul american Colorado, sediul comitatului Jefferson (n.tr.).

{46} Roman al scriitorului Lev Nicolaevici Tolstoi (1828-1910), considerat una dintre operele de referinţă ale literaturii universale.

[47] Film american de comedie romantică din 2014, regizat de Cathryn Michon, cu David Arquette şi Haylie Duff în rolurile principale (n.tr.).

[48] În limba turcă, „kismet” este un cuvânt care se traduce aproximativ prin „destin” (n.tr.).

CUPRINS

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Șase
Șapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci și unu
Douăzeci și doi
Douăzeci și trei
Douăzeci și patru
Douăzeci și cinci
Douăzeci și șase
Douăzeci și șapte
Douăzeci și opt
Mulțumiri

Table of Contents

Unu	3
Doi	14
Trei	26
Patru	37
Cinci	51
Şase	63
Şapte	78
Opt	91
Nouă	105
Zece	116
Unsprezece	129
Doisprezece	138
Treisprezece	150
Paisprezece	161
Cincisprezece	171
Şaisprezece	181
Şaptesprezece	192
Optsprezece	201
Nouăsprezece	211
Douăzeci	219
Douăzeci şi unu	228
Douăzeci şi doi	238
Douăzeci şi trei	248
Douăzeci şi patru	258
Douăzeci şi cinci	267
Douăzeci şi şase	276
Douăzeci şi şapte	286

Douăzeci şi opt 297
Mulţumiri 309